Stephen King & Peter Straub

TALISMANUL

***

Talismanul

SF

NEMIRA

nautilus

141

Colecție coordonată de MIHAI DAN PAVELESCU

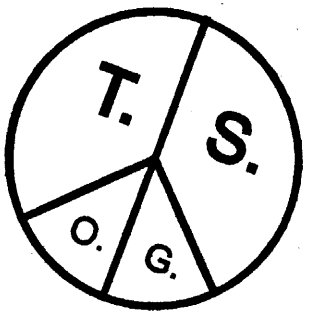

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 915

Stephen King, Peter Straub

TALISMANUL

Talismanul

***

Traducere din limba engleză de
GABRIEL STOIAN și MIHNEA COLUMBEANU

1998

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 915

Coperta de IOANA CUCU
(vol. I, vol. II, vol. III)

STEPHEN KING, PETER STRAUB
THE TALISMAN

Copyright © 1984 by Stephen King and Peter Straub

© Editura Nemira, 1998
Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:
S.C. Nemira & Co, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Tel.: 668.54.10; 668.70.51; 223.48.54, Telefax: 668.70.51
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-569-251-8
ISBN 973-569-254-2

PARTEA A PATRA

TALISMANUL

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 215

CAPITOLUL XXXIV

Anders

1

Jack se trezi, deodată, că, deși continua să fugă, fugea prin aer, ca un personaj de desen animat care are un scurt răgaz până să facă primul pas, înainte de-a se prăvăli două mii de metri drept în jos. Dar nu erau două mii de metri. Își dădu seama că-i dispăruse pământul de sub picioare, după care căzu cam un metru, un metru și jumătate, continuând să alerge. Se clătină și, poate, ar fi reușit să rămână în picioare, dar, în clipa următoare, Richard veni grămadă peste el și se rostogoliră amândoi de-a berbeleacul.

– *Păzea, Jack!* țipa Richard – aparent, fără a fi interesat să facă el însuși acest lucru, căci ținea ochii strâns închiși. *Păzea, lupul! Atenție la domnul Dufrey! Atenție...*

– Richard, încetează!

Zbieretele acelea sufocate îl speriau mai mult decât orice altceva; Richard părea nebun, de-a dreptul nebun.

– Încetează, nu se-ntâmplă nimic! Au dispărut!

– *Atenție la Etheridge! Atenție la viermi! Păzea, Jack!*

– Richard, au *dispărut*! Uită-te-n jurul tău, pentru numele lui Jason!

Jack nu avusese prilejul s-o facă nici chiar el, dar știa că reușiseră – aerul era nemișcat și proaspăt, noaptea complet tăcută, în afara unei brize ușoare, binecuvântat de caldă.

– *Păzea, Jack! Păzea, Jack! Păzea, păzea...*

Ca un ecou hidos în țeastă, auzea o amintire a băieților-câini de lângă Nelson House, scandând în cor: „Zej-dede, zej-dede, zej-dede! Văooog, văooog, văooog!"

– *Atenție, Jack!* se văita Richard. Căzuse cu fața la pământ, părând un musulman hiperzelos, hotărât să intre în grația lui Allah. *PĂZEA! LUPII! MONITORII! DIRECTORUL! ATEN...*

Cuprins de panică la gândul că Richard *chiar* se sonașe, Jack își smuci prietenul în sus, de guler, și-l pălmui.

Cuvintele lui Richard fură retezate brusc. Îl privi pe Jack cu gura căscată, iar acesta văzu amprenta propriei sale mâini conturându-se pe obrazul palid al celuilalt, ca un vag tatuaj roșu. Rușinii îi luă locul o curiozitate nerăbdătoare de-a se lămuri unde se aflau. De undeva răzbătea lumină; altfel n-ar fi avut cum să vadă urma de palmă.

Un răspuns parțial la întrebare îl primi chiar dinlăuntrul său – era categoric și de netăgăduit... cel puțin, până la proba contrară.

Avanposturile, Jack-O. Acum te afli în Avanposturi.

Dar, înainte de-a apuca să petreacă mai mult timp cugetând la acest fapt, trebuia să-l readucă pe Richard în fire.

– Ți-e bine, Richie?

Prietenul său îl privea cu o mirare amorțită, lezată.

– M-ai lovit, Jack.

– Ți-am tras o palmă. Așa se procedează cu istericii.

– Nu eram isteric! N-am fost isteric în v... Richard se întrerupse și sări în picioare, privind înnebunit în jur. Lupul! Trebuie să fim atenți la lup, Jack! Dacă reușim să sărim gardul, n-o să ne mai poată prinde!

Ar fi luat-o pe loc la fugă prin întuneric, spre un gard-fantomă, aflat acum în altă lume, dacă nu-l apuca Jack de umeri, ținându-l pe loc.

– Lupul nu mai e, Richard.

– Hî?

– Am scăpat.

– Ce tot vorbești...

– Teritoriile, Richard! Suntem în Teritorii! Am făcut saltul!

Și aproape că mi-ai smuls naibii brațul din umăr, necredinciosule, spuse Jack în sinea lui, frecându-și umărul îndurerat. *Data viitoare când o să mai încerc să trag pe cineva după mine, o să-mi găsesc un puștiuleț adevărat, unul care încă mai crede în Moș Crăciun și-n Iepurașul de Paști.*

– E ridicol, replică Richard, cu voce slabă. Nu există Teritorii, Jack.

– Dacă nu există, răspunse, cu amărăciune, Jack, atunci cum se face că lupul cel mare și alb nu te mușcă de cur? Sau afurisitul tău de director?

Richard îl privi, deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Se uită în jur, de astă-dată cu ceva mai multă atenție (cel puțin, așa spera Jack). Jack făcu la fel, bucurându-se de căldura și limpezimea aerului. Morgan și hoarda sa de sonați din groapa-cu-șerpi puteau da buzna în orice clipă, dar pe moment îi era imposibil să nu se desfete în bucuria pur animalică de-a se fi aflat din nou acolo.

Se găseau pe o câmpie. Iarba înaltă, gălbuie, cu spice țepoase – nu era grâu, dar ceva asemănător grâului; o cereală comestibilă, oricum –, se întindea în noapte, în toate direcțiile. Adierea caldă o unduia în valuri misterioase, dar plăcute. În dreapta se vedea o clădire de lemn, construită pe un mic mamelon, cu un felinar montat pe un stâlp în fața ei. În globul de sticlă al lămpii ardea o flacără galbenă, aproape prea vie ca s-o poți privi. Clădirea, văzu Jack, avea formă octogonală. Cei doi băieți ajunseseră în Teritorii la limita cercului de lumină aruncată de felinar – iar în partea opusă a cercului se afla altceva, ceva metalic, reflectând lumina lămpii în luciri frânte. Jack mijì ochii spre oglindirea slabă, argintie... și înțelese. Senzația care-l încercă nu era atât uimire, cât un simțământ de speranță împlinită. Părea că două enorme piese de puzzle, una din Teritoriile americane, iar cealaltă de-aici, tocmai se îmbinaseră perfect.

Erau șine de cale ferată. Și, cu toate că, în întuneric, îi era imposibil să discearnă direcția, Jack bănui că știa încotro se îndreptau șinele.

Spre Vest.

2

– Hai, spuse Jack.

– Nu vreau să urc acolo, răspunse Richard.

– De ce?

– Se petrec prea multe bazaconii. Richard își umezi buzele. În clădirea aia poate fi orice. Câini. Oameni nebuni. Își umezi din nou buzele. Viermi.

– Ți-am mai spus, acum suntem în Teritorii. Toată nebunia a fost suflată de vânt – aici e curat. Pe toți dracii, nu simți mirosul?

– Nu există chestii de-astea, *Teritorii*, stărui Richard, cu voce subțire.

– Uită-te-n jur.

– Nu.

Glasul îi era mai pițigăiat ca oricând, glasul unui copil încăpățânat până la disperare.

Jack smulse o mână de spice țepoase.

– Uită-te-aici!

Richard întoarse capul.

Prietenul său trebui să-și stăpânească imboldul de a-l zgâlțâi.

În loc să facă asta, aruncă firele, numără în gând până la zece și porni pe panta colinei. Coborî privirea, văzând că acum purta un fel de chaparajos[1] de piele. Richard era îmbrăcat cam la fel și avea la gât o basma roșie ce părea scoasă dintr-un tablou de Frederic Remington[2]. Jack își pipăi gâtul, pentru a găsi o legătură asemănătoare. Își plimbă mâinile pe trup și descoperi că haina minunat de călduroasă de la Myles P. Kiger era acum

[1] Pantaloni de cowboy (n. tr.).

[2] Frederic Remington (1861-1909), pictor și sculptor american (n. red.).

ceva ca un serape[1] mexican. *Pariez că arăt ca o reclamă la Taco Bell*, își spuse, și rânji.

Când văzu că prietenul său pornea să urce panta, lăsându-l singur la poalele colinei, pe chipul lui Richard se ivi o expresie de panică.

– Unde te duci?

Jack se uită la Richard și reveni. Îi puse mâinile pe umeri, privindu-l drept în ochi, cu seriozitate.

– Nu putem rămâne aici, spuse. Unii dintre ei ne-au văzut, probabil, dispărând. E posibil să nu poată veni după noi imediat, sau poate că da. Habar n-am. Tot ce știu despre legile care guvernează chestiile-astea, e egal cu cât știe un copil de cinci ani despre magnetism – iar un copil de cinci știe doar că magneții atrag și, câteodată, resping. Deocamdată însă, nici n-am nevoie de mai mult. Trebuie să plecăm de-aici. Și cu asta am terminat.

– Totul se petrece în vis, știu că visez.

Jack arătă cu capul spre clădirea șubredă de lemn.

– Poți să vii sau să stai aici.

– Dacă vrei să rămâi, mă-ntorc după tine după ce controlez ce-i înăuntru.

– Nimic din toate astea nu se-ntâmplă cu adevărat, insistă Richard. Ochii săi goi, fără ochelari, erau mari, plați și parcă prăfuiți. Ridică un moment privirea spre cerul negru al Teritoriilor, cu constelațiile sale stranii și nefamiliare, se cutremură și se uită într-altă parte. Am febră. A bântuit gripa prin zonă. Ăsta-i delir. Ești o vedetă cu participare extraordinară în delirul meu, Jack.

– Bine, atunci, cu proxima ocazie, o să trimit pe cineva cu legitimația mea AFTRA[2] la Liga Actorilor Delirului, replică Jack. Până una alta, de ce nu rămâi aici, Richard? Dacă nimic din toate astea nu se-ntâmplă cu adevărat, atunci n-ai de ce să te temi.

[1] Poncho (n. tr.).

[2] Asociația Artiștilor Americani de Radio și Televiziune (n. tr.).

Porni din nou, gândindu-se că nu mai era nevoie decât de câteva asemenea conversații gen Alise-la-ceaiul-Pălărierului ca să se convingă că și *el* era nebun.

Ajunsese la jumătatea pantei, când Richard îl prinse din urmă.

– M-aș fi întors după tine, spuse Jack.

– Știu. M-am gândit doar că aș putea foarte bine să vin și eu. Atât timp cât totu-i doar un vis, oricum.

– Bine, dar să-ți ții gura dacă-i cineva acolo. Cred că este – mi s-a părut că văd pe cineva uitându-se la mine de la fereastra aia.

– Și ce-ai să faci? întrebă Richard.

Jack zâmbi.

– O să cânt după ureche, Richie-băiete. Asta fac tot timpul, de când am plecat din New Hampshire. Cânt după ureche.

3

Ajunseră la verandă. Richard îl strânse pe Jack de umăr cu forța panicii. Prietenul său se întoarse spre el, obosit. Strânsoarea-Kansas City patentată a lui Richard era încă un lucru care se învechea cu mare grabă.

– Ce? întrebă el.

– Nu-i nimica, e-un vis, răspunse Richard, și o pot dovedi.

– Cum?

– *Nu mai vorbim în limba engleză, Jack! Vorbim într-o limbă, și o vorbim perfect, dar nu-i engleza!*

– Hmm, făcu Jack. Bizar, nu-i așa?

Porni din nou pe trepte, lăsându-l pe Richard în urma sa, cu gura căscată.

4

După câteva clipe, Richard își reveni și urcă grăbit după Jack. Scândurile erau deformate, șubrede și crăpate. Prin spațiile libere, creșteau fire din ciudatele cereale cu spic bogat. Afară, în

bezna adâncă, băieții puteau auzi zumzetul insectelor – nu era țârâitul strident al greierilor, ci un sunet mult mai dulce, așa cum toate erau mult mai dulci prin aceste locuri, gândi Jack.

Acum, felinarul se afla în spatele lor; umbrele li se prelingeau peste verandă, abătându-se apoi în unghi drept pentru a se urca pe ușă. Deasupra ușii se afla o inscripție veche, decolorată. Un moment, lui Jack i se păru scrisă într-un bizar alfabet chirilic, la fel de indescifrabil ca și cel rusesc. Apoi, literele se deslușiră, iar cuvântul nu îl surprinse: DEPOU.

Jack ridică mâna să ciocănească, după care clătină puțin din cap. Nu. N-avea să bată la ușă. Aceasta nu era o locuință particulară; scria DEPOU, cuvânt pe care-l asocia cu clădirile publice – săli de așteptare pentru autobuzele Greyhound și trenurile Amtrak, zone de îmbarcare pentru Prietenoasele Ceruri.

Deschise ușa. Lumina agreabilă a unei lămpi și o voce hotărât dușmănoasă răzbătură împreună pe ușă.

– *Cară-te de-aici, drace!* scârțâi glasul acela spart. *Cară-te, dimineață plec! Mă jurui! Trenu-i în hangar! Cară-te! M-am juruit c-o să mă duc, și-o să mă duc, așa c-acuma cară-TE... cară-te și mai lasă-mă și-n pace!*

Jack se încruntă. Richard se holbă. Odaia era curată, dar foarte îmbătrânită. Scândurile se umflaseră atât de mult, încât pereții păreau aproape vălurîți. Un tablou cu un poștalion ce părea mare aproape cât o balenieră spânzura pe un perete. O tejghea veche, cu placa la fel de vălurită ca pereții, străbătea încăperea pe la mijloc, despărțind-o în două. Înapoia ei, pe peretele din fund, se afla o placă de ardezie pe care figurau două cuvinte: SOSIRI, deasupra unei coloane, și PLECĂRI, deasupra alteia. Privind vechiul tabel, Jack presupuse că trecuse ceva timp de când acolo nu mai fusese înscrisă nici o informație; avea impresia că, dacă ar încerca să scrie ceva pe tablă, fie și cu o cretă moale, ardezia ar crăpa, căzând în bucăți pe podeaua roasă de vremuri.

Într-o parte a tejghelei trona cea mai mare clepsidră pe care o văzuse Jack în viața lui – uriașă ca un pocal de șampanie și umplută cu nisip verde.

– Lasă-mă-n pace! Ce, nu poți? Îți promisei că mă duc, și-o să mă duc! Rogu-te, Morgan! Aibi milă! Promisei, și dacă nu mă crezi, uită-te-n hangar! Trenu-i gata, mă jurui că-i gata trenu'!

Și se mai auzeau și alte boscorodeli și bălmăjeli în același spirit. Omul vârstnic și masiv care le declama se frământa în colțul din dreapta al sălii. Jack aprecie înălțimea bătrânului la cel puțin un metru nouăzeci – chiar și în postura slugarnică în care se afla, între creștetul capului său și tavanul scund al Depoului mai rămâneseră doar vreo zece centimetri. Să tot fi avut cam șaptezeci de ani; putea fi și un octogenar care se ținea bine. O barbă albă ca zăpada îi pornea de sub ochi, căzând ca o cascadă peste piept, în valuri de păr fin ca al unui bebeluș. Avea umerii lați, deși atât de aduși, încât arătau de parcă i-ar fi frânt cineva, silindu-i să poarte poveri grele de-a lungul anilor. Evantaie de laba-gâștii se desfăceau de la colțurile ochilor, iar pe frunte i se ondulau riduri prelungi. Tenul îi era gălbejit, ca de ceară. Purta un kilt alb, înspicat cu fire stacojiu-aprins, și se vedea limpede că era speriat de moarte. Agita un toiag butucănos, dar fără nici un pic de autoritate.

Când bătrânul pomeni numele tatălui lui Richard, Jack îi aruncă prietenului său o privire pătrunzătoare, dar acesta nu putea sesiza acum asemenea subtilități.

– Nu sunt cine crezi dumneata că sunt, spuse Jack, înaintând spre bătrân.

– Pleacă! chirăi omul. *Nu-ți înghit meșcheriile! Socot că diavolu-și poate trage-o mutră drăgălașă! Cară-te! O s-o fac! Îi gata de drum, cum se crapă de ziuă! Zisei c-oi face-o și nu glumesc! Ia-o din loc! Ce, nu poți?*

Acum, rucsacul era o raniță agățată de brațul lui Jack. Ajungând la tejghea, băiatul scotoci în el, dând la o parte oglinda și un număr de bețigașe-bani articulate. Degetele i se strânseră pe obiectul căutat și îl scoase. Era moneda pe care i-o dăduse cu mult timp în urmă Căpitanul Farren, moneda cu Regina pe-o parte și grifonul pe cealaltă. O trânti pe tejghea, iar lumina blândă din cameră dezvălui profilul fermecător al Laurei DeLoessian – din nou îl cuprinse mirarea în fața asemănării dintre acest profil și cel al mamei lui. *Semănau atât de mult la început? Sau văd eu doar asemănările, cu cât mă gândesc mai mult la ele? Ori poate le contopesc într-un fel, făcând din ele una singură?*

Bătrânul se chircise și mai speriat când îl văzuse pe Jack apropiindu-se de tejghea; părea hotărât să iasă de-a dreptul prin peretele din fund al clădirii. Cuvintele începuseră să-i șiroiască într-un torent isteric. În momentul în care Jack trânti banul pe tejghea, bătrânul amuți, ca personajul negativ dintr-un western când cere un whisky. Se holbă la monedă, cu ochii dilatați, și colțurile gurii ce luceau de salivă îi tresăriră. Privirea sa uluită se îndreptă spre chipul lui Jack, și abia acum îl văzu, într-adevăr, pentru prima oară.

– Jason, șopti el, cu glas tremurat.

Arțagul nevolnic dinainte se risipise. Acum tremura, de frică, dar și de uimire.

– Jason!

– Nu, spuse Jack. Numele meu e...

Apoi se întrerupse, dându-și seama că, în limba aceasta străină, cuvântul care-i venise pe limbă nu era *Jack*, ci...

– Jason! țipă bătrânul și căzu în genunchi. Jason, venișI! VenișI, și-acu totu-o să hie bine, ie, totu-o să hie bine, o să hie bine, și trebile de tot soiu-o să hie bine!

– Hei! exclamă Jack. Hei, zău...

– Jason! Veni Jason și Regina-o să se facă bine, ie, trebile de tot soiu-o să hie bine!

Mai puțin pregătit să facă față acestei adorații lacrimogene decât fusese pentru a înfrunta brutalitatea terorizată a bătrânului depozitar, Jack se întoarse spre Richard... dar dintr-acolo nu se putea aștepta la nici un ajutor. Richard se lungise pe podea în stânga ușii și, fie adormise, fie se prefăcea strașnic.

– Of, *căca-m-aș*! oftă Jack.

Bătrânul stătea îngenuncheat, bolborosind și plângând. Situația trecea rapid din domeniul simplului ridicol pe tărâmul comicului de dimensiuni cosmice. Jack găsi o despărțitură cu balamale și trecu dincolo de tejghea.

– Ah, ridică-te, bun și credincios servitor! spuse el. Se întrebă, deprimat, dacă Isus sau Buddha avuseseră vreodată probleme de acest fel. În picioare, băiete!

– *Jason! Jason!* suspina bătrânul.

Părul său alb acoperi picioarele încălțate cu sandale ale lui Jack când se aplecă deasupra lor, începând să le sărute – și nici măcar nu erau niște mici pupături, ci țocăieli detunătoare din familia hai-să-ne-iubim-în-fân. Jack se porni să chicotească nestăpânit. Reușise să scape din Illinois, și iată-l într-un depou dărăpănat, în mijlocul unui ogor uriaș de grâne, care nu erau tocmai grâne, undeva în Avanposturi, iar Richard dormea lângă ușă, și bătrânul acesta ciudat îi săruta picioarele și i le gâdila cu barba.

– *Ridică-te!* țipă Jack, chicotind. Încercă să pășească înapoi, dar se ciocni de tejghea. *Ridică-te, o, bunule slujitor! În picioare, bătu-ți-le-ar, sus, ajunge!*

– *Jason! (Țoc!) Totu-o să hie bine! (Țoc-țoc!)*

Și trebile de tot soiu-o să hie bine, repetă Jack, nebunește, în sinea sa, râzând cu lacrimi, în timp ce bătrânul îi săruta degetele de la picioare prin sandale. *Nu știam că l-au citit pe Robert Burns*[1], *aici, în Teritorii, dar se pare că altă explicație nu e...*

Țoc-țoc-țoc!

Of, gata, nu mai suport.

– *RIDICĂ-TE!* tună băiatul din toți bojocii.

Și, în sfârșit, bătrânul se ridică în fața lui, tremurând și lăcrimând, incapabil să-i înfrunte privirea. Dar umerii săi uimitor de lați își reveniseră puțin, pierduseră înfățișarea aceea frântă, lucru care-l făcu pe Jack să simtă o bucurie ascunsă.

5

Trecu o oră și mai bine până când Jack să poată înjgheba un dialog coerent cu bătrânul. Urmau să *înceapă* să stea de vorbă, dar Anders, de meserie breslaș cărăuș, era mereu apucat de unul dintre accesele lui de O-Jason-Jason-a-meu-ce-mare-mi-ești, iar Jack trebuia să-l calmeze cât putea de repede... categoric, până

[1] Poet scoțian (1759-1796), născut la Alloway, autorul unor *Cântece populare din Scoția*, pline de umor și tandrețe (n. tr.).

nu începea din nou pupatul-picioarelor. Oricum, lui Jack îi plăcea bătrânul și îi înțelegea simțămintele. Ca să-l înțeleagă, tot ce-avea de făcut, era să-și imagineze cum s-ar simți el dacă ar apărea Isus sau Buddha la spălătoria de mașini din cartier, sau în școală, stând la coadă în sala de mese. Și mai trebuia să recunoască încă un fapt, clar și concret: o parte a ființei sale nu era cu totul surprinsă de atitudinea lui Anders. Deși se simțea ca fiind Jack, ajungea din ce în ce mai mult să-l simtă în el pe... celălalt.

Dar a murit.

Era un adevăr incontestabil. Jason murise, iar Morgan de Orris avusese, probabil, o legătură cu moartea lui. Însă indivizii de soiul lui Jason aveau un mod propriu de-a se întoarce, nu-i așa?

Jack consideră că timpul afectat dialogului cu Anders era cheltuit cu folos, fie și numai fiindcă îl ajută pe acesta să se convingă că Richard nu se prefăcea: adormise într-adevăr. Asta era bine, căci Anders avea multe lucruri de spus despre Morgan.

Odată, povesti el, aici fusese ultimul punct feroviar din lumea cunoscută – purta plăcuta denumire de Depoul Avanposturilor. Din acest loc încolo, lumea devenea un tărâm monstruos.

– În ce sens monstruos? întrebă Jack.

– Nu știu, răspunse Anders, aprinzându-și pipa. Privi în tenebre cu o expresie sumbră pe față. Umblă niște povești despre Ținuturile Spulberate, da' nu samănă una cu alta, și-ntodeuna-ncep cam așa: „Cunosc io pe cineva care să-ntâlni cu cineva care să pierdu trei zile la marginea Ținuturilor Spulberate și zise că..." Da' io n-auzii niciodat' o poveste care să-nceapă cu: „*Io* mă pierdui trei zile la marginea Ținuturilor Spulberate și *io* zic că..." Bunghești osebirea, Jason stăpâne?

– O bunghesc, răspunse Jack, cu voce slabă. *Ținuturile Spulberate* – doar simpla sonoritate a acestei denumiri îi ridica părul măciucă pe brațe și pe ceafă. Așadar, nimeni nu știe ce sunt de fapt acele ținuturi?

– Nu, ca sigur, spuse Anders. Da' de-o fi adevărată măcar o pătrime din ce-auzii io...

– Și ce-auzișî?

– Că-acolea umblă monstrozități care face arătările din carierele de minereu ale lu' Orris s-arate aproape ca și normale. Că-s globuri de foc care umblă de-a dura peste dealuri și câmpii, lăsând dâre lungi și negre în urmă-le – dârele-s negre pe timp de zi, oriș'cât, da' auzii că noaptea-s luminoase. Și dacă un om s-apropie prea mult de vrunu' din globurile-alea de foc, face nește boli înfiorătoare. Își perde păru' și-ncep să-i iasă buboaie pe tot trupu', și p-ormă-ncepe să verse și poa' să se simtă mai bine la o adică, da' ăl mai ades numa' varsă și iar varsă pân'ce i se rupe stomacu' și-i esplodează beregata, și-atuncea... Se ridică în picioare. Doamne! De ce te uiți așa? Văzuși ceva pe geam? Văzuși vriun strigoi pe șinele-alea, fir-ar ele de două ori afurisite?

Privi și el spre fereastră, alarmat.

Contaminare radioactivă, își spuse Jack. *El nu știe, dar a descris simptomele bolii radioactive aproape* în amănunt.

Învățase împreună cu mama sa atât despre armele nucleare, cât și despre consecințele expunerii la radiații, la un curs științific, cu un an în urmă – dat fiind că aceasta, cel puțin în treacăt, se implicase în mișcarea de înghețare a înarmărilor nucleare, precum și în cea de stopare a proliferării centralelor atomo-electrice, Jack urmărise cursul cu foarte mare atenție.

Cât de bine, reflectă el, cât de bine se potrivea infestarea radioactivă cu întregul concept de Ținuturi Spulberate! Iar apoi își dădu seama și de altceva: Vestul era regiunea în care se efectuaseră primele experimente – unde fusese agățat pe un turn, și apoi detonat, prototipul bombei de la Hiroshima, unde fuseseră distruse un număr de zone de frontieră populate numai de manechine din rezerva departamentală, astfel ca armata să aibă o idee mai mult sau mai puțin adecvată despre efectele reale ale unei explozii atomice și ale furtunii de foc rezultate din ea. Și până la urmă se întorseseră în Utah și Nevada, aflate printre ultimele *adevărate* Teritorii americane, reluând pur și simplu testările, în subteran. Știa că existau multe terenuri de-ale guvernului pe întinderile acelea vaste, în labirinturile de podișuri și de regiuni nefertile crenelate, și nu testau acolo numai bombe.

Cât de mult din tot acest căcat avea să aducă Sloat aici, dacă murea Regina? Cât de mult din căcatul ăsta *adusese* deja? Oare

respectivul cap-de-linie-*plus*-nod-feroviar făcea parte din sistemul de expediție a materialelor?

– N-arăți bine deloc, stăpâne. Arăți alb ca o foaie de hârtie, mă jurui că da!

– N-am nimic, spuse Jack, cu voce slabă. Stai jos. Continuă-ți povestea. Și aprinde-ți pipa, că ți s-a stins.

Anders scoase pipa din gură, și-o aprinse din nou și reveni cu privirea de la Jack la fereastră... iar acum chipul lui nu era numai dezgustat, ci descompus de spaimă.

– Da' o să știu destul de curând dacă poveștile-s adevărate, crez.

– De ce?

– Fi'ncă pornesc prin Ținuturile Spulberate mâine dimineață, la crăpatu' zorilor. Pornesc prin Ținuturile Spulberate, conducând afurista de mașină a lu' Morgan de Orris din hangarul de colea, și cărând Dumnezeu știe ce hidoșenie de lucrare-a diavolului.

Jack îl privi cu ochii mari. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și sângele îi vâjâia prin țeastă.

– Unde? Cât de departe? Până la Ocean? La apa cea mare?

Anders încuviință ușor din cap.

– Ie. La apă. Și... Glasul îi scăzu până la o șoaptă firavă. Își rostogoli ochii spre ferestrele întunecate, de parcă s-ar fi temut că vreo arătare fără nume pândea, poate de-afară, trăgând cu urechea. Și acolo o să m-aștepte Morgan, și-o să-i descărcăm boarfele.

– Unde? întrebă Jack.

– La 'otelu' negru, încheie Anders, cu glas tremurător, abia auzit.

6

Jack simți impulsul de-a izbucni din nou în hohote de râs necontrolat. *Hotelul Negru* – suna ca titlul unui roman polițist hilar. Și totuși... și totuși... toată povestea începuse la un hotel, nu? La „Alhambra", din New Hampshire, pe coasta Atlanticului.

Exista oare și vreun alt hotel, poate chiar o altă monstruozitate dărăpănată de han victorian, pe litoralul Pacificului? Acolo trebuia să se sfârșească lunga și strania lui aventură? În vreun analog al „Alhambrei" și cu un parc de distracții jigărit la îndemână? Ideea părea cumplit de convingătoare; într-un mod bizar, și totuși precis, părea chiar să se lege cu ideea de Îngemănari și Îngemănărism.

– De ce te uiți așa la mine, stăpâne?

Anders părea agitat și necăjit. Jack își mută repede privirea.

– Iartă-mă. Cugetam doar.

Zâmbi încurajator, iar cărăușul îi răspunse cu un surâs ezitant.

– Și aș vrea să nu mă mai numești așa.

– Cum să nu te numesc, stăpâne?

– Stăpâne.

– Stăpâne?

Anders se arătă nedumerit. Nu repetă cuvântul rostit de Jack, ci i se adresă întrebător. Jack avea sentimentul că, în cazul în care va continua să insiste cu această problemă, sfârșea în toiul unui scheci gen: „Da' matale? / Damatale. Da' matale?"

– Nu contează, spuse Jack și se aplecă spre el. Vreau să-mi spui totul. Poți?

– Am să-ncerc, stăpâne, răspunse Anders.

7

La început, cuvintele se legaseră greu. Era un om singur, care-și petrecuse întreaga viață în Avanposturi și, oricum, nu avea deprinderea de-a vorbi prea mult. Acum îi poruncise să vorbească un băiat pe care-l socotea cel puțin de viță regală, ba poate chiar un fel de zeu. Dar, puțin câte puțin, cuvintele începură să i se înșiruie mai repede și, spre sfârșitul neconcludentei, dar teribil de captivantei sale istorisiri, aproape că-i curgeau vorbele șuvoi. Jack îi urmări povestea fără nici o dificultate, în pofida accentului, pe care mintea sa se încăpățâna să-l considere un fel de surogat al pronunției guturale a lui Robert Burns.

Anders îl cunoștea pe Morgan, fiindcă acesta era pur și simplu Seniorul Avanposturilor. Adevăratul său titlu, Morgan de

Orris, nu era atât de măreț, dar, practic, cele două titluri semnificau aproape același lucru. Orris era cel mai estic cantonament al Avanposturilor și singura porțiune cu adevărat organizată din acea întinsă prerie. Întrucât domnea peste Orris în mod complet și absolut, Morgan stăpânea, în lipsa altei autorități, și restul Avanposturilor. Totodată, Wolfii cei răi începuseră să graviteze în jurul lui Morgan cam în ultimii cincisprezece ani. La început, asta nu însemnase mare lucru, căci nu erau decât puțini Wolfi răi (numai că termenul folosit de Anders suna ca *turbat* în urechile lui Jack). Însă, în anii din urmă, se înmulțiseră, iar Anders spunea că auzise povești cum că, de când se îmbolnăvise Regina, mai mult de jumătate din tribul păstorilor cu pielea schimbătoare putrezea de boală. Și nici măcar nu erau singurele făpturi aflate sub stăpânirea lui Morgan de Orris; existau și altele, chiar mai rele – unele, se spunea, puteau să-l facă pe un om să-și piardă mințile doar cu o singură privire.

Jack se gândi la Leroy, bau-baul din crâșma „La Updike", și îl cutremură un fior.

– Partea asta a Avanposturilor, unde ne aflăm noi, are un nume? întrebă el.

– Stăpâne?

– Partea asta în care ne aflăm noi acum.

– Nici un nume adevărat, stăpâne, da' am auzit oamenii zicându-i Ellis-Breaks[1].

– Ellis-Breaks, repetă Jack.

O imagine a geografiei Teritoriilor, vagă și probabil incorectă din multe puncte de vedere, începea în sfârșit să prindă contur în mintea lui. Existau odată Teritoriile, care corespundeau Estului american, Avanposturile, corespunzând Vestului-mijlociu și marilor câmpii (Ellis-Breaks? Illinois? Nebraska?), și Ținuturile Spulberate, omologul Vestului-îndepărtat.

Îl privi pe Anders atât de lung și de fix, încât, în cele din urmă, cărăușul începu iar să se foiască stânjenit.

– Iartă-mă, spuse Jack. Zii mai departe.

[1] (Aprox.) Spărturile-lui-Ellis (n. tr.).

– Tatăl său, continuă Anders, fusese ultimul cărăuș care „plecase spre Est" de la Depoul Avanposturilor. Anders fusese ucenicul lui. Dar, chiar și pe vremea aceea, explică el, în Est se petreceau mari zăpăceli și răscoale; asasinarea fostului Rege și scurtul război care urmase însemnaseră începutul acestor tulburări și, cu toate că războiul se sfârșise cu întronarea Bunei Regine Laura, de-atunci revoltele se ținuseră lanț, părând să-și croiască drum statornic spre Est, ieșind din spurcatele și ciudatele Ținuturi Spulberate. Erau unii, spuse Anders, care credeau că răul izvora tocmai hăt, din Vest.

– Nu sunt sigur că te înțeleg, zise Jack, deși în adâncul inimii simțea contrarul.

– La capătu' pământului, precizâ Anders. La marginea apei ăleia mari, unde trebe s-ajung io.

Cu alte cuvinte, au început în același loc de unde-a venit tatăl meu... tatăl meu și cu mine, și Richard... și Morgan. Moș Bloat.

Tulburările, povesti Anders, ajunseseră până la Avanposturi, iar acum tribul Wolf era în parte mâncat de putreziciune – cât de putred era, nu putea ști nimeni, dar cărăușul îi spuse lui Jack că se temea ca nu cumva putreziciunea să însemne sfârșitul acestuia, dacă nu se termina cât de curând. Răscoalele ajunseseră aici, iar acum atinseseră până și Estul, unde, auzise el, Regina zăcea bolnavă, aproape de moarte.

– Nu-i adevărat, așa-i, stăpâne? întrebă bătrânul, aproape implorator.

Jack îl privi lung.

– Ar trebui să știu ce răspuns să-ți dau? întrebă.

– Sigur. Nu ești fiu' ei?

Un moment, lumea întreagă parcă se cufundase într-o tăcere deplină. Zumzetul dulce al gâzelor de-afară amuți. Respirația grea, înecată, a lui Richard părea să-și încetinească ritmul.

Până și inima lui Jack parcă se oprise... poate mai presus decât toate.

Apoi, cu glasul monoton, spuse:

– Da.. Sunt fiul ei. Și e adevărat... e foarte grav bolnavă.

– Da' e pe moarte? insistă Anders, pironindu-l cu privirea lui rugătoare. E pe moarte, stăpâne?

Jack zâmbi vag.

– Asta rămâne de văzut, răspunse el.

8

Anders povestea că, până nu începuseră tulburările, Morgan de Orris fusese doar un senior de la frontieră cu puțină faimă; își moștenise titlul de operetă de la tatăl său, un bufon slinos, care mirosea urât. Tatăl lui Morgan fusese ceva de râsul-târgului încă din viață și, continuă Anders, tot de râsul-târgului fusese și felul în care murise.

– L-apucă pântecăraia într-o zi, după ce bău prea mult vin de piersici, și dete în primire cât sta pe tron.

Oamenii se pregătiseră să facă și din fiul bătrânului un fel de râsul-târgului, dar râsetele încetaseră la scurt timp după ce au început să fie spânzurați cei din Orris. Iar când s-au pornit răscoalele, în anii de după moartea bătrânului Rege, prestigiul lui Morgan crescuse ca o stea de rău-augur ce se înalță pe cer.

Toate acestea nu aveau prea mare semnificație aici, atât de departe de Avanposturi – spațiile întinse și pustii, spunea Anders, făceau ca politica să pară lipsită de importanță. Numai schimbarea fatală din tribul Wolf însemna pentru ei ceva în sens practic și, de vreme ce majoritatea Wolfilor răi se ducea în Locul Celălalt, nici măcar asta nu conta prea mult („Oleacă ne turbură, stăpâne", îi suna lui Jack în urechi, cu obstinație).

Apoi, după îmbolnăvirea Reginei, necazurile ajunseseră și în Ellis-Breaks. Morgan a trimis o hoardă de sclavi grotești, schimonosiți, din carierele de minereu răsăritene; acești sclavi erau mânați de Wolfi furați și de alte creaturi și mai stranii. Supraveghetorul lor era un om îngrozitor, înarmat cu un bici; fusese aici aproape încontinuu, de când începuse munca, dar apoi dispăruse. Anders, care petrecuse cea mai mare parte din săptămânile și lunile acelea cumplite ascuns în casă – aflată cam la opt kilometri de-acolo –, fusese încântat să-l vadă plecând.

Auzise zvonuri că Morgan îl chemase pe omul cu biciul înapoi în Est, unde evenimentele se apropiau de cine știe ce punct culminant. Anders habar n-avea dacă era adevărat sau nu, și nici nu-i păsa. Se bucura pur și simplu că individul, care umbla uneori întovărășit de-un băiețaș costeliv, oarecum hidos la înfățișare, plecase.

– Care era numele lui? întrebă Jack.

– Stăpâne, nu știu. Wolfii îl numeau Cel-cu-Șfichiu'. Sclavii nu-i ziceau decât Diavolu'. Io aș zice că amândoi aveau dreptate.

– Umbla îmbrăcat ca un fante? Veste de catifea? Pantofi cu catarame pe căpute, poate?

Anders aproba din cap.

– Își dădea zdravăn cu parfum?

– Ie! Ie, își dădea!

– Iar biciul avea curelușe de piele netăbăcită, cu bumbi metalici.

– Ie, stăpâne. Rău bici. Și-l manevra înfricoșător de bine, ie, zău că da.

Era Osmond. Era Sunlight Gardener. A fost aici, supraveghind cine știe ce proiect pentru Morgan... apoi Regina s-a îmbolnăvit, și Osmond a fost chemat înapoi, la palatul de vară, unde am avut plăcerea să-l cunosc.

– Și fiul lui? Fiul lui cum arăta?

– Slăbănog, spuse Anders, cu voce scăzută. Un ochi i-o luase razna. Alta nu țiu minte. Era... Stăpâne, nu-ți venea ușor să-l vezi pe fiu' Biciuitorului. Wolfii păreau mai speriați de el decât de tată-so, deși fiu' nu purta bici. Ziceau că-i *turbure*.

– Tulbure... medită Jack.

– Da. Îi vorba lor pentru unu' greu de văzut, oriș'cât de tare te strădui. Să fii nevăzut îi cu neputință – așa zic Wolfii – da' te poți face *turbure*, numa' să știi meșcheria. Ăi mai mulți Wolfi o știu, și puiu' ăsta mic de curvă o știa și el. Așa că tot ce mai țiu minte e ce slab era, și ochiu' ăla ametit, și că era urât ca negru' păcat sifiliticos. Anders tăcu un moment. Apoi reluă: Îi plăcea să facă rău la vietățile mititele. Avea obicei să le bage sub verandă, și auzeam d-acolo ăle mai groaznice sbierete... Se înfioră. De-aia

stăteam mai mult p-acasă, vezi mata. Nu-mi place s-auz animalele că se chinuie. Mă face să mă simț înfiorător de rău, zău.

Tot ceea ce spunea Anders stârnea în mintea lui Jack o sută de noi întrebări. I-ar fi plăcut, mai ales, să afle tot ceea ce știa Anders despre Wolfi – simplul fapt de-a auzi de ei îi trezea, în același timp, o mare bucurie și un dor surd, dureros, după acel Wolf pe care-l purta în inima *lui*.

Dar nu aveau prea mult timp. Depozitarul era tocmit să pornească dis-de-dimineață spre Vest, prin Ținuturile Spulberate; o hoardă de universitari demenți, în frunte cu Morgan însuși, putea năvăli în orice clipă din tărâmul numit de cărăuș Locul Celălalt, Richard se putea trezi, dorind să afle cine era acest Morgan despre care tot discutau, și cine mai era și amicul cel *turbure* – amicul *turbure* care părea suspect de asemănător cu amicul care locuia în camera vecină, la Nelson House.

– Au venit, grăbi Jack discuția. A venit banda asta, cu Osmond pe post de vătaf – cel puțin, până când a fost chemat sau ori de câte ori trebuia să conducă vecerniile la capela-de-noapte din Indiana...

– Stăpâne? făcu Anders, chinuit iarăși de nedumerire.

– Au venit și au construit... ce? insistă Jack.

Era sigur că știa deja răspunsul, dar voia să-l audă din gura lui Anders.

– Păi, linia, spuse bătrânul. Linia spre Vest prin Ținuturile Spulberate. Linia pe care trebe s-o pornesc io mâine.

Și iar îl zgudui un fior.

– Nu, murmură Jack.

O emoție fierbinte, cumplită, îi explodă în piept, asemenea unui soare, și se ridică. Din nou se produsese declicul acela în capul său, acel extraordinar de convingător sentiment al potrivirii unor elemente de mare importanță.

Anders căzu în genunchi, făcând podelele să trosnească, în timp ce chipul lui Jack se umplea de-o lumină fantastică, minunată. Zgomotul îl făcu pe Richard să se miște, după care se ridică în capul oaselor, somnoros.

– Nu tu, spuse Jack. Eu. Și cu el.

Arătă spre Richard.

– Jack? Richard îl privea cu o buimăceală adormită, mioapă. Despre ce vorbești? Și de ce miroase omul ăsta podelele?

– Stăpâne... duce-te-vei, firește... da' nu pricep...

– Nu tu, repetă Jack, noi. Vom lua trenul în locul tău.

– Dar, stăpâne, de ce? îngăimă Anders, fără a îndrăzni să ridice privirea.

Jack Sawyer privi afară, în întuneric.

– Fiindcă, spuse el, cred că la capătul liniei se găsește ceva – la capătul liniei sau undeva aproape de capăt –, ceva de care am eu nevoie.

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 215

INTERLUDIU

Sloat în astă lume (IV)

În ziua de 10 decembrie, încotoșmănat, Morgan Sloat ședea pe scăunelul incomod, de lemn, de lângă patul lui Lily Sawyer. Îi era frig, așa că se înfășurase în haina groasă de cașmir și își înfundase mâinile în buzunare, dar se distra mult mai grozav decât arătau aparențele. Lily murea. Pleca departe, în locul acela de unde nu te mai întorci niciodată, nici chiar dacă ești o Regină într-un pat mare cât un teren de fotbal.

Patul lui Lily nu era la fel de mare, iar ea nu semăna câtuși de puțin cu o Regină. Boala i-a supt tot farmecul, i-a slăbit fața până la os și a îmbătrânit-o scurt cu douăzeci de ani. Sloat își lăsă ochii să lunece estimativ peste protuberanțele osoase, puternic reliefate sub ochii ei, peste fruntea ca o carapace de broască țestoasă. Trupul secătuit abia dacă se distingea, ca o mică umflătură între cearșafuri și pături. Sloat știa că personalul de la „Alhambra" fusese bine plătit pentru a o lăsa pe Lily Cavanaugh Sawyer singură – el fiind acela care-l plătise. Nu se mai osteneau să-i dea căldură în cameră. Era singura chiriașă a hotelului. În afara recepționerului și a bucătarului, unicele salariate prezente încă în „Alhambra" erau trei cameriste portugheze, care-și petreceau vremea făcând curat în foaier – probabil că ele o aprovizionau pe Lily cu pături. Sloat însuși rechiziționase apartamentul

din partea cealaltă a holului și ordonase recepționerului și cameristelor să o supravegheze pe Lily cu cea mai mare atenție.

Ca să vadă dacă deschide ochii, spunea el.

– Arăți mai bine, Lily. Chiar cred că văd semne de ameliorare.

Fără a-și mișca altceva decât gura, Lily zise:

– Nu știu de ce te prefaci că ești uman, Sloat.

– Sunt cel mai bun prieten pe care-l ai.

Acum, femeia deschise într-adevăr ochii, care nu erau destul de stinși ca să-l mulțumească.

– Pleacă de-aici! șopti ea. Ești obscen.

– Încerc să te-ajut, și aș vrea să nu uiți asta. Am aici toate hârtiile, Lily. Tot ce-ai de făcut, e să le semnezi. O dată rezolvată chestia asta, tu și fiul tău veți fi îngrijiți toată viața. O privi pe Lily cu o expresie de mâhnire satisfăcută. În treacăt fie spus, n-am avut prea mult noroc în a-i da de urmă lui Jack. Ați mai vorbit în ultima vreme?

– Știi bine că nu, răspunse ea, fără să plângă, așa cum sperase Sloat.

– Sunt foarte serios de părere că băiatul ar trebui să fie aici, tu nu?

– Pișă-te-n sus, îi aruncă Lily.

– Cred că *voi* folosi baia ta, dacă nu te superi, replică Sloat și se ridică.

Lily închise din nou ochii, ignorându-l.

– Oricum, continuă Sloat, avansând ușor pe marginea patului, sper că știe să se ferească de primejdii. Băieților plecați la drum li se întâmplă lucruri înfiorătoare.

Lily tot nu răspunse nimic.

– Lucruri la care mi-e groază să mă gândesc.

Ajunse la capătul patului și-și continuă drumul spre ușa băii. Lily zăcea sub cearșafuri și pături, ca un cocoloș de hârtie boțită. Sloat trecu în baie.

Își frecă mâinile una de alta, închise încetișor ușa și deschise ambele robinete de la chiuvetă. Scoase din buzunarul vestonului o mică fiolă cafenie de două grame, iar din buzunarul vestei o cutiuță ce conținea o oglindă, o lamă de ras și un pai scurt de alamă. Scutură pe oglindă cam o optime de gram din cea mai

pură cocaină Peruvian Flake pe care o putuse găsi. Apoi o îmbucătăți cu lama, ritualic, formând două șiruri scurte. Priză șirurile prin paiul de alamă, icni, inhală adânc și-și ținu respirația o secundă-două.

– Aah!

Fosele nazale i se deschiseră larg ca niște tuneluri. În fundul lor, secreția începu să livreze bunătățile. Sloat își trecu mâinile pe sub jetul de apă, apoi, de hatârul nasului, reținu puțin lichid pe degetul mare și pe arătător, umezindu-și nările pe dinăuntru. După care se șterse pe mâini și pe față.

Trenul acela minunat, își îngădui el să cugete, *trenul acela minunat – pot paria că sunt mai mândru de el decât de propriu-mi fiu.*

Morgan Sloat se delecta cu viziunea prețiosului său tren, care în ambele lumi era același, prima manifestare concretă a vechiului său plan de-a importa tehnologie modernă în Teritorii, sosind la Point Venuti încărcat cu marfa lui de preț. Point Venuti! Sloat zâmbi, în timp ce cocaina îi vuia prin creier, aducându-și obișnuitul mesaj că totul o să fie bine, totul o să fie bine. Micul Jacky Sawyer s-ar fi putut considera un băiat extrem de norocos dac-ar fi reușit *măcar* să plece din straniul orășel Point Venuti. În primul rând, ar fi norocos dacă ar ajunge acolo, având în vedere că trebuia să străbată Ținuturile Spulberate. Dar drogul îi reaminti lui Sloat că, în unele privințe, prefera ca Jack să răzbată până la periculosul, ciudatul orășel Point Venuti, prefera chiar ca Jack să supraviețuiască confruntării cu Hotelul Negru, care nu era alcătuit doar din scânduri și cuie, cărămizi și piatră, ci mai avea și viață în el... fiindcă era posibil ca Jack să iasă cu Talismanul în mânuțele lui de hoțoman. Și dacă se întâmpla asta...

Da, dacă se producea acest eveniment minunat, totul avea să decurgă într-adevăr bine.

Și atât Talismanul, cât și Jack Sawyer, urmau să fie despicați deodată în două.

Iar el, Morgan Sloat, ar fi beneficiat în fine de șevaletul pe care-l meritau aptitudinile lui. Preț de-o secundă, se văzu pe sine desfăcându-și brațele peste o întindere înstelată, peste lumi ce se împreunau ca îndrăgostiții în pat, peste tot ceea ce proteja Talismanul și tot ceea ce râvnise el când cumpărase hotelul

„Agincourt", cu ani în urmă. Jack i le putea aduce pe toate. Plăceri. Faimă.

Pentru a sărbători acest gând, Sloat scoase iarăși fiola din buzunar și nu se mai osteni cu ritualul lamei și-al oglinzii, ci doar folosi linguriță anexată spre a ridica pudra albă mai întâi la o nară, apoi la cealaltă. Plăceri, da.

Fârnâind pe nas, reveni în dormitor. Lily părea puțin mai însufletită, dar el era acum atât de bine dispus, încât nici chiar această dovadă a faptului că viața ei își continua cursul nu-l deranjă. Ochii femeii îl urmăreau, strălucitori, și, în chip ciudat, goi îndărătul cercurilor lor osoase.

– Unchiul Bloat are un nou obicei scârbos, spuse Lily.

– Iar tu mori, replică el. Ce preferi?

– Mai trage multă chestie de-aia, și-o să mori și tu.

Neafectat de ostilitatea ei, Sloat se așeză din nou pe scaunul șubred de lemn.

– Pentru Dumnezeu, Lily, bagă-ți mințile-n cap. Acum, toată lumea ia coca. Ai pierdut contactul cu realitatea – de ani de zile l-ai pierdut. Nu vrei să-ncerci un pic?

Scoase fiola din buzunar și o legănă pe lanțul atașat de linguriță.

– Ieși afară! tună Lily.

Sloat balansă fiola și mai aproape de fața ei.

Lily se ridică în capul oaselor, suplă ca un șarpe iritat, și-l scuipă în față.

– Cățea! o apostrofă el.

Sări înapoi, smulgându-și din buzunar batista în timp ce firul de salivă i se prelingea pe obraz.

– Dacă rahatu' ăla-i așa de minunat, de ce trebuie să te ascunzi la toaletă ca să-l iei? Nu-mi răspunde, lasă-mă-n pace doar. Nu vreau să te mai văd, Bloat. Cară-ți de-aici curu' ăla gras!

– Ai să mori singură, Lily, spuse el, acum plin de-o voioșie rece și dură, perversă. Ai să mori singură, și comicăria asta de orășel o să te-nmormânteze ca pe săraci, iar fiul tău va fi ucis, fiindcă n-are cum să se descurce cu ceea ce-l așteaptă, și nimeni nu va mai auzi vreodată de nici unul dintre voi. Îi rânji. Mâinile

lui durdulii erau încleștate, în pumni albi, păroși. Îți mai aduci aminte de Asher Dondorf, Lily? Clientul nostru. Amicul din serialul ăla, *Flanagan și Flanagan*. Citeam despre el în *The Hollywood Reporter*, într-un număr de-acum câteva săptămâni. S-a împușcat în livingul casei lui, da' n-a ochit prea dibaci, fiindcă-n loc să se-omoare, și-a zburat doar cerul gurii și-a intrat în comă. Ar putea s-atârne-așa ani de zile, se zice, putrezind de viu. Se aplecă spre ea, cu fruntea încrețită. Tu și bunul Asher aveți multe în comun, dacă nu mă-nșel.

Lily îi întoarse o privire glacială. Ochii ei păreau să i se fi târât înapoi în fundul capului și, în clipa aceea, semăna mai mult cu o bătrână din zona de frontieră, aspru încercată de viață, ținând o pușcă de vânat veverițe într-o mână și Scriptura în cealaltă.

– Fiul meu îmi va salva viața, spuse ea. Jack îmi va salva viața, și n-ai să-l poți opri.

– Ei, mai vedem noi, nu-i așa? răspunse Sloat. Mai vedem noi cum rămâne cu chestia asta.

CAPITOLUL XXXV

Ținuturile Spulberate

1

– Da' oi fi-n siguranță, stăpâne? întrebă Anders, îngenuncheat în fața lui Jack, kiltul alb cu roșu întinzându-i-se împrejur ca o fustă.

– Jack? făcu Richard, cu glasul ca un vag scheunat scârțâitor.

– Dar tu ai să fii în siguranță? întrebă Jack.

Anders își întoarse într-o parte capul mare și nins, mijind ochii spre Jack, de parcă tocmai i-ar fi spus o ghicitoare. Părea un uriaș câine nedumerit.

– Adică, voi fi cam în tot atâta siguranță ca și tine. Asta-i tot ce vreau să spun.

– Dar, stăpâne...

– Jack? se auzi din nou glasul certăreț al lui Richard. Am adormit, iar acum ar trebui să fiu traz, dar ne aflăm tot în locul ăsta ciudat, așa că probabil visez în continuare... Vreau să mă trezesc, Jack, nu mai vreau să am visul ăsta. Nu. Nu mai vreau.

Și de-aia ți-ai făcut praf nenorociții ăia de ochelari, răspunse, în sinea sa, Jack.

– Nu e vis, Richie-băiete, spuse el, cu voce tare. Suntem pe cale să pornim la drum. Vom face o plimbare cu trenul.

– Hmm? întrebă Richard, frecându-și fața și ridicându-se în capul oaselor.

Dacă Anders semăna cu un câine mare cu fuste, Richard nu părea decât un bebeluș trezit din somn.

– Jason, stăpâne, zise Anders, dând impresia că va izbucni în plâns – de ușurare, socoti Jack. Asta ți-i voia? Ți-i voia să mergi cu mașina aia a diavolului prin Ținuturile Spulberate?

– Fii sigur, răspunse Jack.

– Unde ne aflăm? întrebă Richard. Ești sigur că nu ne urmăresc?

Jack se întoarse spre el. Richard ședea pe podeaua vălurită, clipind din ochi prostește, și spaima continua să plutească în jurul lui ca o ceață.

– Bine. Am să-ți răspund la întrebare. Ne aflăm într-o regiune a Teritoriilor numită Ellis-Breaks...

– Mă doare capul, îl întrerupse Richard, închizând ochii.

– Și, continuă Jack, vom lua trenul acestui om, peste toată întinderea Ținuturilor Spulberate, până la Hotelul Negru, sau cât de-aproape putem ajunge. Asta e, Richard. Crezi sau nu. Și cu cât pornim mai curând, cu atât vom scăpa mai repede de orice sau oricine tocmai încearcă, poate, să ne găsească.

– Etheridge, șopti Richard. Domnul Dufrey.

Privi în jur prin interiorul semiobscur al Depoului, de parcă s-ar fi așteptat ca toți urmăritorii lor să-nceapă, deodată, să șiroiască prin pereți.

– E o tumoare pe creier, să știi, îi spuse el lui Jack, pe un ton rezonabil. Asta e – durerea mea de cap.

– Jason, stăpâne, zise bătrânul Anders, făcând o plecăciune atât de adâncă, încât părul i se așternu pe podelele ondulate. Cât ești de bun, o, Înălțimea Ta, cu umila-ți slugă, cât de bun ești cu cei ce nu-ți merită binecuvântata prezență...

Se târî înainte, iar Jack văzu cu groază că se pregătea s-o ia de la-nceput cu beția aia a pupatului picioarelor.

– Și destul de avansată, aș spune, insistă Richard.

– Ridică-te, Anders, te rog, spuse Jack, făcând un pas înapoi. Ridică-te, haide, destul!

Bătrânul continua să se târască înainte, bolborosindu-și ușurarea de-a nu mai avea de îndurat Ținuturile Spulberate.

– RIDICĂ-TE! tună Jack.

Anders înălță privirea, cu fruntea încrețită.

– Da, stăpâne.

Se ridică încet.

– Adu-ți aici tumoarea cerebrală, Richard, spuse Jack. Vom vedea dacă ne putem descurca să conducem blestematul ăsta de tren.

2

Anders trecuse în spatele tejghelei lungi și vălurite, unde cotrobăia într-un sertar.

– Crez că merge pe bază de diavoli, zise el. Diavoli ciudați, toți vălmășiți laolaltă. Nu par să fie vii, și totuși îs, ie!

Scoase din sertar cea mai lungă și mai groasă lumânare din câte văzuse Jack vreodată. Dintr-o cutie pusă pe tejghea, Anders alese o baghetă din lemn rășinos, de vreo treizeci de centimetri, și o înclină cu capătul în flacăra lămpii. Lemnul se aprinse, iar bătrânul îl folosi pentru a-și aprinde lumânarea enormă. Apoi scutură „chibritul" înainte și-napoi, până când flacăra muri într-un rotocol de fum.

– Diavoli? întrebă Jack.

– Niște daraveli pătrățoase și ciudate – crez că diavolii-s închiși n'untru. Ce mai scuip uneori, și scot scântei! Am să-ți arăt, Jason, stăpâne.

Fără alte cuvinte, se abătu spre ușă, văpaia blândă a lumânării estompându-i o clipă ridurile de pe față. Jack îl urmă afară, în savoarea și nemărginirea din adâncul Teritoriilor. Își aminti o fotografie de pe peretele biroului lui Speedy Parker, o fotografie care emana, încă de pe-atunci, o inexplicabilă putere, și-și dădu seama că se afla, de fapt, lângă locul reprezentat acolo. În depărtare se înălța un munte cu aspect familiar. Dincolo de micul mamelon, ogorul se rostogolea în toate direcțiile, unduindu-se în forme line, ample. Richard Sloat venea, șovăitor, în urma lui Jack, pipăindu-și fruntea. Cele două benzi de metal argintiu, complet discordante în acest peisaj, se întindeau, inexorabil, spre Vest.

– Hangaru-i în spate, stăpâne, spuse încet Anders și se întoarse, aproape sfios, spre latura Depoului.

Jack aruncă încă o privire spre muntele din zare. Acum semăna mai puțin cu cel din fotografia lui Speedy – părea mai recent, un munte din Est, nu din Vest.

– Ce-i treaba asta cu „stăpâne Jason"? îi șopti Richard lui Jack la ureche. Crede că te cunoaște de undeva?

– E greu de explicat, răspunse prietenul său.

Richard se trase de basma, apoi trânti o mână pe bicepsul lui Jack. Vechea strânsoare-Kansas City.

– Jack, cu școala ce s-a-ntâmplat? Ce s-a-ntâmplat cu câinii? Unde suntem?

– Tu doar vino, spuse Jack. Probabil continui să visezi.

– Da, încuviință Richard, pe cel mai pur ton de ușurare. Asta e, nu? Încă mai dorm. Mi-ai spus toate trăsnăile tale despre Teritorii și acum le visez.

– Hmm! făcu Jack și porni după Anders.

Bătrânul ținea enorma lumânare ca pe o făclie și se îndrepta spre partea dinapoi a movilei, unde era o altă clădire octogonală, puțin mai mare. Cei doi băieți îl urmară prin iarba înaltă și galbenă. Dintr-un alt glob transparent se revărsa o lumină blândă, dezvăluind faptul că această construcție era deschisă la ambele capete, ca și cum două suprafețe opuse ale octogonului ar fi fost înlăturate. Șinele argintii străbăteau aceste deschizături. Anders ajunse la hangar și se întoarse, în așteptarea băieților. Cu barba sa lungă, hainele ciudate și lumânarea ținută sus, care ardea pâlpâind, Anders semăna cu o făptură de legendă sau de basm, un vraci sau un înțelept.

– Șade aici, cum șezu de când veni, fie ca demonii s-o ducă odată, zise bătrânul și se încruntă spre cei doi băieți, toate zbârciturile adâncindu-i-se. Născocire din Iad. Spurcată daravelă, de-o bunghiți.

Când băieții ajunseră în fața lui, aruncă o privire peste umăr. Jack observă că lui Anders nu-i plăcea nici măcar să se afle în hangar, alături de tren.

– Jumate din încărcătură-i sus în ea, și pute și-aia a Iad.

Jack intră prin capătul deschis al hangarului, silindu-l pe Anders să-l urmeze. Richard veni după ei poticnit, frecându-se la ochi. Micul tren stătea pe șine, cu fața spre Vest – o locomotivă ciudată, un vagon de marfă, un vagon-platformă, acoperit cu o

prelată întinsă. Din acest ultim vagon proveneau miasmele care-i displăceau atât de mult lui Anders. Era un miros nepotrivit, străin Teritoriilor, ceva metalic și ulcios.

Richard se duse imediat într-un colț al hangarului, se așeză pe jos cu spatele rezemat de perete și închise ochii.

– Bunghești cum merge, stăpâne? întrebă Anders, cu glas scăzut.

Jack clătină din cap și o luă de-a lungul șinelor, spre locomotivă. Da, acolo erau „demonii" lui Anders. Baterii de acumulator, exact cum bănuise. Șaisprezece la număr, aliniate pe două rânduri într-un conteiner de metal, susținut pe primele patru roți ale cabinei. Toată partea din față a trenului semăna cu versiunea mai sofisticată a unui triciclu de livrat cumpărături – dar în locul unde ar fi trebuit să se afle bicicleta propriu-zisă era o cabină mică, amintindu-i lui Jack de altceva... ceva ce nu putu identifica imediat.

– Demonii vorbesc cu bățu' ăla drept, spuse Anders din spatele lui.

Jack se săltă în cabină. „Bățul" pomenit de Anders era un schimbător de viteze montat într-o fantă cu trei cancuri. În acest moment, Jack își dădu seama cu ce semăna cabina. Tot trenul funcționa pe aceleași principii ca o mașinuță de golf. Alimentat cu baterii, avea doar trei viteze: înainte, debreiat și marșarier. Era singurul tip de tren care să poată funcționa în Teritorii, iar Morgan Sloat îl comandase, fără-ndoială, să fie construit special pentru el.

– Demonii din cutii scuipă și scot scântei și vorbesc cu bățu' și bățu' mișcă trenu', stăpâne.

Anders șovăia neliniștit lângă cabină, cu chipul schimonosit într-un uimitor păienjeniș de riduri.

– Urma să pleci de dimineață?

– Ie.

– Dar trenul e gata de pe-acum?

– Da, stăpâne.

Jack clătină din cap și sări jos.

– Ce încărcătură are?

– Drăcării, spuse Anders, posac. Pentru Wolfii cei răi. Să le ducă la 'otelu' negru.

Dacă plec acum, o să am un mic avantaj față de Morgan, reflectă Jack. Privi stingherit spre Richard, care reușise să adoarmă iar. Dacă n-ar fi fost îndărătnicul și ipohondrul Richard Rațional, niciodată n-ar fi nimerit peste tu-tu-ul lui Sloat; iar Sloat și-ar fi putut folosi „drăcăriile" – arme de-un soi sau altul, cu siguranță – împotriva lui, de îndată ce ajungea în apropierea Hotelului Negru. Căci hotelul se afla la capătul misiunii lui, de asta era sigur. Și totul părea să indice faptul că Richard, cât era el de neajutorat și enervant acum, urma să aibă o mai mare importanță pentru misiune decât își imaginase Jack vreodată. Fiul lui Sawyer și fiul lui Sloat: fiul Prințului Philip Sawtelle și fiul lui Morgan de Orris. Un moment, lumea se învârti deasupra lui Jack, și acesta prinse o viziune de-o clipă în care Richard putea juca un rol esențial în ceea ce avea el de făcut la Hotelul Negru. În secunda următoare, Richard fornăi pe nas și-și lăsă gura să se deschidă moale, iar pe Jack îl părăsi senzația de revelație momentană.

– Ia să aruncăm noi o privire la drăcăriile astea, spuse băiatul.

Se răsuci pe călcâie și străbătu înapoi toată lungimea trenului, observând pentru prima oară că podeaua hangarului octogonal era împărțită în două – cea mai mare parte o reprezenta o placă circulară, ca o farfurie enormă. Urma o crăpătură în lemn, iar pardoseala aflată în afara cercului se continua până la pereți. Jack nu auzise niciodată de-o placă turnantă, dar înțelese ideea: partea circulară a podelei se putea învârti cu o sută optzeci de grade. În mod normal, trenurile sau vagoanele de pasageri soseau dinspre Vest și se înapoiau în aceeași direcție.

Prelata fusese legată, peste încărcătură, cu frânghii groase cafenii, atât de păroase, încât păreau împletite din lână de oțel. Jack ridică o margine, încordându-se, privi dedesubt, dar în întuneric nu văzu nimic.

– Ajută-mă, i se adresă el lui Anders.

Bătrânul făcu un pas înainte, încruntându-se, și, cu o singură mișcare, puternică și abilă, desfăcu un nod. Prelata se lăsă în jos, moale. Acum, ridicând marginea, Jack văzu că pe o jumătate din platforma vagonului se afla un șir de lăzi din lemn, marcate PIESE DE MAȘINI. *Arme*, își spuse el: Morgan își înarmează Wolfii rebeli. Cealaltă jumătate a spațiului de sub învelitoare era

ocupată de pachete voluminoase, rectangulare, dintr-o substanță moale la înfățișare, ambalată în celofan. Jack nu bănuia ce putea să fie acea substanță, însă avea convingerea că nu era o Pâine Minune. Lăsă prelata jos și păși înapoi, iar Anders trase de odgon, înnodându-l la loc.

– Plecăm în noaptea asta, spuse Jack, hotărându-se pe loc.

– Dar, stăpâne... Ținuturile Spulberate... noaptea... bunghești...

– Bunghesc, nici o problemă, replică băiatul. Bunghesc că am nevoie de tot efectul-surpriză pe care-l pot obține. Morgan și omul ăla pe care Wolfii îl numesc Cel-cu-Șfichiu mă vor căuta și, dacă m-arăt cu douăsprezece ore înainte să aștepte cineva trenul ăsta, Richard și cu mine am putea scăpa cu viață.

Anders încuviință din cap, posac, și din nou semănă cu un câine uriaș care se acomodează cu o noutate nefericită.

Jack îl privi iarăși pe Richard – dormea rezemat de perete, cu gura deschisă. Ca și cum ar fi știut ce se petrecea în mintea lui Jack, Anders se uită și el spre băiatul adormit.

– Morgan de Orris a avut un fiu? întrebă Jack.

– Avu, stăpâne. Scurta însurătoare a lui Morgan dădu rod – un băietan pe nume Rushton.

– Și ce s-a întâmplat cu Rushton? De parcă n-aș putea să ghicesc.

– Muri, răspunse simplu Anders. Morgan de Orris nu fu sortit să fie tată.

Jack se cutremură, amintindu-și cum își croise drum dușmanul lui, sfâșiind aerul și ucigând aproape toată turma lui Wolf.

– Plecăm, spuse el. Vrei să m-ajuți să-l urc pe Richard în cabină, Anders?

– Stăpâne...

Anders lăsă capul în piept, apoi îl ridică și-i aruncă lui Jack o privire de îngrijorare părintească.

– Drumu' va cere pe puțin două zile, poate trei, 'nainte s-ajungerăți la malu' apusean. Aveți ceva merinde? N-ați împărtăși din masa mea de seară?

Jack clătină din cap, nerăbdător să înceapă această ultimă parte a călătoriei sale spre Talisman, dar în clipa următoare stomacul său ghiorăi brusc, amintindu-și cât de mult timp trecuse

de când nu mai pusese în gură decât Ring-Dinguri și fursecuri învechite Famous Amos din camera lui Albert Cocoloș.

– Ei, spuse el, cred că încă o jumătate de oră nu mai contează. Îți mulțumesc, Anders. Ajută-mă să-l salt pe Richard în picioare, da?

Și poate, mai gândi el, la urma urmei, nici nu era atât de nerăbdător să traverseze Ținuturile Spulberate.

Îl ridicară amândoi pe Richard. Asemenea hârciogului, deschise ochii, zâmbi și se înmuie să adoarmă la loc.

– Mâncare, zise Jack. Mâncare adevărată. Cum ți se pare, amice?

– Nu mănânc niciodată în vis, răspunse Richard, cu o logică uluitor de corectă. Căscă, apoi se șterse la ochi. Treptat, își regăsi sprijinul pe picioare și nu se mai rezemă de Jack și Anders. Totuși, mi-e destul de foame, ca să fiu sincer. Am un vis foarte lung, nu-i așa, Jack?

Părea aproape mândru.

– Hmm, făcu Jack.

– Auzi, ăsta-i trenul pe care-o să-l luăm? Parc-ar fi din desene animate.

– Mda.

– Tu poți conduce chestia asta, Jack? E doar un vis, știu, dar...

– E cam la fel de greu de acționat ca vechiul meu tren electric, spuse Jack. Pot să-l conduc, și tu la fel.

– Eu nu vreau, replică Richard, și iar îi reveni în glas tonul acela scâncit, tânguitor. Nici nu vreau să mă urc în trenul ăsta. Vreau să mă-ntorc în camera mea.

– Mai bine hai să mănânci ceva, propuse Jack și îl conduse pe Richard afară din hangar. Pe urmă, plecăm spre California.

Și astfel, Teritoriile le arătară celor doi băieți una dintre cele mai plăcute fețe ale lor, înainte de-a intra în Ținuturile Spulberate. Anders le oferi felii de pâine groase și dulci, preparate cu siguranță din grânele ce creșteau în jurul Depoului, frigărui din bucățele de carne fragedă și legume durdulii și zemoase, necunoscute, și un suc trandafiriu cu aromă de mirodenii, pe care Jack îl crezu, dintr-un motiv oarecare, suc de papaia, deși știa că

nu putea fi. Richard începu să molfăie, căzut într-o transă fericită, cu zeama ce i se prelinse pe bărbie până când i-o șterse Jack.

– California, spuse el, deodată. Ar fi trebuit să m-aștept.

Presupunând că făcea aluzie la reputația de nebunie a acelui stat, Jack nu-i puse nici o întrebare. Îl preocupa mai mult efectul ospățului lor asupra proviziilor, probabil limitate, ale lui Anders, dar bătrânul tot moșmondea după tejghea, unde el sau tatăl său, înaintea lui, instalase o sobiță cu lemne, și se întorcea mereu cu și mai multă mâncare. Chifle de porumb, piftie din picioare de vițel, ceva care arăta ca niște copane de pui, dar cu gust de... ce? Tămâie și mir? Flori? Gustul aproape îi explodă pe limbă, și-și spuse că nu peste mult timp o să înceapă să-i curgă și lui balele.

Toți trei ședeau în jurul unei măsuțe, în camera călduroasă, aproape întunecată. La sfârșitul mesei, Anders scoase la iveală, cu oarecare sfiiciune, o carafă grea, pe jumătate plină cu vin roșu. Simțindu-se ca și cum ar fi jucat rolul altui personaj din scenariu, Jack bău un păhărel.

3

Două ore mai târziu, începând să se simtă amețit, Jack se întrebă dacă îmbelșugatul ospăț nu fusese, totodată, o eroare. În primul rând, era vorba de plecarea din Ellis-Breaks și Depou, care nu mersese deloc ușor; în al doilea rând, îl avea pe Richard, pe cale de-a înnebuni grav; iar în al treilea rând, îi așteptau Ținuturile Spulberate, mult mai demente decât avea să fie Richard vreodată și asupra cărora se impunea să-și îndrepte, în mod clar, toată atenția.

După masă, se întorseseră toți trei în hangar, și începuseră necazurile. Jack știa că îi era teamă de ceea ce-l aștepta – și, nu se-ndoia, această teamă era perfect justificată –, dar nervozitatea îl făcuse, poate, să se comporte necorespunzător. Primele dificultăți se iviseră când încercase să-l plătească pe bătrânul Anders cu moneda pe care i-o dăduse Căpitanul Farren. Anders reacționase ca și cum iubitul său Jason l-ar fi înjunghiat pe la spate. Sacrilegiu! Blasfemie! Oferindu-i banul, Jack făcuse mai mult decât să-l insulte pur și simplu pe bătrânul cărăuș: îi

mânjise cu noroi, în sens metaforic vorbind, propria-i religie. Se părea că făpturile divine reîntrupate pe cale supranaturală nu aveau voie să le ofere monede discipolilor lor. Anders fusese destul de tulburat ca să tragă un pumn în „cutia-diavolului", cum numea el conteinerul pentru șirul de acumulatori, iar Jack știa că bătrânul se simțea grozav de ispitit să lovească și o altă țintă în afara trenului. Până la urmă reușise un semiarmistițiu: Anders avea tot atâta nevoie de scuzele lui, cât și de bani. Bătrânul se calmase, în fine, o dată ce-și dăduse seama de nefericirea băiatului, dar nu reveni cu adevărat la comportamentul său normal decât după ce Jack presupuse cu glas tare că moneda Căpitanului Farren putea să aibă și alte destinații, alte roluri pentru el.

– Nu ești în întregime Jason, mormăi bătrânul, da' totuși argintu' Reginei te-o putea ajuta către destinu-ți.

Clătină adânc din cap. Se văzu limpede că semnul său de rămas-bun, cu mâna, era nehotărât.

Dar o bună parte dintre greutăți i se datoraseră lui Richard. Ceea ce începuse ca un fel de panică infantilă, crescu repede până la teroare. Richard refuzase să se urce în cabină. Înainte de asta, rătăcise ca un somnambul prin hangar, fără a privi trenul, părând pierdut într-o toropeală nepăsătoare. Apoi își dăduse seama că Jack vorbea serios despre urcarea în drăcovenia aia, drept care îl apucaseră pandaliile – și, curios lucru, cel mai mult îl răvășea ideea de-a ajunge în California.

– NU! NU! NU POT! țipase Richard, când Jack îl îndemnase spre tren. VREAU SĂ MĂ ÎNTORC ÎN CAMERA MEA!

– S-ar putea ca ăia să ne urmărească, Richard, spuse Jack, obosit. Trebuie să plecăm. Întinse mâna, luându-l pe Richard de braț. Totul nu-i dcât un vis, ai uitat?

– O, Doamne, o, Doamne, repetă Anders, învârtindu-se fără țintă prin hangarul spațios.

Jack înțelese că, măcar de data asta, nu lui i se adresa cărăușul.

– TREBUIE SĂ MĂ-NTORC ÎN CAMERA MEA! se zbătea Richard. Ținea ochii închiși atât de strâns, încât, de la o tâmplă la cealaltă, nu i se mai vedea decât o singură cută adâncă.

Din nou ecouri de-ale lui Wolf. Jack încercă să-l tragă pe Richard spre tren, dar prietenul său își înfipse picioarele în pământ, ca un catâr.

– NU POT SĂ INTRU ACOLO! urlă el.

– Bine, dar nici aici nu poți rămâne, replică Jack. Făcu încă un efort zadarnic de a-l smuci pe Richard spre tren, de astă-dată chiar urnindu-l un pas-doi. Richard, e ridicol. Vrei să te las aici singur? Vrei să rămâi singur în Teritorii?

Richard scutură din cap.

– Atunci, vino cu mine. E timpul. Peste două zile, vom fi în California.

– Urâtă treabă, murmură, ca pentru sine, Anders, privindu-i pe cei doi băieți.

Richard continua să clatine din cap, neoferind decât un singur mesaj inteligibil – cel negativ.

– Nu pot să mă duc acolo, repeta el. Nu pot să intru în trenul ăla, nu pot să mă duc acolo.

– În California?

Richard își mușcă buzele, prefăcându-și gura într-o liniuță diformă, și închise iarăși ochii.

– Of, la naiba! oftă Jack. Anders, poți să m-ajuți?

Bătrânul cel mătăhălos îi aruncă o privire nemulțumită, aproape dezgustată, apoi traversă încăperea și îl cuprinse pe Richard cu brațele – de parcă băiatul ar fi avut dimensiunile unui cățelandru. Acesta slobozi un schelălăit, de-a dreptul câinesc. Anders îl aruncă pe bancheta capitonată din cabină.

– Jack! strigă Richard, speriat că va ajunge cumva să hoinărească de capul lui prin Ținuturile Spulberate.

– Aici sunt, răspunse Jack, care, într-adevăr, tocmai urca în cabină pe partea cealaltă. Îți mulțumesc, Anders, i se adresă el bătrânului cărăuș, care clătină din cap ursuz și se retrase într-un colț al hangarului. Să ai grijă!

Richard izbucnise în plâns, iar Anders îl privea fără pic de milă.

Jack apăsă butonul de contact. Din „cutia-drăcească" țâșniră două enorme scântei albastre și, în aceeași clipă, motorul se trezi la viață.

– Pornim, spuse Jack și înclină levierul înainte.

Trenul începu să lunece afară din hangar. Richard scânci și-și trase genunchii la piept. Își îngropă capul între genunchi, spunând ceva gen: „Prostii" sau „Imposibil" – Jack îi auzea mai mult sâsâitul sibilantelor. Părea hotărât să se transforme într-un covrig. Jack îi făcu cu mâna lui Anders, care-i răspunse aidoma, după care ieșiră din hangarul iluminat, nemaifiind acoperiți decât de imensa cupolă neagră a cerului. Silueta lui Anders apăru în deschizătura prin care ieșiseră, ca și cum s-ar fi decis s-o ia la fugă după ei. Trenul nu era în stare să atingă nici măcar cincizeci de kilometri pe oră, considera Jack, iar acum abia dacă mergea cu doisprezece-cincisprezece. Părea chinuitor de încet. *Spre Vest*, își spunea Jack, *spre Vest, Vest, Vest*. Anders reveni în hangar, cu barba așternută peste pieptu-i masiv ca un acoperământ de promoroacă. Trenul se repezi înainte – o nouă scânteie țâșni în sus, trosnind –, iar Jack se răsuci pe scaunul tapițat, să vadă ce aveau în față.

– NU! zbieră Richard, aproape făcându-l pe Jack să cadă afară din cabină. NU POT! NU POT SĂ MERG ACOLO!

Ridicase capul dintre genunchi, dar nu vedea nimic – continua să țină ochii închiși strâns, și toată fața sa arăta ca nodul unui deget întins.

– Taci din gură! se răsti Jack.

În față, șinele zburau ca săgeata, prin ogoare nesfârșite de grâu unduitor; munți cețoși, ca niște dinți bătrâni, pluteau în norii de la apus. Jack aruncă o ultimă privire peste umăr și văzu mica oază de lumină și căldură a Depoului și hangarului octogonal lunecând înapoia lui. Anders nu mai era decât o umbră înaltă în poarta luminată. Băiatul mai făcu o dată cu mâna, iar umbra cea înaltă îi răspunse. Apoi Jack se întoarse din nou, privind peste imensitatea de grâne, peste toată acea poetică întindere. Dacă astfel arătau Ținuturile Spulberate, următoarele două zile aveau să fie, neîndoielnic, odihnitoare.

Firește că nu aveau să fie așa, că nu aveau să fie deloc așa. Chiar și în lumina slabă a lunii, putea observa că holdele deveneau mai răzlețe, mai pitice – schimbarea începuse cam la o jumătate de oră după ieșirea din Depou. Acum, până și culoarea părea alta, aproape artificială. Nu mai era frumosul galben pe care-l văzuse înainte, ci galbenul a ceva lăsat prea aproape de-o

puternică sursă de căldură – galbenul de ceară al muribunzilor. Acum, și Richard avea o înfățișare asemănătoare. Un timp, gâfâise zgomotos, apoi plânsese tăcut și fără rușine, ca o muieruscă sedusă și abandonată, după care căzuse pradă unui somn agitat. „Înapoi, nu pot", murmura el în somn, sau cel puțin aceste cuvinte i se părea lui Jack că le aude. Dormind, părea să se comprime, să se micșoreze.

Întregul aspect al peisajului începuse să se modifice. De la nesfârșitele întinderi ale câmpiilor din Ellis-Breaks, terenul era plin de mici gropi tainice și de vâlcele întunecoase, înțesate de copaci negri. Bolovani enormi zăceau împrăștiați pretutindeni, hârci, ouă, dinți gigantici. Solul însuși se schimbase, devenind mult mai nisipos. În două rânduri, de-a lungul liniei se înălțară pereții văilor, și tot ce putu Jack să vadă de ambele părți, erau râpi roșietice sterpe, acoperite cu plante târâtoare. Ici și colo i se părea că zărește un animal zbughind-o spre adăpost, dar lumina era prea slabă și animalul prea iute pentru a-l identifica. Jack însă avea senzația sinistră că, nici dacă vietatea ar fi încremenit complet, în mijlocul lui Rodeo Drive la amiază, tot n-ar fi putut s-o identifice – o impresie vagă că avea capul de două ori mai mare decât ar fi trebuit, că acea ființă făcea mai bine să se ascundă de ochiul omenesc.

Trecuseră vreo nouăzeci de minute; Richard gemea în somn, iar peisajul trecuse la o stranietate totală. Când ieșiră a doua oară dintr-una dintre văile acelea claustrofobice, Jack fu surprins de-o senzație bruscă de lărgire – la început semăna cu revenirea în Teritorii, în țara Viselor-cu-ochii-dechiși. După aceea observă, cu tot întunericul, cât de piperniciți și cocârjați erau copacii, iar apoi percepu mirosul. Probabil că acesta se amplificase încet în subconștientul lui, dar numai când văzu cum puținii arbori risipiți pe întinsul câmpiei negre se încârligaseră ca niște fiare torturate, sesiză, în sfârșit, duhoarea slabă, dar inconfundabilă, a descompunerii. Putreziciune, focul Iadului. Aici, Teritoriile aproape că puteau.

Mirosul florilor moarte de mult se așternea peste tot ținutul, iar pe dedesubtul lui, la fel ca în cazul lui Osmond, se simțea un miros mai aspru, mai puternic. Dacă Morgan, în oricare dintre

rolurile lui, provocase asta, atunci, într-un anume sens, adusese moartea în Teritorii, sau cel puțin așa gândea Jack.

Acum nu mai existau gropi și văi complicate; pământul părea un vast deșert roșu. Copacii ciudat-scofâlciți punctau pantele ușoare ale acestui uriaș pustiu. În fața lui Jack, șinele argintii ale căii ferate se desfășurau înainte prin pustietatea roșiatică; pe lângă el, deșertul gol se rostogolea prin întuneric.

Oricum, întinderile roșii păreau neumblate. Ore de-a rândul, Jack nici nu zărise altceva decât măruntele vietăți diforme, care se ascundeau pe povârnișurile făgașelor tăiate pentru calea ferată – dar în anumite momente avea senzația că percepe cu coada ochiului o bruscă alunecare; se întorcea instantaneu și nu vedea nimic. La început, crezu că era urmărit. Apoi, un răstimp, nu mai mult de douăzeci-treizeci de minute febrile, își închipui că-i luaseră urma arătările-câini de la Thayer School. Oriunde se uita, ceva tocmai înceta să se miște – se tupila după unul dintre copacii încolăciți sau se strecura în nisip. Întinsul deșert al Ținuturilor Spulberate nu mai părea pustiu sau mort, ci plin de viață viermuitoare, ascunsă. Jack apăsă și mai tare pe schimbătorul de viteze al trenului – de parcă asta i-ar fi fost de vreun folos –, îndemnând mica garnitură să meargă mai repede, tot mai repede. Richard stătea ghemuit în colțul banchetei lui, smiorcăindu-se. Jack își închipuia toate acele făpturi, toate acele arătări, nici canine, nici umane, repezindu-se la ei, și se ruga ca ochii lui Richard să rămână închiși.

– NU! răcni Richard, încă adormit.

Jack fu cât pe-aci să cadă din cabină. Îi *vedea* pe Etheridge și pe domnul Dufrey gonind după ei. Câștigau teren, limbile li se bălăngăneau, umerii le palpitau. În secunda următoare, își dădu seama că nu văzuse decât umbre ce însoțeau trenul. Directorul și elevii lui săltăreți se stinseseră ca niște lumânări la aniversarea zilei de naștere.

– NU ACOLO! se tângui Richard.

Jack trase aer în piept, cu băgare de seamă. Amândoi se aflau în siguranță. Primejdiile Ținuturilor Spulberate erau exagerate de povestitori, fiind în mare parte metaforice. Peste câteva ore, soarele avea să răsară din nou. Ridică ceasul la nivelul ochilor și văzu că nu plecaseră decât de două ore. Gura i

se deschise într-un enorm căscat și se pomeni regretând că mâncase atât de mult la Depou.

Floare la ureche, își spuse, *o să fie...*

Și tocmai când era pe cale să-și încheie parafraza versurilor lui Burns, pe care bătrânul Anders le citase cu o exactitate surprinzătoare, observă prima dintre sferele de foc, ceea ce-i distruse definitiv împăcarea cu sine.

4

Un glob de flăcări cu diametrul de cel puțin trei metri se rostogoli de după linia orizontului, dogoritor, și la început țâșni ca o săgeată direct spre tren.

– Căca-m-aș! murmură pentru sine Jack.

Își aminti ce spusese Anders despre globurile de foc. *Dacă un om s-apropie prea mult de vrunu' din globurile-alea de foc, face nește boli înfiorătoare.. Își perde păru' și-ncep să-i iasă buboaie pe tot trupu', și p-ormă-ncepe să verse... varsă și iar varsă pân'ce i se rupe stomacu' și-i esplodează beregata...* Înghiți în sec, dureros – parcă ar fi înghițit un pumn de cuie.

– Doamne, te rog, spuse cu voce tare.

Uriașa minge de foc gonea direct spre el, ca și cum ar fi avut judecată și s-ar fi hotărât să-i șteargă pe Jack Sawyer și pe Richard Sloat de pe fața pământului. Contaminare radioactivă. Lui Jack i se contractă stomacul, iar testiculele i se chirciră între picioare. *Otrăvire radioactivă. Varsă și varsă pân'ce i se rupe stomacu'...*

Excelenta cină pe care i-o oferise Anders aproape că-i țâșni din abdomen. Sfera de foc continua să se rostogolească drept spre tren, împroșcând cu scântei și sfârâind cu propria ei energie feroce. Lăsa în urmă o dâră aurie luminoasă, care, ca prin farmec, stârnea apariția altor linii arzătoare, plesnind din pământul roșu. Exact atunci când globul de foc ricoșă pe sol și se înscrise într-un șir de salturi în zigzag, ca o minge de tenis, abătându-se inofensivă spre stânga, Jack întrezări, pentru prima oară cu claritate, creaturile care, după părerea lui, îi urmăreau. Văpaia roșiatică-aurie a globului de foc rătăcitor și lucirea reziduală din

crăpăturile vechi ale solului luminau un grup de animale diforme, ce se țineau, în mod vădit, după tren. Erau câini, ori poate strămoșii lor fuseseră câini, iar Jack îi aruncă o privire stingherită lui Richard, să se asigure că încă mai dormea.

Făpturile din urma trenului se lipiră de pământ ca niște șerpi. Aveau capete de câine, observă băiatul, dar pe trup nu le mai rămăseseră decât vestigiile unor picioare dinapoi și, din cât putea distinge el, erau pleșuve și fără coadă. Păreau să fie jilave – pielea roz și fără păr lucea ca a puilor de șoarece nou-născuți. Își arătau colții, nesuportând să fie văzuți. Acești înspăimântători câini-mutanți îi zărise Jack pe versanții făgașului feroviar. Expuși, turtiți ca reptilele, sâsâiau, se schimonoseau și începeau să se retragă – și ei se temeau de mingile de foc și de urmele lăsate de acestea pe pământ. Apoi, Jack simți mirosul globului de flăcări, care acum se deplasa repede, cu oarecare furie, înapoi spre orizont, incendiind un șir întreg de copaci pitici. Foc de iad, putreziciune.

Altă sferă de foc apăru în zare, arzând departe, în stânga băieților. Duhoare de legături greșite, de speranțe spulberate și dorințe diavolești – Jack, cu inima cuibărită sub limbă, avea impresia că simte toate acestea în aerul viciat pe care-l răspândea globul arzător. Haita de câini-mutanți se împrăștiase scâncind și rânjindu-și colții lucitori – o șoaptă de mișcare furișată, *fâșfâșfâș*-ul trupurilor grele și oloage, ce se târau prin praful roșcat. Cât de mulți erau? De la rădăcina unui copac în flăcări, care încerca să-și ascundă capul în propriu-i trunchi, doi câini deformați își rânjeau spre ei colții lungi.

Apoi, o nouă minge de foc sări spre orizontul îndepărtat, rostogolindu-se de-a lungul unei linii luminoase largi, la oarecare distanță de tren, iar Jack zări o clipă ceva ca un mic hambar dărăpănat, imediat sub curbura deșertului. În fața lui, stătea o siluetă umanoidă uriașă, de sex bărbătesc, care-l privea. O impresie de gigantism, blană, forță, răutate...

Jack conștientiza fără milă încetineala trenulețului lui Anders, felul în care el și Richard erau atât de expuși față de orice și oricine ar fi vrut să-i cerceteze mai îndeaproape. Prima sferă de flăcări izgonise infernalele arătări-câini, dar băștinașii umani ai Ținuturilor Spulberate se puteau dovedi mult mai greu

de învins. Înainte ca lumina dârei arzătoare să scadă, Jack observă că figura din fața hambarului îi urmărea trecerea, întorcând după tren un cap mare și lățos. Dacă ceea ce văzuse erau câini, atunci cum or fi arătând oamenii? În ultima lucire a globului de foc, făptura cu formă omenească se ascunse după colțul șopronului. La spate îi atârna o coadă reptiliană groasă; în clipa următoare, arătarea se strecurase după bârlogul său, iar apoi se făcu din nou întuneric și nu se mai zări nimic – câini, om-fiară, hambar. Jack nici măcar nu putea fi sigur dacă o văzuse într-adevăr.

Richard tresări în somn, iar Jack împinse cu mâna maneta rudimentară, încercând zadarnic să mărească viteza. Zgomotele câinilor se stinseră treptat, în urma lui. Transpirat, Jack ridică din nou încheietura mâinii stângi la nivelul ochilor și văzu că nu trecuseră decât cincisprezece minute de când se uitase ultima oară la ceas. Spre propria sa uimire, căscă din nou, și din nou regretă că se îmbuibase atâta la Depou.

– NU! zbieră Richard. NU! NU POT SĂ MĂ DUC ACOLO!

Acolo? se întrebă Jack? Unde era *acolo*? În California? Sau altundeva se afla amenințarea, altundeva își putea pierde definitiv Richard precarul control, atât de nesigur acum, ca un cal scăpat din frâu?

5

Toată noaptea, Jack stătu la schimbătorul de viteze, în timp ce Richard dormea, privind urmele sferelor de foc licărind pe suprafața roșiatică a pământului. Mirosul lor, de flori ofilite și descompunere tainică, inunda văzduhul. Din când în când, auzea sporovăiala câinilor-mutanți, sau a altor sărmane creaturi, înălțându-se de la rădăcina copacilor netrebnici, micșorați, care încă mai împestrițau priveliștea. Șirurile de baterii scuipau uneori arcuri albastre. Richard căzuse într-o stare ce depășea somnul ca atare, învăluit într-o inconștiență atât necesară, cât și dorită. Nu mai scotea țipete torturate – de fapt, ședea prăvălit în colțul lui de cabină și răsufla greoi, de parcă până și propria-i respirație i-ar fi solicitat mai multă energie decât avea. Jack

aștepta să se lumineze de ziuă, rugându-se și temându-se, în același timp. La ivirea zorilor, avea să vadă animalele; dar ce altceva mai era nevoit, poate, să vadă?

Din când în când, îi arunca lui Richard câte o privire. Pielea prietenului său părea să fi căpătat o paloare stranie, o nuanță cenușie, aproape spectrală.

6

Destrămarea tenebrelor anunță dimineața. La orizontul răsăritean, arcuit ca buza unui vas, apăru o panglică roz, și curând se lăți sub ea o fâșie limpede, împingând culoarea trandafirie dătătoare de speranță în sus, pe cer. Jack își simțea ochii aproape la fel de roșii ca fâșia aceea și îl dureau picioarele. Richard zăcea întins pe bancheta din cabină, continuând să respire cu zgârcenie, aproape împotriva propriei sale voințe. Era adevărat, constată Jack – chipul lui Richard părea de-un pământiu straniu. Pleoapele îi tresăreau în vis, iar Jack nădăjdui că prietenul său nu se pregătea să izbucnească într-un nou zbieret. Gura lui Richard se deschise, dar printre buze ieși doar vârful limbii, nu un țipăt sonor. Băiatul își trecu limba peste buza superioară, sforăi, apoi căzu iarăși în coma sa toropită.

Deși Jack își dorea cu ardoare să se așeze, închizând și el ochii, nu-l deranjă pe Richard. Cu cât vedea mai mult din detaliile Ținuturilor Spulberate, dezvăluite de noua lumină, cu atât mai mult spera ca prietenul său să rămână într-o stare de inconștiență, dacă mai putea să îndure el însuși condițiile șubredului trenuleț al lui Anders. Numai dornic nu era să fie martorul reacției lui Richard Sloat față de particularitățile Ținuturilor Spulberate. Puțină suferință, o doză de epuizare – acestea reprezentau prețul minim pe care-l plătea pentru un răgaz de liniște.

Pe sub pleoapele întredeschise, întrezărea un peisaj unde nimic nu părea să fi scăpat pârjolului, mutilării. La lumina lunii, păruse un vast deșert, deși un deșert presărat cu copaci. Acum, Jack înțelegea că acest „pustiu" nu era deloc așa ceva. Ceea ce luase drept nisip roșcat, era un sol afânat, sfărâmicios – arăta de parcă un om s-ar afunda în el până la glezne, dacă nu chiar până

la genunchi. Din acest sol uscat, secătuit, creșteau copacii infirmi. Priviți de-a dreptul, păreau atât de nevolnici, încât dădeau impresia că se chinuiesc într-o încercare disperată de-a se ascunde sub propriile lor rădăcini încolăcite. Imaginea era respingătoare, mai ales pentru Richard Raționalu. Dar când te uitai cu coada ochiului spre unul dintre acești copaci, atunci el părea o făptură vie în plin supliciu – crengile întinse fiind brațe azvârlite în sus, deasupra unui chip torturat, încremenit în urletul agoniei. Câtă vreme Jack nu se uita direct la copaci, le distingea fețele suferinde, gura larg-deschisă, ochii holbați și nasul aplatizat, ridurile lungi, dureroase, brăzdându-le obrajii. Îl blestemau, îl implorau, urlau la el – glasurile lor neauzite plutind suspendate în văzduh, ca fumul. Jack gemu. Asemenea Ținuturilor Spulberate în întregimea lor, acești copaci fuseseră otrăviți.

Pământul roșiatic se întindea pe ambele părți, cale de kilometri, bălțat ici-colo cu pete de iarbă galbenă, având o înfățișare corosivă, în nuanța vie a urinei sau a vopselei proaspete. Dacă n-ar fi existat hidoasa colorație a firelor lungi de iarbă, aceste zone s-ar fi asemuit cu niște oaze, căci fiecare se întindea în jurul câte unei mici băltoace rotunde. Apa era neagră, iar pe suprafața ei ca o piele pluteau pete uleioase. Oarecum mai dense decât apa, ea însăși uleioasă, otrăvită. Cea de-a doua „oază" văzută de Jack începu să se unduiască vâscos la trecerea trenului și, în primul moment, băiatul se gândi, înspăimântat, că apa însăși era vie, o ființă la fel de chinuită ca arborii, pe care nu mai dorea să-i vadă. Apoi zări, o clipă, ceva spintecând suprafața fluidului gros, o spinare sau o coastă lată și neagră, ce se rostogoli și lăsă locul unei guri late, hulpave, mușcând în gol. O sugestie de solzi, care-ar fi fost iridiscenți, dacă făptura nu era decolorată de lichidul spurcatei mlaștini. *Sfinte Sisoe*, exclamă Jack în sinea sa, *ăsta o fi fost un pește?* I se păruse că avea aproape șapte metri lungime, prea mare pentru a sălășlui într-o băltoacă atât de mică. O coadă lungă răscoli apa înainte ca masiva creatură să se cufunde iarăși în presupusa adâncime fără fund a mlaștinei.

Jack privi atent în zare, închipuindu-și că zărise, o clipă, forma rotundă a unui cap ce pândea după linia orizontului. Și atunci avu din nou un șoc de trecere bruscă în altă lume, asemănător celui pe care i-l provocase vederea monstrului Loch

Ness sau ce-o fi fost arătarea din baltă. Cum să poată privi un cap peste *orizont*, pentru numele lui Dumnezeu?

Dat fiind că orizontul nu era cel adevărat, înțelese, în cele din urmă, că în toată această perioadă necesară pentru a observa, într-adevăr, ce se afla la capătul câmpului său vizual, subestimase drastic proporțiile Ținuturilor Spulberate. Jack înțelese, în sfârșit, pe măsură ce soarele își croia drum peste lume, că se afla într-o vale largă, iar bordura zărită departe, în ambele părți, nu era marginea lumii, ci creasta știrbă a unui lanț de coline. Oricine sau orice l-ar fi putut urmări, rămânând ascuns dincolo de culmea dealurilor înconjurătoare. Își aminti de ființa umanoidă cu coadă de crocodil, care se strecurase după colțul șopronului. Oare l-o fi putut urmări pe Jack toată noaptea, așteptându-l să adoarmă?

Trenul țăcănea prin sinistra vale, înaintând cu o încetineală care devenise înnebunitoare.

Scrută conturul colinelor din împrejurimi, fără să observe altceva decât stâncile ce se înălțau departe, poleite de lumina soarelui de dimineață. Jack făcu o piruetă în cabină, teama și tensiunea alungându-i o clipă oboseala. Richard își aruncă un braț peste ochi, dormind mai departe. Orice și oricine putea să fi ținut pasul cu ei, așteptând momentul prielnic.

O mișcare lentă, aproape ascunsă, departe în stânga, făcu să i se taie respirația. O mișcare uriașă, vâscoasă... Jack avu viziunea unei mulțimi de oameni-crocodili târându-se spre el peste culmea colinelor și-și puse mâna streașină la ochi, privind locul în care i se păruse că-i vede. Stâncile erau pătate cu același roșu ca și solul prăfos, iar printr-o breșă adâncă dintre ele își croia drum spre creastă o dâră șerpuitoare. Ceea ce se mișca între cele două stânci înălțate nu avea nici măcar o formă vag omenească. Era un șarpe – cel puțin așa i se părea lui Jack... Se târâse într-o porțiune ascunsă a cărării, iar Jack nu zări decât un uriaș trup reptilian, rotund și lucios, dispărând în spatele stâncilor. Pielea făpturii părea brăzdată ciudat, și arsă – lăsând impresia, chiar înainte de-a dispărea, unor găuri negre, zdrențuite, pe coaste... Băiatul își încordă privirea pentru a depista locul pe unde avea să iasă și, în câteva secunde, asistă la spectacolul năucitor al unui cap de vierme gigant, îngropat pe un sfert în praful gros și roșu,

unduindu-se spre el. Avea ochii tulburi, cu pleoapele căzute, dar era capul unui vierme.

Un alt animal o tuli de după o piatră, târându-și trupul și capul greoi; în timp ce capul uriaș al viermelui săgetă spre el, Jack văzu că făptura atacată era unul dintre câinii-mutanți. Târâtorul căscă o gură ca fanta unei cutii de scrisori și înfulecă dintr-o mișcare arătarea-câine, care se zbătea înnebunită. Jack auzi deslușit trosnetul oaselor. Schelălăitul victimei încetă. Uriașul vierme înghiți câinele lin, ca pe-o pastilă. Chiar în fața monstruoasei făpturi târâtoare se întindea una dintre dârele negre ale sferelor de foc și, sub privirea lui Jack, trupul prelung se îngropă în praf ca un vas de croazieră scufundându-se sub suprafața oceanului. Părea să înțeleagă că urmele globurilor de flăcări îl puteau vătăma și, după obiceiul viermilor, prefera să scurme pe dedesubt. Jack privi hidoșenia dispărând cu totul în pulberea roșcată. Apoi își aruncă neliniștit ochii peste panta lungă și ruginie, cu smocuri pubiene de iarbă galbenă lucioasă, întrebându-se unde va ieși din nou la suprafață.

Când deveni aproape sigur că viermele nu va încerca să ingereze trenul, Jack reluă cercetarea crestelor pietroase din jur.

7

Înainte ca Richard să se trezească, spre sfârșitul după-amiezei, Jack văzu:

cel puțin un cap, inconfundabil, pândind după culmea colinelor;

încă două mingi de foc ucigătoare năpustindu-se spre el cu toată viteza;

scheletul decapitat al unei făpturi pe care, la început, o luă drept un iepure foarte mare, pentru a constata apoi, cu spaimă, că lângă calea ferată zăcea un prunc, descărnat până la oasele lustruite, lângă care se afla

țeasta lui rotundă și lucitoare, pe jumătate îngropată în solul afânat.

Și mai văzu:

o haită de câini cu cap mare, mai diformi decât ceilalți pe care-i zărise cum se târau, înduioșător, după tren, cu balele curgându-le de foame;

trei șandramale de scânduri, sălașuri omenești, susținute cu proptele în praful gros, sugerând că undeva, departe, în sălbăticia aceea puturoasă și otrăvită, care alcătuia Ținuturile Spulberate, alți oameni se organizau și umblau după mâncare;

o pasăre mică și fără pene, cu aspectul pielos al unui liliac și – aceasta fiind o reală contribuție Teritorială – cu chip de maimuță bărboasă și degete bine conturate, ieșindu-i din vârful aripilor;

și, mai rău decât orice (în afara celor pe care i se *părusc* că le vede), două animale cu totul necunoscute, adăpându-se într-o băltoacă neagră – animale cu dinți lungi și ochi omenești, cu labele dinainte ca ale porcilor și cele dinapoi ca ale unor pisici uriașe. Aveau fețele acoperite de blană încâlcită.

În timp ce trenul trecea pe lângă cele două animale, Jack observă că testiculele masculului se umflaseră cât niște perne și atârnau până la pământ. Ce anume dădea naștere unor asemenea monstruozități? Infestarea nucleară, probabil, de vreme ce mai nimic altceva nu avea o atât de mare putere să deformeze natura. Creaturile, ele însele otrăvite de la naștere, lipăiau apa la fel de otrăvitoare și-și arătau colții spre trenulețul în trecere.

Într-o bună zi, lumea noastră așa ar putea să arate, reflectă Jack. Grozavă perspectivă!

8

Existau, apoi, cele pe care *credea* că le vede. Pielea începu să i se înfierbânte și să-l mănânce – lepădase deja pe pardoseala cabinei veșmântul ca un poncho care înlocuise haina de la Myles P. Kiger. Curând, se dezbrăcă și de cămașa țesută în casă. Simțea un gust înfiorător, o combinație acidă de metal ruginit și fructe stricate. Sudoarea îi șiroia din păr în ochi. Era atât de obosit, încât începu să viseze de-a-n-picioarelea, cu ochii deschiși și usturându-l de transpirație. Vedea haite imense de câini obsceni mișunând peste coline; vedea norii roșcați de deasupra

deschizându-se și întinzând spre el și spre Richard brațe lungi diavolești, de flăcări. Când, în sfârșit, i se închiseră ochii, îl văzu pe Morgan de Orris, înalt de patru metri și îmbrăcat în negru, trăgând cu fulgere de jur-împrejur, sfâșiind pământul prin uriașe gropi și cratere învolburate de praf.

Richard gemu:

– Nu, nu, nu!

Morgan de Orris fu suflat ca un rotocol de ceață, iar ochii chinuiți ai lui Jack se deschiseră într-o clipită.

– Jack?

Pământul roșu din fața trenului era pustiu, în afara urmelor înnegrite ale mingilor de foc. Jack se șterse la ochi și îl privi pe Richard, care se întindea fără vlagă.

– Mda, răspunse el. Cum te simți?

Richard zăcea cu spatele pe bancheta tare, clipind din ochi, tras și cenușiu la față.

– Iartă-mă că te-am întrebat, se scuză Jack.

– Nu, răspunse Richard. Mi-e mai bine, zău – iar Jack avu senzația că-i slăbește încordarea. Încă mă mai doare capul, dar mă simt mai bine.

– Ai făcut multă gălăgie în... hmm... făcu Jack, nefiind sigur cât de mult din realitate putea suporta prietenul său.

– În somn. Hmm, oi fi făcut, cred.

Chipul lui Richard palpita spasmodic, dar, cel puțin pe moment, Jack nu se pregăti să înfrunte un urlet.

– Știu că acum nu visez, Jack. Și știu că n-am nici o tumoare pe creier.

– Ai idee unde te afli?

– În trenul ăla. Trenul bătrânului. În ceea ce numea el Ținuturile Spulberate.

– Ei fir-aș al dracu' azi și mâine! exclamă Jack, zâmbind.

Pe sub paloarea sa pământie, Richard roși.

– Cum se face că știi? întrebă Jack, încă neîncrezător în transformarea lui Richard.

– Păi, știam că nu visez, răspunse Richard, și obrajii i se îmbujorară mai tare. Cred că am... cred că a cam venit timpul să nu mă mai opun. Dacă suntem în Teritorii, atunci în Teritorii suntem, indiferent cât de imposibil o fi.

Ochii lui îi găsiră pe-ai lui Jack, și unda de umor din ei îl sperie pe prietenul său.

– Mai ții minte clepsidra aia gigantică din Depou?

Când Jack încuviință din cap, Richard continuă:

– Ei, aia a fost, de fapt... când am văzut obiectul ăla, am știut că nu născoceam doar eu totul. Fiindcă știam că n-aș *putea* să-mi imaginez așa ceva. Nu puteam. Pur și simplu... nu puteam. Dacă era vorba să inventez eu un ceas primitiv, ar fi avut tot felul de rotițe și scripeți... n-ar fi fost așa de simplu. Deci, nu eu îl scornisem. Prin urmare, era real. Prin urmare, și toate celelalte erau reale.

– Ei, și acuma cum te simți? întrebă Jack. Ai dormit mult.

– Sunt atât de obosit, încât abia pot ține capul sus. În general, teamă mi-e că nu mă simt prea bine.

– Richard, trebuie să te întreb un lucru. Ai vreun motiv să-ți fie teamă să mergi în California?

Richard coborî privirea și dădu din cap afirmativ.

– Ai auzit vreodată de un loc numit Hotelul Negru?

Richard continuă să confirme din cap. Nu spunea adevărul, dar, după cum înțelese Jack, îl înfrunta atât cât putea. Orice altceva – fiindcă Jack își dădu seama dintr-o dată că mai era și altceva, mult mai mult – avea de așteptat. Poate până când ajungeau la Hotelul Negru. Îngemănarul lui Rushton, Îngemănarul lui Jason: da, împreună, aveau să ajungă la cuibul și temnița Talismanului.

– Mă rog, bine, acceptă el. Poți să mergi ca lumea?

– Cred că da.

– Bine, acum vreau să fac ceva – de vreme ce nu mai mori de tumoare pe creier, adică. Și am nevoie de ajutorul tău.

– Ce anume? întrebă Richard, ștergându-și fața cu o mână tremurătoare.

– Vreau să deschid una sau două dintre lăzile alea de pe vagonul-platformă și să văd dacă putem face rost de niște arme.

– Detest puștile, replică Richard. Și tu ar trebui. Dacă nimeni n-ar avea puști, tatăl tău...

– Mda, și dacă porcii ar avea aripi, ar zbura. Sunt destul de sigur că ne urmărește cineva.

– Păi, o fi tata, spuse Richard, cu un glas plin de speranță.

Jack mârâi ceva și scoase mansa din primul canc. Trenul începu să piardă vizibil din viteză. Când opri, Jack fixă pârghia între viteze.

– Poți coborî fără nici o problemă, ce crezi?

– A, sigur, răspunse Richard și se ridică în picioare – prea repede. Genunchii i se îndoiră, fiind nevoit să-și dea drumul la loc pe banchetă. Acum, chipul îi părea mai pământiu ca înainte, iar pe frunte și deasupra buzei de sus îi lucea transpirația. Ăă... poate că nu, spuse.

– Ia-o și tu ușurel, îl sfătui Jack și, trecând lângă el, îi puse o mână în îndoitura cotului, iar cealaltă pe fruntea umedă, încinsă. Relaxează-te.

Richard închise un moment ochii, apoi privi într-ai lui Jack cu o expresie de deplină încredere.

– Am încercat prea repede, zise el. Mă-nțeapă mii de ace după ce-am stat atât de mult în aceeași poziție.

– Atunci, ușurel-încetinel, spuse Jack și îl ajută să se ridice în picioare.

Richard sâsâi de durere.

– Doare.

– Doar puțin. Am nevoie să m-ajuți, Richard.

Richard încercă să facă un pas, și iarăși șuieră, trăgând adânc aer în piept.

– Ahh...

Mișcă înainte și celălalt picior. Apoi se aplecă puțin și-și plesni coapsele și gambele. Sub ochii lui Jack, Richard se schimbă la față, dar de astă-dată nu de durere – uluirea îi contorsionase chipul, ca și cum ar fi fost din cauciuc.

Jack urmări direcția privirii prietenului său și văzu una dintre păsările plesuve, cu față de maimuță, planând prin fața trenului.

– Mda, sunt multe ciudățenii pe-aici, spuse el. O să mă simt mult mai bine dacă găsim niște arme sub prelata aia.

– Cum crezi că e dincolo de coline? întrebă Richard. La fel ca pe-aici?

– Nu, cred că pe-acolo sunt mai mulți oameni. Dacă-i poți numi oameni. Am văzut de două ori pe câte cineva uitându-se la noi.

În fața expresiei de panică ce inundă prompt chipul lui Richard, Jack adăugă:

– Nu cred că era cineva de la școala ta. Dar s-ar putea să fie la fel de rău – nu-ncerc să te sperii, frățioare, însă am văzut mai mult din Ținuturile Spulberate decât tine.

– Ținuturile Spulberate, repetă, șovăitor, Richard. Își miji ochii spre valea de pulbere roșie, cu petele ei scârboase de iarbă de culoarea pișatului. Of – copacul ăla – ah...

– Știu. Trebuie doar să te obișnuiești să nu-i mai dai atenție.

– Cine *Dumnezeu* ar putea provoca un asemenea dezastru? întrebă Richard. Nu e firesc, înțelegi?

– Poate vom afla într-o bună zi.

Jack își ajută prietenul să coboare din cabină, iar acum amândoi stăteau pe fâșia îngustă care acoperea partea de sus a roților.

– Să nu calci în praful ăla, îl preveni el pe Richard. Nu știm cât de adânc e. N-am chef să fiu nevoit să te trag afară din el.

Richard se cutremură – dar poate numai pentru că zărise cu coada ochiului un alt copac torturat, încremenit în urlet. Împreună, cei doi băieți se strecurară pe tălpica trenului staționat, până ajunseră să stea în echilibru pe cârligul de cuplare cu vagonul de marfă gol. De-acolo, o scară îngustă de metal urca pe acoperișul vagonului. În celălalt capăt, o scăriță cobora spre vagonul-platformă.

Jack trase de frânghia groasă și scămoșată, încercând să-și amintească în ce fel o slăbise Anders atât de ușor.

– Cred că aicea e, spuse Richard, ridicând un lat răsucit ca șireangul unei spânzurători. Jack?

– Fă o-ncercare.

Richard nu era destul de puternic pentru a desface de unul singur nodul, dar când Jack îl ajută să tragă de capătul ieșit în afara funiei, „șireangul" dispăru lin și prelata se lăsă moale peste stiva de lăzi. Jack ridică marginea de pe cele aflate mai aproape – PIESE DE MAȘINI – și de pe un grup de cutii mai mici, pe care data trecută nu le observase, cu inscripția: LENTILE.

– Iată-le, spuse. Nu mi-aș dori decât să avem o rangă.

Aruncă o privire spre buza văii, iar un copac chinuit deschise gura și răcni mut. Era acela oare încă un cap, pândind de sus? Putea fi unul dintre viermii uriași, lunecând spre ei.

– Hai să încercăm să săltăm capacul uneia dintre cutiile-astea, spuse el.

Richard se apropie fără convingere.

După șase opinteli din răsputeri, Jack simți, în fine, capacul unei lăzi mișcându-se și auzi cuiele scârțâind. Richard continua să forțeze o latură a lăzii.

– E-n regulă, îi zise Jack lui Richard, care părea mai cenușiu și mai nesănătos decât înainte de efort. Am s-o scot la prima smucitură.

Richard făcu un pas înapoi, cât pe-aci să cadă peste una dintre cutiile mici. Se ridică, începând să caute mai departe pe sub prelata desfăcută.

Jack se propti bine pe picioare și-și încleștă strâns fălcile. Își fixă mâinile pe colțul capacului. După ce trase adânc aer în piept, împinse în sus, până când prinseră să-i tremure mușchii. Exact înainte de-a fi nevoie să se destindă, cuiele scrâșniră iar și începură să lunece afară din lemn.

– AAAH! răcni Jack și săltă capacul lăzii.

Înăuntru, unsuroase de vaselină, erau ambalate șase arme de-un tip pe care Jack nu-l mai văzuse niciodată – erau ca niște puști în curs de-a se metamorfoza în fluturi, jumătate mecanice, jumătate insectile. Trase una afară și o privi mai îndeaproape, încercând să vadă dacă-și putea da seama cum funcționa. Era o armă automată, deci avea nevoie de încărcător. Se aplecă și, folosindu-se de țeava armei, desprinse capacul uneia dintre cutiile cu LENTILE. Așa cum se așteptase, în cea de-a doua cutie, mai mică, se găsea o mică stivă de încărcătoare unse din gros cu vaselină, împachetate în zăpadă artificială.

– E un Uzi, spuse Richard, în spatele lui. Pistol-mitralieră israelian. Armă destul de rafinată, din câte știu. Jucăria favorită a teroriștilor.

– De unde știi așa ceva? întrebă Jack, întinzând mâna spre altă armă.

– Mă uit și eu la televizor. De unde credeai?

Jack făcu o serie de experimente cu încărcătorul, mai întâi încercând să-l potrivească în cavitate invers, apoi descoperind poziția corectă. După aceea găsi piedica, o ridică, o puse la loc.

– Chestiile-astea-s așa de-al naibii de urâte... spuse Richard.

– Capeți și tu una, așa că nu te plânge.

Jack luă un al doilea încărcător, pentru Richard, iar după o clipă de nehotărâre scoase toate încărcătoarele din cutie, vârî două în buzunare, pe alte două i le aruncă lui Richard, care reuși să nu scape nici unul, și pe celelalte le îndesă în raniță.

– Uf! făcu Richard.

– Cred că-i o măsură de siguranță, explică Jack.

9

Îndată ce reveniră în cabină, Richard se prăbuși pe banchetă. Plimbările în sus și-n jos pe cele două scări și echilibristica pe fâșia metalică îngustă de deasupra roților îl secătuiseră de aproape toată energia. Dar îi făcu loc și lui Jack și privi pe sub pleoapele ca de plumb cum prietenul său urnea din nou trenul. Jack își luă păturica viu colorată și începu să-și frece cu ea arma.

– Ce faci?

– O șterg de vaselină. N-ar strica să faci și tu la fel, după ce termin.

În restul zilei, cei doi băieți șezură în cabina deschisă a trenului, transpirați, încercând să nu țină seama de copacii tânguitori, de duhoarea putredă a peisajului prin care călătoreau, de foame. Jack observă că în jurul gurii lui Richard înfloriseră o grămadă de ulcerații deschise. Până la urmă, îi luă automatul Uzi din mână, îl curăță de grăsime și montă încărcătorul. Sudoarea îl ardea, sărată, în crăpăturile buzelor.

Jack închise ochii. Poate că nu văzuse capetele acelea pândind de după buza văii; poate că, de fapt, nici nu erau urmăriți. Auzi bateriile pârâind și expulzând o scânteie uriașă, cu un plesnet, și-l simți pe Richard tresărind. O clipă mai târziu, adormi, visând mâncare.

10

Când Richard îl scuturâ pe Jack de umăr, deșteptându-l dintr-o lume în care mânca o pizza mare cât o roată de camion, umbrele tocmai începeau să se întindă peste vale, atenuând chinul copacilor tânguitori. Până și aceștia, cocârjați adânc și răschirându-și mâinile peste fețe, păreau frumoși în lumina piezișă, tot mai slabă. Praful roșu-aprins scânteia și lucea. Umbrele se întipăreau peste el, alungindu-se aproape perceptibil. Galbenul infect al ierburilor se prefăcea într-un portocaliu aproape plăcut. Lumina roșie a soarelui, pălind, se-ntindea oblic peste stâncile de pe creasta văii.

– Tocmai mă gândeam că ți-ar plăcea să vezi imaginea asta, spuse Richard. În jurul gurii, parcă îi mai apăruseră câteva bubițe. Băiatul rânji fără vlagă. Părea destul de deosebit – spectrul, vreau să zic.

Jack se temea ca Richard să nu se lanseze într-o explicație științifică a modificării cromatice de la apusul soarelui, dar prietenul său era prea obosit sau prea bolnav pentru a face comentarii de fizică. Cei doi băieți priveau, în tăcere, cum crepusculul accentua toate culorile din jur, prefăcând cerul de la apus într-o văpaie purpurie.

– Știi ce mai cari cu chestia asta? întrebă Richard.

– Ce mai car?

De fapt, puțin îi păsa. Nu putea fi nimic bun. Spera să mai trăiască un alt asfințit atât de bogat ca acela, atât de generos în simțăminte.

– Explozibil plastic. Ambalat tot în pachete de câte un kilogram – cred că de-un kilogram, în orice caz. Ai destul cât să arunci în aer un oraș întreg. Dacă una dintre armele alea ia foc accidental, sau dacă bagă cineva un glonț în pungi, din trenu-ăsta n-o să mai rămână decât o groapă-n pământ.

– Dacă tu nu tragi, nu trag nici eu, replică Jack.

Apoi se cufundă în contemplarea asfințitului – părea, în chip bizar, premonitoriu, ca un vis de împlinire, și-l conducea spre amintiri ale tuturor celor prin care trecuse de când părăsise grădinile și hanul „Alhambra". Își revăzu mama în micuța ceainărie, bând ceai și devenind brusc o femeie bătrână și obosită; pe

Speedy Parker așezat la rădăcina copacului; Wolf păscându-și turma; Smokey și Lori din cumplita crâșmă a orașului Oatley; toate chipurile detestate de la Sunlight Home: Heck Bast, Sonny Singer și ceilalți. Îi era dor de Wolf, tare dor, un dor acut, căci înstăpânirea amurgului i-l readucea în minte pe de-a-ntregul, deși Jack nu și-ar fi putut explica de ce. Își dorea să țină în mâna lui mâna lui Richard. Apoi își spuse: *La dracu', de ce nu?* și întinse mâna de-a lungul banchetei până când întâlni laba umedă și rece, destul de jegoasă, a prietenului său. O cuprinse cu degetele.

– Mi-e atât de rău, spuse Richard. Nu-i ca... înainte. Am o senzație groaznică în stomac și mă-nțeapă toată fața.

– Cred c-o să te simți mai bine de îndată ce vom ieși din locul ăsta blestemat, spuse Jack.

Dar ce dovadă ai în sensul ăsta, doctore? se întrebă. *Ce dovadă ai că nu-l otrăvești pur și simplu?* Nu avea nici una. Se consolă cu ideea nou-născocită (nou-descoperită?) că Richard era o piesă esențială din ceea ce va fi fiind să se întâmple la Hotelul Negru. Urma să aibă nevoie de Richard Sloat, și asta nu numai fiindcă Richard Sloat putea deosebi explozibilul plastic de pungile cu îngrășăminte.

Richard fusese oare vreodată la Hotelul Negru? Fusese, într-adevăr, în preajma Talismanului? Aruncă o privire spre prietenul său, care respira cu foarte mare greutate. Mâna lui Richard zăcea într-a lui ca o sculptură de ceară, rece.

– Nu mai vreau arma asta, spuse Richard, împingând-o din poală. Îmi face rău mirosul.

– E-n regulă, răspunse Jack, luând-o cu mâna liberă.

Unul dintre arbori i se strecură în marginea câmpului vizual și urlă în chin mut. Curând, câinii-mutanți aveau să-și înceapă căutarea hranei. Jack privi în sus, spre colinele din stânga – în partea dinspre Richard – și zări o siluetă omenească strecurându-se printre stânci.

11

– Hei, spuse el, aproape nevenindu-i să creadă.

Indiferent la stupefacția lui, lugubrul asfințit continua să înfrumusețeze neînfrumusețabilul.

– Hei, Richard!

– Ce? Și ție ți-e rău?

– Cred c-am ginit pe cineva acolo, sus. În partea dinspre tine.

Cătă din nou spre stâncile de pe pantă, dar nu mai observă nici o mișcare.

– Nu-mi pasă, răspunse Richard.

– N-ar strica să-ți pese. Nu vezi cum se coordonează? Vor s-ajungă la noi exact atunci când va fi prea întuneric ca să-i mai vedem.

Richard întredeschise ochiul stâng și examină împrejurimile, plictisit.

– Nu zăresc pe nimeni.

– Nici eu, acum, dar mă bucur c-am fost în spate și-am luat armele astea. Stai drept și fii atent, Richard, dacă vrei să scapi viu de-aici.

– Melodramatic mai ești. Uff! Își îndreptă, totuși, spinarea și deschise amândoi ochii. Zău că nu văd nimic acolo, Jack. S-a întunecat prea mult. Probabil că ți s-a părut...

– Șșșt, îl întrerupse Jack. I se părea că văzuse încă un trup degajându-se dintre stâncile de pe pantă. Sunt doi. Mă-ntreb dacă n-o să mai apară încă unul.

– Eu mă-ntreb dacă e ceva, cât de cât, i-o întoarse Richard. Oricum, de ce-ar vrea cineva să ne facă vreun rău? Vreau să spun, nu e...

Jack întoarse capul, privind în lungul șinelor, înainte. Ceva se mișca după trunchiul unuia dintre copacii urlători. Ceva mai mare decât un câine, remarcă Jack.

– Ă-ăuu! exclamă Jack. Cred că acolo-i înc-un tip care ne așteaptă.

Un moment, frica îl paralizâ de-a dreptul – nu-i venea nici o idee pentru a se apăra de cei trei atacatori. Îi înghețâ stomacul. Ridică un Uzi din poală și îl privi prostit, întrebându-se dacă era într-adevăr în stare să folosească o asemenea armă. Oare exista șansa ca gangsterii Ținuturilor Spulberate să aibă și ei arme de foc?

– Richard, îmi pare rău, spuse, dar de astă-dată cred că suntem în budă și-o să am nevoie de ajutorul tău.

– Ce pot face? se interesă Richard, cu glasul ca un târâit.

– Ia-ți arma, spuse Jack, și i-o dădu. Și cred că ar trebui să ne lăsăm în genunchi, ca să ne ochească mai greu.

Îngenunche, iar Richard îl imită cu încetinitorul, ca și cum s-ar fi mișcat pe sub apă. Din urma lor se înălță un strigăt, iar de deasupra altul.

– Știu că i-am observat, spuse Richard. Dar unde sunt?

Întrebarea lui primi răspunsul aproape imediat. Încă vizibil în lumina crepusculară vineție, un om – sau ceva asemănător unui om – țâșni din ascunziș și o luă la goană în jos, pe pantă, spre tren. Zdrențele-i fluturau în urmă. Zbiera ca un indian și ridica în mâini ceva. Părea să fie o prăjină flexibilă – iar Jack încă mai încerca să deducă la ce servea ea când mai mult auzi decât văzu o formă subțire care spinteca aerul pe lângă capul lui.

– Fir-aș al naibii! exclamă. Au arcuri și săgeți!

Richard gemu, făcându-l pe Jack să se teamă că va voma peste amândoi.

– Trebuie să-l împușc, spuse acesta.

Prietenul său icni și scoase niște sunete care nu erau tocmai cuvinte.

– Of, la dracu'! făcu Jack și ridică piedica armei.

Înălțând capul, văzu că făptura zdrențăroasă din spatele lui tocmai trăgea încă o săgeată. Dacă ar fi țintit bine, băiatul nici n-ar mai fi apucat să vadă altceva, dar săgeata zăngăni inofensivă în peretele cabinei. Jack ridică automatul și apăsă pe trăgaci.

Nu se așteptase la nimic din ceea ce urmă. Crezuse că arma va rămâne nemișcată în mâinile lui, expediind, ascultătoare, câteva cartușe. Când colo, pistolul-mitralieră începu să i se zbată în mâini ca o fiară, clănțănind puternic, de să-i spargă timpanele. Simți în nas duhoarea fierbinte a pulberii. Zdrențărosul din urma trenului își aruncă brațele în sus, dar numai de uimire, și nu pentru că ar fi fost rănit. Lui Jack îi veni, în fine, ideea să ia degetul de pe trăgaci. Habar n-avea câte gloanțe irosise, sau câte cartușe îi mai rămăseseră în încărcător.

– L-ai nimerit, l-ai nimerit? întrebă Richard.

Acum, omul fugea în sus pe colină, lipăind cu tălpile sale uriașe și plate. Apoi, Jack observă că nu erau tălpi – omul pășea pe niște enorme alcătuiri ca niște palete, echivalentul rachetelor

de zăpadă din Ținuturile Spulberate. Încerca să ajungă la adăpostul copacilor.

Ridică automatul cu ambele mâini și ochi de-a lungul țevii scurte. Apoi apăsă ușurel trăgaciul. Pistolul îi tresări în mâini, dar mai slab ca prima oară. Gloanțele se răspândiră într-un arc larg și cel puțin unul își găsi ținta dorită, căci omul se prăvăli pe-o parte, de parcă tocmai ar fi intrat în el un camion.

Picioarele îi zburară din palete.

– Dă-mi pistolul, ceru Jack și luă arma de la Richard.

Rămase îngenuncheat și trase o jumătate de încărcător în întunericul plin de umbre din fața trenului, sperând că ucisese creatura care îi aștepta acolo.

O altă săgeată zăngăni pe peretele trenului, și încă una se înfipse, zbârnâind, în vagonul de marfă.

Richard plângea, tremurând în fundul cabinei.

– Încarcă-l pe-al meu, spuse Jack și înfipse sub nasul lui Richard un încărcător scos din buzunar.

Scrută laturile văii în căutarea unui atacant. În mai puțin de un minut, avea să fie prea întuneric ca să mai zărească altceva decât buza văii.

– Îl văd, strigă Richard. L-am văzut – acolo!

Arătă spre o umbră ce se deplasa în tăcere, zorită, printre stânci, iar Jack consumă ce mai rămăsese din cel de-al doilea încărcător, trăgând zgomotos spre ea. Când termină gloanțele, Richard îi luă pistolul-automat și i-l puse în mâini pe celălalt.

– Băiedzi drăgudzi, băiedzi budi, răsună o voce în dreapta – de la ce distanță, era imposibil de spus. Aguba obridzi, bă obrezg ji io, brigibid? Gada aguba, dreaba azda. Voi băiedzi drăgudzi, boade viddedzi la bide bizdolu' ăla. Aja ugizi o droaie, dubă gub văd.

– *Jack!* șopti, înnebunit, Richard, atrăgându-i atenția.

– Aruncă arcul și săgețile, țipă Jack, rămânând ghemuit lângă Richard.

– Jack, nu se poate, șopti Richard.

– Aguba arudg la ele, se auzi glasul, dintr-un loc aflat și mai în fața lor. Voi băiedzi obridzi did berz, videddzi la bide bizdol, brigibid?

– Pricipit, răspunse Jack. Vino mai aproape să te putem vedea.

– Brigibid, repetă și glasul.

Jack trase înapoi schimbătorul de viteze, făcând trenul să încetinească.

– Când strig, îi șopti el lui Richard, îl împingi înainte cât de tare poți, ai înțeles?

– O, Isuse! suflă Richard.

Jack verifică dacă pistolul pe care tocmai i-l dăduse Richard avea piedica ridicată. Un fir de sudoare îi se prelingea de pe frunte direct în ochiul drept.

– Abuga doade bude, aja, spuse glasul. Băiedzii boade vage oba zuz, aja. Oba zuz, băiedzii.

Zej-dede, zej-dede, văooog, văooog.

Trenul înainta încet spre cel ce vorbea.

– Pune mâna pe manetă, șopti Jack. Acuș vine.

Mâna tremurătoare a lui Richard, părând mult prea mică și copilărească pentru a face până și o treabă măruntă, atinse schimbătorul de viteze.

Lui Jack îi apăru deodată în minte imaginea vie a bătrânului Anders îngenuncheat în fața lui, pe podelele de lemn vălurite, întrebând: *Da' oi fi-n siguranță, stăpâne?* Răspunsese fugar, aproape neluând în serios întrebarea. Ce erau Ținuturile Spulberate pentru un băiat care durigase butoaie pentru Smokey Updike?

Acum se temea mult mai tare că avea să-și ude pantalonii decât că Richard își va deșerta toată cina peste versiunea Teritorială a lodenului primit de la Myles P. Kiger.

Un hohot de râs erupse în beznă lângă locomotivă, iar Jack își îndreptă spinarea, ridicând pistolul-mitralieră și țipând, exact în clipa în care un corp greu se izbi de latura cabinei, agățându-se acolo. Richard împinse manșa înainte, iar trenul se smulse din loc.

Un braț gol și păros se încleștă de marginea cabinei. *Atâta despre Vestul sălbatic*, își spuse Jack, și imediat trunchiul individului se înălță deasupra lor. Richard scoase un guițat, iar lui Jack nu-i lipsi mult să-și evacueze intestinele în nădragi.

Fața era aproape numai dinți – un chip de-o răutate instinctivă, ca al unui șarpe cu clopoței –, iar de pe unul dintre dinții aceia lungi și arcuiți se desprinse o picătură pe care Jack, la fel de instinctiv, o bănui că era de venin. Cu excepția nasului mic, creatura ce umplea văzduhul deasupra celor doi băieți semăna foarte mult a om cu cap de șarpe. Într-o mână cu degete palmate, ridică un cuțit. Jack își încleștă mâinile pe armă, trăgând fără țintă, în panică.

Atunci, arătarea păru să șovăie un moment, nehotărâtă, iar lui Jack nu-i trebui decât o fracțiune de secundă pentru a vedea că mâna palmată și cuțitul dispăruseră. Creatura repezi înainte un ciot însângerat, mânjind cu roșu cămașa băiatului. În mod reflex, degetele lui Jack reușiră să îndrepte arma spre pieptul monstrului și să apese pe trăgaci.

O gaură mare și roșie se căscă în mijlocul toracelui tărcat, iar dinții umezi se încleștară, clănțănind. În timp ce Jack ținea degetul pe trăgaci, automatul își ridică țeava de la sine, nimicind capul creaturii într-o secundă sau două. Apoi dispăru. Doar o pată mare de sânge pe marginea cabinei și cămașa lui Jack mânjită cu roșu demonstrau că băieții nu visaseră această. întâlnire.

– Fii atent! țipă Richard.

– L-am nimerit, gâfâi Jack.

– Un-s-a dus?

– A căzut. E mort.

– I-ai zburat *mâna*, șopti Richard. Cum ai reușit?

Jack ridică mâinile la nivelul ochilor și văzu cum îi tremurau. Mirosul prafului de pușcă le cuprindea ca o carapace.

– N-am făcut decât să imit un bun țintaș.

Lăsă mâinile în jos și se linse pe buze.

Douăsprezece ore mai târziu, când soarele răsări din nou peste Ținuturile Spulberate, nici unul dintre cei doi băieți nu închisese un ochi – petrecuseră toată noaptea țepeni ca soldații, ținându-și armele în poală și încordându-și auzul să prindă cel mai mărunt sunet. Amintindu-și cât de multă muniție căra trenul, din când în când, Jack mai trăgea câteva gloanțe la întâmplare spre crestele văii. Și, de-a lungul celei de-a doua zi, dacă existau oameni sau monștri în acest sector îndepărtat al Ținuturilor

Spulberate, îi lăsară pe călători să treacă fără să-i atace. Ceea ce putea însemna că știau ce-s alea pistoale, reflectă, obosit, Jack. Sau că aici, atât de aproape de litoralul apusean, nimeni nu voia să se încurce cu trenul lui Morgan. Nu-i spuse nimic despre toate acestea lui Richard, care avea ochii încețoșați și tulburi, părând cuprins de febră în cea mai mare parte a timpului.

12

Spre seara acelei zile, Jack începu să simtă în aerul acru mirosul apei sărate.

CAPITOLUL XXXVI

Jack și Richard se duc la război

1

În seara aceea, amurgul cuprinse zarea – șesul începuse să se întindă din nou, pe măsură ce se apropiau de ocean –, fără să fie însă la fel de spectaculos. Jack opri trenul pe culmea unei coline erodate și se urcă din nou în vagonul-platformă. Scotoci aproape o oră – până când culorile mohorâte se stinseră pe cer, un pătrar de lună răsărind la Est – și reveni cu șase cutii, toate cu inscripția: LENTILE.

– Deschide-le, îi spuse el lui Richard. Fă un inventar. Ești numit Locțiitorul Comandantului cu Încărcătoarele.

– Minunat, răspunse Richard, cu glas pierdut. Știam eu c-o să-mi servească la ceva toată învățătura aia.

Jack se întoarse în vagonul-platformă și forță capacul uneia dintre lăzile pe care scria: PIESE DE MAȘINI. În același timp, auzi un strigăt aspru, răgușit, undeva în întuneric, urmat de un zbieret ascuțit de durere.

– Jack? Jack, ești acolo?

– Aici sunt! strigă el.

Nu i se părea înțelept să urle unul la altul ca două spălătorese peste gardul din dos, dar glasul lui Richard provenea dintr-o panică iminentă.

– Mai stai mult?

– Vin imediat! răspunse Jack, forțând capacul cu țeava pistolului în chip de pârghie.

Lăsau în urmă Ținuturile Spulberate, iar Jack nu voia, totuși, să facă un popas prea lung. I-ar fi fost mult mai simplu să care toată lada cu pistoale automate înapoi la locomotivă, dar era prea grea.

Nu-s grele, sunt pistoalele mele Uzi, își spuse și chicoti ușurel în beznă.

– *Jack?*

Glasul lui Richard era ascuțit, aproape isteric.

– Ține-ți boii, fârtate, răspunse el.

– Nu mă face fârtat, replică Richard.

Cuiele se desprinseră, cu zgomot, din capacul lăzii, care se ridică îndeajuns pentru ca Jack să-l poată smulge. Apucă două arme înfășurate în vaselină și tocmai pornea înapoi când văzu încă o cutie – avea mărimea unui ambalaj de televizor portabil. Până atunci o acoperise un fald al prelatei.

Jack străbătu sub lumina slabă a lunii acoperișul vagonului de marfă, alunecând și simțind briza ce-i sufla în față. Era curată – nici urmă din izul de putregai sau de descompunere, doar umezeală curată și inconfundabilul miros al sării.

– Ce tot făceai? îl mustră Richard. Jack, *avem* arme! Și *avem* cartușe! De ce-a trebuit să te duci acolo și să mai aduci? Ar fi putut să se cațere aici ceva, în timp ce tu pierdeai vremea!

– Mai multe pistoale, pentru că automatele au tendința să se supraîncălzească, explică Jack. Mai multe cartușe, fiindcă s-ar putea să avem mult de tras. Mă uit și *eu* la televizor, să știi.

Porni din nou înapoi spre vagonul-platformă. Voia să vadă ce se găsea în cutia aceea pătrată.

Richard îl apucă de braț. Panica îi transforma mâna într-o gheară de pasăre.

– Richard, o să fie totul în regulă...

– Te-ar putea înhăța ceva!

– Cred că aproape am ieșit din Ți...

– M-ar putea înhăța ceva pe *mine!* Jack, nu mă lăsa *singur!*

Richard izbucni în lacrimi. Nu-i întoarse spatele lui Jack, nici nu-și acoperi fața cu mâinile; stătea doar așa, cu chipul schimonosit, cu lacrimile șiroindu-i din ochi. În acel moment, îi

dădu lui Jack senzația unei nudități crude. Jack îl îmbrățișă, ținându-l strâns.

– Dacă te prinde ceva și te omoară, cu mine ce-o să se-ntâmple? suspină Richard. Cum o să mai scap vreodată din locul ăsta?

Nu știu, răspunse în sinea sa Jack. *Chiar nu știu.*

2

Astfel că Richard îl însoți pe Jack în ultima expediție la transportul de muniție stivuită în vagonul-platformă. Trebuia să-l împingă pe scară, să-l sprijine pe acoperișul vagonului de marfă și să-l ajute cu grijă la coborâre, la fel cum ajuți o bătrână handicapată să traverseze strada. Richard Raționalu își revenea ca intelect, dar în sens fizic starea i se înrăutățea constant.

Deși printre șipci se prelingea vaselina protectoare, lădița pătrată purta inscripția: FRUCTE. Ceea ce nu era cu totul nepotrivit, descoperi Jack când o deschiseră. Era plină cu ananași. Din aceia care explodează.

– Sfântă Hannah! șopti Richard.

– Cine-o mai fi și *aia*, aprobă Jack. Ajută-mă! Cred că putem lua fiecare câte patru-cinci în cămașă.

– La ce-ți trebuie toată puterea asta de foc? întrebă Richard. Te-aștepți să te lupți cu o armată?

– Cam așa ceva.

3

Richard privi spre cer în timp ce străbătea împreună cu Jack acoperișul vagonului de marfă și se simți cuprins de-un val de amețeală. Își pierdu echilibrul, iar Jack trebui să-l apuce pentru a-l împiedica să cadă peste margine. Observase că nu putea recunoaște nici o constelație din Emisfera Nordică sau din cea Sudică. Erau stele necunoscute... dar *formau* sisteme și, undeva, în această lume necunoscută și incredibilă, poate că marinarii navigau cu ajutorul lor. Revelația îi proiectă lui Richard în minte

realitatea întregii situații – o fixă la locul ei cu o violență de netăgăduit.

Apoi, auzi glasul lui Jack, chemându-l de foarte departe:

– Hei, Richie! Jason! Aproape-ai căzut de pe vagon!

În sfârșit, ajunseră din nou în cabină.

Jack împinse levierul în prima viteză, apăsă pe bara de accelerație, iar gigantica lanternă pe roți a lui Morgan de Orris se urni din nou. Jack aruncă o privire spre podeaua cabinei: patru pistoale-mitralieră Uzi, aproape douăzeci de stive a câte zece încărcătoare și zece grenade de mână cu inelele de siguranță atârnând aidoma celor de la capacele cutiilor de bere.

– Dacă nici acum n-avem destul material, comentă Jack, putem foarte bine s-o lăsăm baltă.

– La ce te-aștepți?

Jack nu făcu decât să clatine din cap.

– Mi-nchipui că mă socoți un om de nimic, așa-i? spuse Richard.

– Nici n-am avut altă părere vreodată, amice, îi răspunse, rânjind, Jack.

– Nu mă lua cu „amice".

– Amic-A-mic-mic!

De astă-dată, vechea glumă reuși să stârnească o umbră de zâmbet. Imperceptibil, surâsul scoase în evidență spuzeala ce se întindea pe buza lui Richard... dar tot era mai bine decât pasivitatea.

– Te superi dacă mă culc la loc? vru să știe Richard, măturând cu mâna gloanțele de mitralieră și culcușindu-se într-un colț al cabinei, apoi trăgând peste el păturica viu colorată a lui Jack. După atâta urcuș și hămăleală... cred și eu că mi-e rău, fiindcă mă simt istovit.

– Eu n-o să pățesc nimic, îl asigură Jack.

Și într-adevăr, părea să-și vină de-a binelea în fire. Socotea că, în curând, asta are să-i prindă bine.

– Simt mirosul oceanului, spuse Richard, iar Jack percepu în glasul lui un uimitor amestec de dragoste, dezgust, nostalgie și teamă. Ochii lui Richard se închiseră încet.

Jack apăsă bara acceleratorului până la limită. Niciodată nu avusese o mai puternică senzație că sfârșitul – un soi de sfârșit – era de-acum foarte aproape.

4

Ultimele vestigii ale Ținuturilor Spulberate, meschine și nefericite, dispărură înainte de-a apune luna. Se iviră din nou lanurile. Aici erau mai puțin întreținute decât la Ellis-Breaks, dar totuși degajau o senzație de curățenie și sănătate. Jack auzi țipetele firave ale unor păsări care sunau ca ale pescărușilor. Era un sunet inexplicabil de singuratic, pe aceste câmpii întinse, mirosind slab a fructe – și, mai pătrunzător, a apă sărată, de ocean.

După miezul nopții, trenul începu să duduie printre pâlcuri de copaci. Cei mai mulți dintre ei erau pereni, iar mirosul lor rășinos, amestecat cu izul sărat din aer, părea să cimenteze legătura dintre acest loc în care sosea și cel din care pornise. Jack și mama lui nu petrecuseră niciodată mult timp în nordul Californiei – poate pentru că, adesea, acolo își făcea Bloat vacanțele –, dar ținea minte cum îi spusese Lily că regiunea de pe lângă Mendocino și Sausalito semăna foarte mult cu New England, până la solnițe și case. Echipele de filmare în căutare de asemenea decoruri preferau de obicei să se deplaseze în nordul statului, decât să străbată toată țara, iar majoritatea spectatorilor nu observa niciodată deosebirea.

Așa ar trebui să fie. În chip ciudat, revin în locul pe care l-am lăsat în urmă.

Richard: *Te-aștepți să lupți cu o armată?*

Se bucura că Richard adormise, așa că nu era nevoit să-i răspundă la această întrebare – cel puțin, nu încă.

Anders: *Drăcării. Pentru Wolfii cei răi. Ca să le ducă la 'otelu' negru.*

Drăcăriile erau pistoale-mitralieră Uzi, explozibil plastic, grenade. Drăcăriile erau aici. Wolfii cei răi, nu. Vagonul de marfă însă era gol, iar Jack găsea acest lucru extrem de sugestiv.

Uite o poveste pentru tine, Richie-băiete, și-mi pare foarte bine că dormi, astfel că nu trebuie să ți-o spun. Morgan știe că vin și plănuiește o petrecere-surpriză. Atâta numai că din tort, în loc de fete goale, vor sări oameni-lup, și e vorba să aibă, pe post de daruri festive, automate Uzi și grenade. Mă rog, noi am cam deturnat trenul ăsta și circulăm cam cu zece-douăsprezece ore în avans față de mersul trenurilor, dar, dacă ne îndreptăm spre un campament plin de Wolfi care așteaptă să prindă tu-tu-ul Teritoriilor – și cred că exact asta facem –, vom avea nevoie de tot efectul-surpriză pe care-l putem obține.

Jack își trecu o mână peste obraz.

Ar fi fost mult mai ușor să oprească trenul la o distanță mai mare de batalionul de șoc al lui Morgan, indiferent unde-o fi fost, și să ocolească pe departe tabăra. Mai ușor și mai sigur.

Dar asta i-ar lăsa pe Wolfii cei răi să umble liberi, Richie, te prinzi?

Coborî privirea spre arsenalul de pe podeaua cabinei și se minună că putea, într-adevăr, să premediteze un raid de comando asupra Brigăzii de Wolfi a lui Morgan. Halal comando! Bunul Jack Sawyer, Regele Spălătorilor de Vase Vagabonzi, și Comatosul Său Ortac, Richard. Se întrebă dacă nu cumva își ieșise din minți. Probabil că da, căci exact asta plănuia – era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat oricare dintre ei... și îndurase prea mult, prea mult, prea al naibii de mult. Fusese biciuit; Wolf fusese ucis. Distruseseră școala lui Richard și, din câte știa, Morgan Sloat era în New Hampshire, hărțuindu-i mama.

Nebun sau nu, sosise vremea răfuielii.

Jack se aplecă, luă un Uzi automat încărcat și îl sprijini pe braț, în timp ce șinele se desfășurau în fața lui și mirosul de sare devenea din ce în ce mai puternic.

5

Spre dimineață, Jack dormi un timp rezemat de accelerator. Nu l-ar fi liniștit cu nimic dac-ar fi aflat că acest dispozitiv se numea „comutatorul mortului". La revărsatul zorilor, Richard îl trezi.

– E ceva în față.

Înainte de-a se uita într-acolo, Jack îl cercetă cu privirea pe Richard. Sperase ca prietenul său să arate mai bine la lumina zilei, dar nici măcar cosmetica aurorei nu putea ascunde faptul că Richard era bolnav. Culoarea noii zile schimbase nuanța dominantă din tenul lui de la pământiu la galben... atâta tot.

– *Hei! Tren! Alo, bă, futu-te-n cur de tren!*

Strigătul era gutural, apropiat de-un răget animalic. Jack reveni cu privirea înainte.

Se îndreptau spre o gheretă de cărămizi, mică și îngustă ca o cutie.

În fața postului de gardă stătea un Wolf – dar orice asemănare cu acel Wolf al lui Jack se reducea la ochii portocalii învăpăiați. Acest Wolf avea capul groaznic de teșit, ca și cum o mână uriașă i-ar fi cosit calota craniului din creștet. Deasupra mandibulei prognatice, chipul părea să i se repeadă înainte ca un bolovan pe buza unei prăpastii adânci. Nici chiar bucuria ce-i lumina acum fața nu-i putea ascunde neghiobia grosolană, brutală. De pe obraji îi atârnau codițe de păr împletit. O cicatrice în formă de X îi marca fruntea.

Wolful purta ceva ca o uniformă de mercenar – sau cum își închipuia el că ar arăta o uniformă de mercenar. Pantalonii verzi, largi, fuseseră bluzați deasupra bocancilor negri – dar vârfurile ghetelor erau decupate, observă Jack, pentru a permite degetelor păroase și cu unghiile netăiate ale Wolfului să iasă afară.

– *Tren!* lătră-mârâi el în timp ce locomotiva parcurgea ultimii cincizeci de metri. Începu să sară-n sus, rânjind sălbatic. Pocnea din degete precum Cab Calloway[1]. De pe buze îi zburau, scârboase, bale închegate, deloc drăgălașe la vedere. *Tren! Tren! Futu-l în cur pă mă-sa de tren CHIAR ACI ȘI-ACU!* Gura i se căscă larg, într-un rânjet uriaș și alarmant, dezvăluind o puzderie de sulițe galbene rupte. *Cam devreme veniți gagiilor, futu-vă-n cur, da, da, da!*

– Jack, ce-i ăsta? întrebă Richard. Mâna i se încleștase pe umărul lui Jack într-o strânsoare vecină cu spaima, dar, din fericire, glasul îi suna destul de normal.

– E un Wolf. Dintr-ai lui Morgan.

[1] Cabell Calloway (1907-1994), jazzman și dirijor american (n. red.).

Așa, Jack, i-ai zis pe nume. Boule!

Dar acum n-avea timp să se-ngrijească de asta. Ajungeau în dreptul postului de gardă, iar Wolful manifesta intenția vădită de-a sări pe locomotivă. Sub ochii lui Jack, țopăia o bătută stângace în praf, tropăind din bocancii tăiați. În cureaua de piele pe care o purta oblic peste pieptul gol, ca pe o bandulieră, avea un cuțit, dar nici o armă de foc.

Jack comută butonul automatului la foc cu foc.

– Morgan? Cine-i Morgan? *Care* Morgan?

– Nu acum, spuse Jack.

Se concentră cu maximă atenție – Wolful. Își fabrică un zâmbet lătăreț, artificial, în propriul său avantaj, ținând automatul Uzi în jos, bine ascuns vederii.

– *Trenu-lu-Anders! În-futu-i-regulă! Aci și-acu!*

O bară de susținere, ca o scoabă mare, ieșea din partea dreaptă a locomotivei, deasupra unei trepte largi. Rânjind entuziasmat, spumegând peste toată bărbia și vizibil scos din minți, Wolful apucă bara și sări agil pe treaptă.

– Hei, unde-i moșu'? Wolf! Unde-i...

Jack ridică automatul și proiectă un glonț în ochiul stâng al Wolfului.

Lumina portocalie orbitoare se stinse ca flacăra unei lumânări într-o rafală puternică de vânt. Wolful căzu pe spate de pe tălpică precum un om care execută un plonjon cam tâmpit în apă. Atinse solul cu o bufnitură inertă.

– Jack!

Richard îl răsuci spre el. Avea o față la fel de sălbatică pe cât fusese a Wolfului – numai că ceea ce o transfigura era groaza, nu veselia.

– *La tatăl meu te-ai referit? Tatăl meu e implicat în afacerea asta?*

– Richard, ai încredere-n mine?

– Da, dar...

– Atunci lasă acum. *Lasă.* Nu e momentul.

– Bine, dar...

– Ia-ți un pistol.

– Jack...

– Richard, *ia un pistol.*

Richard se aplecă și luă de jos un Uzi.

– Nu pot suferi pistoalele, repetă el.

– Mda, știu. Nici eu nu mă omor după ele, Richie-băiete. Dar a sosit vremea răfuielii.

6

Acum, calea ferată se îndrepta spre zidul înalt al unui fort. Dinapoia acestuia răsunau mârâieli și țipete, ovații, aplauze sacadate, zgomot de călcâie bătând pasul în ritmuri constante pe pământul gol. Se auzeau și alte sunete, mai greu de identificat, dar pentru Jack toate se înscriau într-un sistem vag – *operațiuni de instrucție militară*. Zona dintre postul de gardă și fortul tot mai apropiat era lată cam de opt sute de metri și, din cauza celorlalte activități în plină desfășurare, Jack se îndoia că auzise cineva singurul foc tras de el. Trenul fiind electric, se deplasa aproape silențios. Avantajul surprizei ar fi trebuit să se afle încă de partea lor.

Șinele dispăreau după o poartă dublă închisă, practicată în zidul fortului. Jack zări crâmpeie din lumina zilei printre bușteniii cojiți rudimentar.

– Jack, ar fi mai bine să încetinești.

Îi mai despărțeau o sută de metri de poartă. Din spatele ei, glasuri urlate cântau:

– *Stâă-DREE! Un-doo! Tree-PA! Stâă-DREE!*

Jack se gândi din nou la oamenii-animale ai lui H.G. Wells și se cutremură.

– Nici o șansă, fârtate. Intrăm pe poartă. Ai timp exact cât să strigi: „Hip-Hip Ura!"

– Jack, ești sonat!

– Știu.

O sută de metri. Bateriile bâzâiau. O scânteie albastră sări, trosnind. Pământul bătătorit se scurgea pe lângă ei de ambele părți. *Nici urmă de grâu pe-aici*, constată Jack. *Dacă Noël Coward*[1] *ar fi scris o piesă despre Morgan Sloat, cred c-ar fi intitulat-o* Natura mălurei.

[1] Sir Noël Coward (1899-1973), actor, dramaturg și compozitor englez, autorul comediei *Febra fânului* (n. red.).

– Jack, dacă nenorocitul ăsta de trenuleț sare de pe linie?

– Ei, s-ar putea.

– Sau dacă sparge poarta și imediat șinele se *termină*?

– Ar fi unu-zero pentru noi, nu crezi?

Cincizeci de metri.

– Jack, chiar ți-ai pierdut mințile?

– Așa se pare. Ridică piedica armei, Richard.

Richard ridică piedica.

Tropăituri... mormăieli... pași de marș... scârțâitul pielii... țipete... un râs inuman, chirăit, care-l făcură pe Richard să se crispeze. Și totuși, Jack văzu pe fața prietenului său o îndârjire clară, care-i trezi un surâs de mândrie. *Are de gând să se țină lângă mine – ba nu, bătrânul Richard Raționalu e chiar hotărât să se țină lângă mine.*

Douăzeci și cinci de metri.

Țipete... schelălăieli... comenzi răcnite... și un strigăt gros, reptilian – *Groooo*-OOOOO! – care-i ridică lui Jack părul măciucă pe ceafă.

– Dacă scăpăm cu bine din chestia asta, spuse el, îți fac cinste c-un chili-dog[1] la „Dairy Queen".

– *Să mori tu!* țipă Richard și, incredibil, izbucni în râs.

În clipa aceea, gălbejeala bolnăvicioasă a feței păru să-i pălească.

Cinci metri – stâlpii decojiți din care era făcută poarta păreau solizi, da, foarte solizi, iar Jack abia avu timp să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greșeală cât toate zilele.

– Jos, fârtate!

– Nu mă f...

Trenul izbi poarta fortului, aruncându-i pe amândoi înainte.

7

Poarta era, într-adevăr, foarte rezistentă și, în plus, dublată pe dinăuntru cu doi bușteni mari, puși de-a curmezișul. Trenul lui Morgan nu era extraordinar de mare, iar bateriile se

[1] Crenvurști cu ardei iute (n. tr.).

consumaseră aproape complet după lungul drum prin Ținuturile Spulberate. Coliziunea l-ar fi făcut cu siguranță să deraieze, și amândoi băieții ar fi putut muri în carambolaj, dar poarta avea un tendon al lui Achile. Se comandaseră balamale noi, forjate conform procedeelor americane moderne. Totuși, încă nu sosiseră, și vechile țâțâni de fier cedară când locomotiva se ciocni de poartă.

Trenul se năpusti în fort cu viteza de patruzeci de kilometri la oră, împingând în fața sa poarta smulsă. Împrejurul incintei fusese construit un traseu cu obstacole artizanale din lemn, iar poarta, acționând ca un plug de înlăturat zăpada, începu să le mătură, răsturnându-le, rostogolindu-le, făcându-le țăndări.

Mai lovi și un Wolf care executa ture de platou, ca pedeapsă. Picioarele îi dispărură sub poarta mobilă, fiind mestecate mărunt, cu bocanci cu tot. Schelălăind și mormăind, căci tocmai îi venea Preschimbarea, Wolful începu să se cațere pe poartă cu ghearele labelor dinainte, care-i creșteau rapid la proporțiile și ascuțișul unor țepi de ghete pentru depanatorii liniilor telefonice. Poarta se afla acum la doisprezece metri în interiorul fortului. În chip uimitor, Wolful ajunse aproape în vârf, înainte ca Jack să debraieze. Trenul se opri. Poarta căzu, stârnind un nor mare de praf și strivindu-l dedesubt pe nefericitul Wolf. Sub ultimul vagon al trenului, pe picioarele retezate ale Wolfului continua să crească părul, ținând-o tot așa încă vreo câteva minute.

Situația din tabără se prezenta mai bine decât îndrăznise Jack să spere. Locuitorii se deșteptau devreme, conform obiceiului din unitățile militare, și cele mai multe trupe păreau să fie afară, supuse unui bizar program de instrucție și exerciții pentru condiția fizică.

– *În dreapta!* strigă el la Richard.

– *Să ce?* strigă acesta, la rândul lui.

Jack deschise gura și scoase un țipăt: pentru unchiul Tommy Woodbine, călcat de mașină în stradă; pentru un căruțaș necunoscut, biciuit de moarte într-o curte noroioasă; pentru Ferd Janklow; pentru Wolf, mort în scârbosul birou al lui Sunlight Gardener; pentru mama lui, dar, mai presus de orice, descoperi el, pentru Regina Laura DeLoessian, care era tot mama lui, și

pentru crima ce urma să se înfăptuiască asupra trupului Teritoriilor. Strigă în numele lui Jason, iar glasul său era tunet:

– SĂ-I SFÂȘIEM! tună Jack Sawyer/Jason DeLoessian, și deschise focul spre stânga.

8

În partea dinspre Jack se afla un platou de instrucție primitiv, iar pe latura dinspre Richard, o clădire lungă de bulumaci. Construcția de bârne arăta ca o baracă forestieră din filmele cu Roy Rogers[1], dar Richard presupuse că era cazarma. De fapt, tot acest loc i se părea lui Richard mai familiar decât orice văzuse în această lume stranie, în care îl adusese Jack. Văzuse astfel de locuri la actualitățile de la TV. Rebelii sponsorizați de CIA, antrenându-se pentru invazii în țările din America Centrală și de Sud, erau instruiți în asemenea locuri. Numai că taberele de instrucție se aflau de obicei în Florida, iar din cazarma de-aici nu șiroiau afară *cubanos* – Richard habar n-avea *ce* erau.

Unii dintre ei semănau puțin cu picturile medievale reprezentând diavoli și satiri. Alții arătau ca niște ființe omenești degenerate – oameni ai cavernelor, aproape. Iar una dintre arătările ce pândeau în lumina soarelui de dimineață avea pielea solzoasă și ochii cu membrane nictitante... lui Richard Sloat i se păru că era un aligator care umbla, într-un fel, pe labele dinapoi. Sub ochii lui, făptura ridică botul și slobozi țipătul acela pe care amândoi băieții îl auziseră puțin mai devreme:

– *Grooo-OOOOO!!*

Abia avu timp să vadă că aceste creaturi infernale păreau complet buimăcite, iar în clipa următoare, automatul Uzi al lui Jack spintecă lumea, bubuind.

În partea dinspre Jack, vreo douăzeci și ceva de Wolfi făceau educație fizică pe platou. Asemenea Wolfului din postul de gardă, cei mai mulți purtau pantaloni verzi de instrucție, bocanci cu căputele decupate și centuri în bandulieră. Ca și

[1] Roy Rogers (n. 1912), cântăreț și actor american specializat în westernuri (n. red.).

santinela, aveau capetele teșite, arătând ca niște proști și de-o răutate înnăscută.

Se întrerupseră în toiul unui exercițiu de sărituri cu picioarele depărtate și palmele lovite deasupra capului, pentru a privi intrarea zgomotoasă a trenului, cu poarta și, lipit pe ea, ghinionistul camarad care făcea alergări în momentul și locul nepotrivit. Auzind strigătul lui Jack, începură să se miște, dar de-acum era prea târziu.

Cei mai mulți membri din Brigada de Wolfi a lui Morgan, selecționați cu grijă, aleși unul câte unul, într-o perioadă de cinci ani, pe criteriile forței și brutalității, fricii și loialității față de stăpân, fură doborâți dintr-o singură rafală pustiitoare, scuipată de automatul lui Jack. Zburară pe spate, poticnindu-se, rostogolindu-se, cu piepturile sfârtecate și capetele explodând în sânge. Se auziră răcnete de furie și uimire, urlete de durere... Cei mai mulți muriră pe loc.

Jack scoase încărcătorul, înșfăcă altul și-l înfipse în lăcaș. În partea stângă a terenului de paradă, scăpaseră patru Wolfi; în centru, alți doi se trântiseră sub linia de foc. Amândoi erau răniți, dar acum se târau spre el, cu unghiile lungi de la picioare scobind șanțuri în praful gros, pe fețe răsărindu-le fire de păr, aruncând flăcări din ochi. În momentul în care o luară la fugă spre locomotivă, Jack văzu colții crescându-le, ieșind din gură și croindu-și drum prin părul sârmos de pe bărbie.

Apăsă trăgaciul armei, făcând eforturi să îndrepte în jos țeava încinsă; reculul puternic încerca să împingă gura armei spre cer. Ambii Wolfi atacatori fură azvârliți înapoi atât de violent, încât se rostogoliră peste cap prin aer, ca niște acrobați. Ceilalți patru Wolfi nu stătură pe gânduri; porniră spre locul în care se aflase poarta cu două minute în urmă.

Feluritele creaturi care năvăliseră afară din cazarma stil forestier păreau să deducă, în sfârșit, faptul că, deși nou-sosiții veniseră cu trenul lui Morgan, nu erau nici pe departe prietenoși. Fără a declanșa un atac concertat, începură totuși să înainteze, murmurând, în grup. Richard rezemă țeava automatului pe latura cabinei, înaltă până la piept, și deschise focul. Gloanțele le căscară găuri în trup, împingându-i înapoi. Două făpturi ce semănau cu niște capre căzură în patru labe – sau copite – și o

tuliră înapoi, în fort. Richard văzu alte trei făcând câte o piruetă și prăbușindu-se sub impactul proiectilelor. Îl năpădi o veselie atât de sălbatică, încât nu lipsi mult să-l ia cu leșin.

Gloanțele sfâșiaseră și burta verzui-alburie a creaturii-aligator, din care începu să curgă un fluid negricios – o zeamă cleioasă, care era orice, numai sânge nu. Se prăbuși pe spate, dar coada păru să-i amortizeze căzătura. Sări la loc, în picioare, și se repezi către partea dinspre Richard a trenului. Își slobozi din nou puternicul strigăt răgușit... iar de astă-dată, lui Richard i se păru că în strigătul acela recunoștea ceva de-o feminitate hidoasă.

Apăsă trăgaciul automatului. Nu se întâmplă nimic. Încărcătorul se golise.

Creatura-aligator alerga cu o îndârjire lentă, stângace, duduitoare. În ochi îi scânteia furia ucigașă... și inteligența. Vestigiile unor sâni săltau pe pieptu-i solzos.

Băiatul se aplecă și căută pe dibuite o grenadă, fără a-și lua ochii de la creatura-aligator.

Seabrook Island, reflectă Richard, visător. *Jack numește acest loc Teritorii, dar în realitate e Seabrook Island, și n-am nici un motiv de teamă, chiar nici un motiv; totul e un vis și, dacă ghearele cu solzi ai făpturii ăsteia mi se încleștează pe gât, mă voi trezi cu siguranță, și dacă nu-i chiar totul vis, Jack mă va salva într-un fel – știu că mă va salva, o știu, fiindcă aici Jack e un fel de zeu.*

Smulse cuiul grenadei, stăpânindu-și puternicul imbold de-a o arunca pur și simplu, în nebunia panicii, și o lansă într-un lob delicat, pe sub mână.

– Jack, la pământ!

Jack se aruncă imediat sub nivelul pereților laterali ai cabinei, fără să privească. Richard făcu la fel, dar nu înainte de-a fi văzut un fapt incredibil, de comedie neagră: creatura-aligator prinsese grenada... și încerca s-o mănânce.

Explozia nu declanșă pocnitura înfundată la care se așteptase Richard, ci un bubuit puternic, strident, care-i sfredeli urechile, stârnindu-i o durere cumplită. Auzi un pleoscăit, ca și cum cineva ar fi aruncat o găleată cu apă în peretele trenului.

Ridică privirea și văzu că locomotiva, vagonul de marfă și vagonul-platformă erau acoperite de măruntaie calde, sânge

negru și fâșii din carnea creaturii-aligator. Toată fațada cazărmii fusese spulberată. O mare parte dintre rămășițe și țăndări erau stropite de sânge. În mijlocul dezastrului, zări un picior păros într-un bocanc cu vârful tăiat.

Grămada ca de marocco a bușteniloor începu să se miște sub privirile băieților, și două dintre făpturile cu chip de capră apărură târându-se afară. Richard se aplecă, găsi un încărcător nou și îl trânti în locașul pistolului. Arma se înfierbânta, întocmai cum prevăzuse Jack.

Youpiii! exclamă Richard în gând și deschise din nou focul.

9

Când scoase capul, după explozia grenadei, Jack văzu că cei patru Wolfi care scăpaseră de primele două salve de focuri tocmai ieșeau în fugă prin gaura unde fusese poarta. Urlau de groază. Întrucât alergau unul lângă altul, Jack îi putea nimeri ușor. Ridică automatul... apoi îl coborî la loc, știind că îi va revedea la Hotelul Negru, știind că făcea o prostie... dar, prostie sau nu, era incapabil să-i doboare așa, pe la spate.

Apoi, din spatele cazărmii, începură să se audă țipete ascuțite, femeiești:

– Treceți acolo! Acolo, am zis! Mișcă! Mișcă!

Și pocnitura șuierată a unui bici.

Jack cunoștea acel sunet, cunoștea și glasul. Ultima oară când îl auzise, era înfășurat într-o cămașă de forță. Ar fi recunoscut oriunde acel glas.

Dacă se-arată retardatu' de prietenu' său, împușcă-l!

Ei, oi fi reușit-o tu pe-asta, dar s-ar putea ca acum să fi sosit vremea răfuielii – și probabil, după cum îți sună glasul, o știi și tu.

– Pe ei, ce-i cu voi, lașilor? Pe ei! Trebuie să v-arăt eu cum se face totul? După noi, după noi!

Trei făpturi apărură de după ruinele cazărmii, și numai una dintre ele era neîndoielnic omenească – Osmond. Ducea într-o mână biciul, iar în cealaltă un pistol Sten. Purta o mantie roșie, cizme negre și pantaloni albi de mătase, cu poale evazate,

fâlfâitoare. Acum erau stropiți cu sânge proaspăt. La stânga sa, venea o creatură-capră scărmănată, în blue-jeans și cizme stil western. Această creatură avu un schimb de priviri cu Jack și se recunoscură reciproc. Era fiorosul cowboy din salonul crâșmei „La Updike". Era Randolph Scott. Era Elroy. Îi rînji lui Jack; limba prelungă ieși șerpuind din gură, lingând buza lată de jos.

– Pe el! zbieră Osmond către Elroy.

Jack încercă să ridice automatul, dar acesta i se păru deodată prea greu. Osmond era rău, reapariția lui Elroy era și mai rea, dar lucrul dintre cei doi arăta de coșmar. Era versiunea din Teritorii a lui Reuel Gardener, firește; fiul lui Osmond, fiul lui Gardener. Și avea, într-adevăr, o înfățișare de copil – așa cum l-ar desena un țânc de grădiniță cu înclinații sadice.

Era costeliv și de-un alb covăsit; un braț i se termina printr-un tentacul vermicular, amintindu-i oarecum lui Jack de biciul lui Osmond. Ochii, dintre care unul privea aiurea, se aflau la înălțimi diferite. Ulcerații roșii și grase îi acopereau obrajii.

În parte, e boala radioactivă... Jason, cred că pușiul lui Osmond s-o fi apropiat cam prea mult de-un glob din ăla de foc... dar restul făpturii lui... Jason... Isuse... cine-a fost maică-sa? Pentru numele tuturor Dumnezeilor, CE-A FOST MAICĂ-SA?

– Puneți mâna pe Pretendent! guița Osmond. *Cruțați-l pe fiul lui Morgan, dar prindeți-l pe Pretendent! Prindeți-l pe falsul Jason! Pe ei, lașilor! Nu mai au gloanțe!*

Răgete, urlete. Jack știa că un contingent proaspăt de Wolfi, sprijiniți de feluriți Stricați și Malformați, avea să apară, la un moment dat, din spatele cazărmii lungi, unde se adăpostiseră de explozie, probabil pitindu-se cu mâinile peste cap... și unde ar fi rămas și acum... dacă nu era Osmond.

– Nu trebuia s-o iei la drum, puișor, mârâi Elroy, alergând spre tren.

Coada sa despica aerul. Reuel Gardener – sau ce-o fi fost Reuel în această lume – scoase un miorlăit gros și încercă să-l urmeze. Osmond întinse mâna, ținându-l pe loc; degetele sale, observă Jack, păreau să se afunde ca-n brânză în carnea respingătorului gât al băiatului-monstru.

Atunci ridică automatul Uzi și trase un încărcător întreg drept în chipul lui Elroy. Sfârtecă în întregime capul creaturii-capră, și totuși, Elroy, fără cap, continuă un moment să se cațere, iar una dintre mâinile lui, cu degetele contopite în două boțuri ce alcătuiau o parodie de copită despicată, bâjbâi orbește după capul lui Jack, înainte să cadă pe spate de-a berbeleacul.

Jack se holbă la el, stupefiat – visase, nopți de-a rândul, acea obsedantă înfruntare finală, de la crâșma „La Updike", el încercând să scape, împleticit, de monstru, prin ceea ce părea a fi o junglă întunecată, plină cu arcuri de somiere și sticle sparte. Iar acum, iată acea creatură, ucisă, cum-necum, de el. Nu-i venea să creadă. Parcă l-ar fi omorât pe bau-baul tuturor copiilor.

Richard zbiera – iar arma sa duduia, aproape asurzindu-l pe Jack.

– *E Reuel! O, Jack, o, Doamne, o Jason, e Reuel, e Reuel...*

Automatul Uzi din mâinile lui Richard scuipă încă o dată o scurtă rafală înainte de-a rămâne tăcut, cu încărcătorul golit. Reuel se smulse de lângă tatăl lui. Venea spre tren, sărind clătinat, mieunând. Buza de sus i se răsfrânse înapoi, dezvelind dinții lungi ce păreau falși și șubrezi, ca danturile de ceară pe care și le pun copiii de Halloween.

Ultima rafală a lui Richard îl nimeri în piept și-n gât, găurind combinația cafenie kilt-*plus*-bluză pe care-o purta, sfâșiindu-i carnea în brazde lungi, zdrențuite. Șiroaie de sânge negru și vâscos începură să curgă din răni, dar nimic mai mult. Poate că Reuel fusese cândva o ființă omenească – lui Jack i se părea destul de posibil. De-o fi fost așa, acum însă nu mai era om; gloanțele nici măcar nu-i încetiniră mișcarea. Făptura care sărea stângace peste cadavrul lui Elroy era un demon. Mirosea ca un broscoi râios ud.

Ceva se încălzea pe piciorul lui Jack. La început simți doar cald... apoi fierbinte. Ce să fi fost? Parc-ar fi avut un ceainic în buzunar. Dar n-avea timp de stat pe gânduri. În fața lui se desfășurau fel de fel de lucruri. În tehnicolor.

Richard scăpă din mâini pistolul și păși poticnit înapoi, trântindu-și mâinile peste față. Ochii săi îngroziți se holbau la arătarea-Reuel printre zăbrelele degetelor.

– *Nu-l lăsa să sară la mine, Jack! Nu-l lăsa la mineeeee...*

Reuel bolborosea și miorlăia. Mâinile sale plesniră peretele locomotivei cu un zgomot de înotătoare late trântite într-un strat gros de mâl.

Jack văzu că avea, într-adevăr, membrane gălbui și groase între degete.

– *Vino-napoi!* urla Osmond la fiu-său, iar teama din glas i se simțea de la o poștă. *Vino-napoi, e rău, o să te bată, toți băieții-s răi, e axiomatic, vino-napoi, vino-napoi!*

Reuel mârâia și boscorodea cu mult entuziasm. Se săltă în sus, iar Richard urlă ca un dement, retrăgându-se în colțul opus al cabinei:

– *NU-L LĂSA LA MINEEEEEEE...*

Alți Wolfi, alți monștri ciudați atacau de după colț. Unul dintre ei – o creatură cu coarne încovrigate de berbec ieșindu-i din tâmple și îmbrăcată doar într-o pereche de nădragi peticiți L'il Abner – se prăvăli la pământ și fu călcat în picioare de ceilalți.

Un cerc fierbinte pe coapsa lui Jack.

Reuel, aruncându-și un picior subțire ca trestia peste marginea cabinei. Un picior care lăsa bale, care se întindea spre el, iar piciorul se zvârcolea, nu era deloc picior, era un tentacul. Jack ridică automatul și trase.

Jumătate din fața arătării-Reuel se sfărâmă moale ca o budincă. Din partea rămasă începu să cadă un potop de viermi.

Reuel continua să se apropie.

Întinzându-și spre el degetele palmate.

Țipetele lui Richard, amestecându-se cu cele ale lui Osmond, contopite într-un singur țipăt.

O arsură ca de fier înroșit pe picior, și deodată știu ce era, chiar în clipa în care mâinile lui Reuel îi căzură pe umeri – era moneda pe care i-o dăruise Căpitanul Farren, moneda pe care Anders refuzase s-o primească.

Își repezi mâna în buzunar. Moneda părea un bulgăre de minereu în palma sa – strânse pumnul și simți puterea repezindu-se prin trupul lui în șocuri năprasnice. Reuel o simți și el. Bolboroselile și mârâiturile triumfătoare se transformară în

miorlăieli de frică. Încercă să dea îndărăt, cu singuru-i ochi rămas rostogolindu-i-se sălbatic în orbită.

Jack scoase banul din buzunar. Îi ardea în palmă, roșu-incandescent. Simțea deslușit dogoarea – dar nu-l frigea.

Profilul Reginei lumina ca soarele.

– *În numele ei, avorton grețos!* strigă Jack. *Ia-te de pe pielea ăstei lumi!!*

Deschise pumnul și-l trânti în fruntea lui Reuel.

Reuel și tatăl lui chirăiră în deplină armonie – Osmond cu un timbru tenor-spre-soprană, Reuel într-un bas insectil, bâzâitor. Moneda pătrunse în fruntea lui Reuel ca vârful încins al unui vătrai într-un calup de unt. Un fluid negru și spurcat, de culoarea ceaiului lăsat prea mult la fiert, țâșni din capul lui Reuel, peste încheietura mâinii lui Jack. Era fierbinte. În el înotau viermișori. Începură să se răsucească, zvârcolindu-se pe pielea lui Jack. Îi simți mușcând. Totuși, apăsă și mai tare cu degetele mâinii drepte, afundând adânc banul în țeasta monstrului.

Piei de pe fața ăstei lumi, spurcăciune! În numele Reginei și în numele fiului ei, piei de pe fața ăstei lumi!

Chirăia și se văita; Osmond chirăia și se văita într-un glas cu el. Întăririle se opriseră și stăteau puhoi în spatele lui Osmond, cu chipurile pline de spaimă superstițioasă. Jack părea să fi crescut și mai grozav în ochii lor, să fi dobândit o lumină nouă.

Reuel zvâcni. Mai slobozi un ultim chirăit cu bulbuci. Negreala ce-i curgea din scăfârlie se îngălbeni. Un vierme, alb, lung și gros, se înșurubă afară din gaura căscată de monedă. Căzu pe podeaua cabinei. Jack îl strivi. Sub piciorul lui, scârboșenia plesni, fleșcăită. Reuel se prăvăli într-un morman ud.

Și atunci, în curtea prăfoasă a fortului se înălță un asemenea bocet zbierat, de durere și furie, încât Jack crezu că-i va despica efectiv craniul. Richard se încovrigase, ca un ghem fetal, cu brațele înconjurându-i capul.

Osmond se văicărea. Scăpase din mâini biciul și pistolul-mitralieră.

– *Oo, scârbosule!* țipă el, agitându-și pumnii spre Jack. *Ia uite ce-ai făcut! Oo, băiat rău și scârbos! Te urăsc, te urăsc pe vecie și dincolo de vecii vecilor! Oo, scârbos Pretendent! Te*

omor! Morgan o să te omoare! Oo, iubitul meu unic fiu! SCÂRBOSULE! MORGAN O SĂ TE OMOARE PENTRU CE-AI FĂCUT! MORGAN...

Ceilalți preluară vaierul cu glasuri șoptite, amintindu-i lui Jack de băieții din Sunlight Home: *puteți zice aleluia*. Iar apoi tăcură, căci se auzea celălalt sunet.

Jack fu propulsat instantaneu înapoi, spre după-amiaza plăcută pe care o petrecuse alături de Wolf, așezați amândoi lângă râu, privind cum păștea și se adăpa turma, în timp ce Wolf vorbea despre familia lui. Fusese destul de plăcut... destul de plăcut, mai exact spus, până la apariția lui Morgan.

Iar acum Morgan se ivea din nou – nu printr-un simplu salt, ci croindu-și drum cu pumnii și picioarele, sfâșiindu-și, siluindu-și drumul.

– Morgan! E...

– ... Morgan, Domn...

– Domn de Orris...

– Morgan... Morgan... Morgan...

Sunetul de sfâșiere devenea din ce în ce mai puternic. Wolfii se prosternau în colb. Osmond dănțuia un joc târșâit, călcând cu cizmele sale negre peste curelele de piele cu plumbi, împletite în bici.

– Băiat rău! Băiat scârbos! Acum vei plăti! Vine Morgan! Vine Morgan!

La vreo zece metri în dreapta lui Osmond, aerul începea să se încețoșeze și să pâlpâie, ca deasupra unui crematoriu încins.

Jack privi în jur și îl văzu pe Richard ghemuit în mijlocul pistoalelor-mitralieră, al muniției și grenadelor, ca un băiețel foarte mic care a adormit în timp ce se juca de-a războiul. Numai că Richard nu dormea, o știa prea bine, iar dacă avea să-și vadă tatăl pășind printr-o spărtură dintre lumi, se temea ca Richard să nu-și piardă mințile.

Se trânti lângă prietenul său, cuprinzându-l strâns cu brațele. Scrâșnetul de cearșaf sfâșiat se amplifică, și deodată auzi glasul lui Morgan urlând cu înfiorătoare mânie:

– *Ce caută trenul aici, ACUM, idioților?*

Îl auzi pe Osmond văicărindu-se:

– *Scârbosul de Pretendent mi-a ucis fiul!*

– La drum, Richie, murmură Jack, strângând și mai tare în brațe trupul secătuit al lui Richard. E timpul să părăsim nava.

Închise ochii, se concentră... și imediat urmă acel scurt moment de vertij rotitor, în timp ce amândoi executau saltul.

CAPITOLUL XXXVII

Richard își amintește

1

O senzație de rostogolire laterală și în jos, ca și cum între cele două lumi s-ar fi aflat o mică rampă. Vag, scăzând, stingându-se până la urmă în neființă, se auzi zbieretul lui Osmond:

– *Răi! Toți băieții! E axiomatic! Toți băieții! Scârbos! Scârbos!*

Un moment, stătură suspendați în aer. Richard plângea. Apoi, Jack căzu cu umărul la pământ. Capul lui Richard îi săltă la piept. Jack nu deschise ochii, rămânând doar culcat acolo, pe pământ, ținându-l pe Richard în brațe, ascultând, mirosind.

Tăcere. Nu mormântală, dar mare – cu dimensiunile contrapunctate de ciripitul a două-trei păsărele.

Mirosul era răcoros și sărat. Un miros plăcut... dar nu la fel de plăcut ca acela din Teritorii. Chiar și aici – oriunde-o fi fost *aici* – Jack simțea un iz slab de fundal, aidoma uleiului vechi, infiltrat în pardoseala de beton a rampelor de depanare din atelierele service. Era mirosul prea multor oameni care acționau prea multe motoare, și acesta poluase întreaga atmosferă. Nasul i se sensibilizase și putea să simtă mirosul chiar și aici, într-un loc unde nu se auzea nici o mașină.

– Jack? Suntem bine?

– Sigur, răspunse Jack și deschise ochii să vadă dacă spunea adevărul.

Prima privire aruncată în jur îi trezi o idee înspăimântătoare: dacă cumva, în nevoia lui disperată de a scăpa de-acolo, de a fugi înainte de sosirea lui Morgan, nu făcuse saltul în Teritoriile americane, ci-i împinsese pe amândoi undeva în viitor. Părea să fie același loc, însă mai învechit, abandonat, ca după trecerea unui secol-două. Trenul stătea tot pe șinele lui, și arăta exact ca înainte. Dar numai atât. Calea ferată străbătea curtea de instrucție plină de bălării, în care se aflau ei, și-și continua drumul cine știe încotro, deteriorată și mâncată de rugină. Traversele aveau un aspect spongios, putred. Printre ele creșteau buruieni înalte.

Îl strânse mai puternic pe Richard, care se zbătu vlăguit în îmbrățișare și deschise ochii.

– Unde suntem? își întrebă el prietenul, uitându-se în jur.

Pe locul fostei cazărmi în stil forestier se vedea o baracă lungă Quonset, cu acoperișul de tablă ondulată pătat de rugină. Acest acoperiș era singurul lucru pe care-l puteau distinge clar amândoi; restul era îngropat în iederă sălbatică și bălării crescute în voie. Doi pari, în fața barăcii, păreau să fi susținut cândva o pancartă. Dacă așa era, apoi pancarta dispăruse de mult.

– Nu știu, răspunse Jack, privind spre locul în care fusese pista cu obstacole – acum nu mai rămăsese decât o cărare abia vizibilă, năpădită cu flox sălbatic și gălbenele. Apoi dădu glas celei mai cumplite temeri ce-l încerca: Mi-e să nu fi ajuns în viitor.

Spre marea sa mirare, Richard râse.

– Atunci, e plăcut să știi că în viitor nu se vor schimba prea multe.

Și arătă spre o foaie de hârtie bătută în cuie pe unul dintre stâlpii înfipți în fața barăcii. Era cam șterșă de vreme, dar încă perfect lizibilă:

TRECEREA OPRITĂ!
Din Ordinul Departamentului Șerifului, Comitatul Mendocino
Din Ordinul Poliției Statului California
CONTRAVENIENȚII VOR FI SANCȚIONAȚI!

2

– Bine, dacă *știai* unde suntem, spuse Jack, simțindu-se în același timp foarte prost și foarte ușurat, de ce-ai mai întrebat?

– Abia acum am văzut-o, replică Richard.

Orice pornire a lui Jack de-a-l mai fi mustruluit în acest sens se stinse numaidecât. Richard arăta groaznic; părea să fi căzut pradă unei stranii tuberculoze care, în loc să-i fi atacat plămânii, acționa asupra minții. Nu mai era simpla zguduire mintală provocată de călătoria în Teritorii și-napoi – chiar părea să se fi adaptat. Dar acum mai știa și altceva. Nu era doar o realitate radical diferită de toate concepțiile lui dezvoltate cu mare grijă; la *asta* s-ar fi putut adapta, dispunând de suficient timp și spațiu. Dar să afli că taică-tău e unul dintre indivizii negri ca fundul ceaunului, reflectă Jack, cu greu putea fi considerat unul dintre momentele minunate ale vieții.

– Bine, spuse el, încercând să pară vesel – și chiar se *simțea* puțin vesel; a scăpa cu fața curată de-o monstruozitate ca Reuel, l-ar fi făcut chiar și pe-un copil bolnav de cancer cu metastaze să se simtă puțin vesel, bănuia el. Hopa sus și hai la drum, Richie-băiete! Promisiuni de-ndeplinit, drum lung pân' la asfințit, iar tu ești tot un țicnit.

Richard tresări.

– Ăla care ți-o fi dat ideea că ai simțul umorului ar trebui împușcat, fârtate.

– *Bitez mon crank, mon ami!*[1]

– Unde mergem?

– Nu știu, dar simt că e pe-aici, pe undeva.. Îmi stă ca un cârlig de undiță în căpățână.

– Point Venuti?

Jack întoarse capul și îl privi îndelung pe Richard. Ochii prietenului său erau de nepătruns.

– De ce-ai întrebat asta, fârtate?

– Acolo mergem?

Jack ridică din umeri. *Poate că da. Poate că nu.*

[1] Mușcă-mi-o, prietene! (fr. argotic – n. tr.)

Porniră încet peste terenul de paradă acoperit cu bălării, iar Richard schimbă vorba:

– Toate alea au existat în realitate?

Se apropiau de poarta dublă ruginită. Deasupra verdeții se vedea o fâșie de cer albastru.

– A existat *ceva*, măcar, în realitate?

– Am petrecut două zile într-un tren electric care mergea cam cu patruzeci de kilometri pe oră, cel mult patruișcinci, și, într-un fel sau altul, am ajuns din Springfield, Illinois, în nordul Californiei, aproape de coastă. Acum, *tu* să-mi spui *mie* dacă s-a întâmplat în realitate.

– Da... da, dar...

Jack ridică brațele. Avea încheieturile mâinilor pline de pete roșii, care-l mâncau și-l usturau.

– Mușcături, spuse el. De la viermi. Viermii care-au căzut din fața lui Reuel Gardener.

Richard întoarse capul și vomă zgomotos.

Jack îl prinse cu mâinile. Altminteri, bănuia el, Richard ar fi căzut pur și simplu la pământ. Îl copleșea faptul că vedea cât slăbise și cât de tare îi dogorea trupul prin cămașa de elev.

– Iartă-mă pentru ce-am spus, îl rugă, când Richard păru să-și fi revenit puțin. Am fost cam grosolan.

– Mda, ai fost. Dar cred că era singurul lucru care putea să mă... știi...

– Să te convingă?

– Da. Poate. Richard îi aruncă o privire goală, adânc rănită. Acum avea coșuri pe toată fruntea. Gura-i era înconjurată de ulcerații. Jack, trebuie să te-ntreb ceva, și vreau să-mi răspunzi... dar știi, cinstit. Vreau să te-ntreb...

O, știu ce vrei să mă-ntrebi, Richie-băiete.

– Peste câteva minute, îl opri Jack. Ajungem la toate întrebările, dar și la multele răspunsuri pe care le știu, în câteva minute. Mai întâi însă am o treabă de rezolvat.

– Ce treabă?

În loc să-i răspundă, Jack se apropie de micul tren. Stătu un moment acolo, privindu-l: locomotiva bondoacă, vagonul de marfă gol, vagonul-platformă. Reușise cumva să transfere toată

garnitura în nordul Californiei? Nu-i venea a crede. Saltul împreună cu Wolf fusese o corvoadă, iar Migrarea împreună cu Richard în Teritorii, din campusul Thayer, aproape că-i smulsese brațul din umăr, și ambele ceruseră eforturi uriașe. Din câte-și putea aminti, nu se gândise deloc la tren în timpul saltului – numai ca să-l smulgă pe Richard din tabăra de instrucție paramilitară a Wolfilor, înainte de a-și vedea tatăl. Toate celelalte căpătaseră o formă ușor diferită când treceau dintr-o lume în cealaltă – actul Migrației părea să implice și un act de translație. Cămășile puteau deveni jiletci; jeanșii se puteau preface în pantaloni de lână; banii se puteau transforma în bețigașe segmentate. Dar acest tren arăta la fel aici, ca și acolo. Morgan reușise să creeze ceva care nu pierdea aproape nimic în cursul Migrației.

De asemenea, acolo, unii purtau jeanși, Jack-O.

Hmm. Și chiar dacă își păstrase credinciosul harapnic, Osmond avea și un pistol automat.

Pistolul automat al lui Morgan. Trenul lui Morgan.

Un fior îi încreți spinarea ca pielea de gâscă. Îl auzi pe Anders murmurând: *Urâtă treabă.*

Așa era, nici vorbă. O treabă foarte urâtă. Anders avusese dreptate: erau draci înghesuiți toți laolaltă. Jack băgă mâna în compartimentul locomotivei, scoase unul dintre automatele Uzi, îi montă un încărcător nou și porni spre locul în care Richard stătea privind în jur, cu un interes palid, contemplativ.

– Parc-ar fi o tabără de supraviețuitori, comentă el.

– Adică genul ăla de loc în care se pregătesc mercenarii pentru cel de-al treilea război mondial?

– Da, cam așa ceva. Sunt câteva locuri de-astea în nordul Californiei... răsar, prosperă o vreme, după care, cum acest război nu începe imediat, oamenii își pierd interesul sau sunt săltați pentru deținere ilegală de arme, droguri ori mai știu eu ce. Mi-a povestit tata.

Jack nu spuse nimic.

– Ce-ai să faci cu pistolul, Jack?

– Am să-ncerc să mă descotorosesc de trenul ăsta. Ai vreo obiecție?

Richard ridică din umeri; gura i se arcui într-o grimasă de dezgust.

– Absolut nici una.

– Ce crezi, un Uzi o s-o rezolve? Dacă trag în plasticu' ăla?

– Un singur glonț, nu. Un încărcător întreg, poate.

– Ia să vedem, zise Jack, trăgând piedica.

Richard îl apucă de braț.

– Poate-ar fi mai înțelept să ne retragem până la gard, înainte de-a face experimentul.

– E-n regulă.

Ajuns la gardul acoperit de iederă, Jack îndreptă arma spre pachetele turtite și moi de *plastic*. Apăsă pe trăgaci, și urletul automatului sfâșie tăcerea în zdrențe. Un moment, focul rămase suspendat, în chip mistic, la gura țevii. Rafala răsună șocant de tare în liniștea de capelă a taberei părăsite. Păsările cârâiră, surprinse și speriate, și o tuliră spre locuri mai liniștite, din pădure. Richard tresări, astupându-și urechile cu palmele. Prelata se zbătea, dansa. Apoi, deși Jack încă mai ținea degetul pe trăgaci, pistolul încetă să mai tragă. Încărcătorul se golise, iar trenul nu făcea decât să stea liniștit pe șine.

– Ei, spuse Jack, asta a fost grozavă. Mai ai și alte i...

Vagonul-platformă izbucni într-o pânză de foc albastru și un tunet asurzitor. Jack îl văzu începând, efectiv, să se înalțe de pe linie, de parcă și-ar fi luat zborul. Îl înșfăcă pe Richard de ceafă, trântindu-l la pământ.

Exploziile durară mult timp. Prin văzduh zburau, vâjâind, bucăți de metal. O ploaie metalică necontenită bombarda acoperișul barăcii Quonset. Din când în când, câte o frântură mai puternică răsuna ca un gong chinezesc, sau câte un trosnet vestea că una *într-adevăr* mare străpunsese tabla ondulată. Apoi, ceva sfărâmă gardul exact deasupra capului lui Jack, căscând o gaură mai largă decât doi pumni strânși laolaltă, iar Jack hotărî că era vremea s-o șteargă. Îl apucă pe Richard de mână, începând să-l tragă spre poartă.

– *Nu!* strigă Richard. *Șinele!*

– *Ce?*

– *Șin...*

O schijă se năpusti șuierând spre ei, și ambii băieți săriră la o parte. Se izbiră cap în cap.

– *Șinele!* striga Richard, frecându-și țeasta cu o mână palidă. *Nu pe drum! Să urmăm șinele!*

– *M-am prins!*

Jack rămăsese perplex, dar nu comentă. Mai mult ca sigur duceau *undeva*.

Cei doi băieți porniră târâș de-a lungul gardului de eclise ruginit, ca niște soldați traversând prin *no-man's-land* [1]. Richard se târa puțin mai în față, conducându-l pe Jack spre spărtura din gard pe unde ieșea calea ferată, în partea opusă a îngrăditurii.

Din mers, Jack privi peste umăr – putea să vadă atât cât avea nevoie, sau cât voia, prin poarta parțial deschisă. Cea mai mare parte a trenului părea să se fi pulverizat pur și simplu. Resturi metalice contorsionate, majoritatea de nerecunoscut, zăceau într-un cerc larg în jurul locului de revenire a garniturii în America, țara în care fusese construită și cumpărată. Faptul că nu fuseseră uciși de șrapnelele zburătoare era uluitor; că nici nu-i zgâriaseră vreunul, părea aproape imposibil.

De-acum, ce era mai rău trecuse. Se aflau dincolo de poartă, în picioare (însă gata să se trântească la pământ, dacă se mai producea vreo explozie întârziată).

– Tatăl meu n-o să fie încântat că i-ai aruncat trenul în aer, Jack, spuse Richard.

Avea glasul perfect calm, dar, când îl privi, Jack văzu că Richard plângea.

– Richard...

– Nu, n-o să-i placă deloc, repetă Richard, ca pentru a-și răspunde sieși.

3

O fâșie plină de buruieni luxuriante, înalte până la genunchi, creștea pe mijlocul căii ferate ce ieșea din tabără, îndreptându-se aproximativ spre Sud, după socoteala lui Jack. Șinele erau

[1] „Țara nimănui" – termen care desemnează terenul dintre două poziții adverse sau dintre demarcațiile granițelor a două teritorii (n. tr.).

ruginite, nefolosite de mult; pe alocuri, se răsuciseră în chip ciudat – ondulându-se.

Asta, cutremurele au făcut-o! își spuse Jack, îngrijorat.

În urma lor, explozibilul din plastic continua să-și facă datoria. Jack credea că s-a terminat, în fine, și îndată urma un PRRR-BUUUMMMMM! prelung și aspru – semăna, avea el impresia, cu sunetul scos de-un uriaș care-și drege vocea. Sau bolnav de tuse măgărească. Privi înapoi o dată și văzu un nor de fum negru plutind spre cer. Ascultă trosnetul gros și apăsat al focului – ca oricine care a locuit, oricât de scurt timp, pe coasta californiană, se temea de foc –, dar nu auzi nimic. Aici, până și pădurile păreau din New England, dese și îngreuiate de umezeală. Categoric, era antiteza ținutului cafeniu-deschis de lângă Baja, cu aerul său limpede, uscat ca un schelet. Pădurea aproape că gemea de viață; calea ferată părea o alee îngustă printre copacii care o presau din ambele laturi, desișurile și omniprezenții oțetari (*oțetar otrăvitor*, își spunea Jack, scărpinându-se automat pe mâinile pișcate), formând împreună cu cerul albastru pal o alee aproape geamănă deasupra. Până și zgura de pe terasament era încărcată de mușchi. Părea un loc secret, un loc al tainelor.

Stabili un pas vioi, nu numai ca să se îndepărteze cât mai mult, până nu apăreau pompierii sau poliția. Pasul întins asigura și tăcerea lui Richard. Se căznea prea tare pentru a mai și vorbi... sau a pune întrebări.

Parcurseseră poate trei kilometri, iar Jack încă se mai felicita pentru șiretlicul de-a fi sugrumat conversația, când prietenul său îl strigă cu glas subțire, șuierător:

– Hei, Jack...

Jack se întoarse tocmai la timp, ca să-l vadă pe Richard, care rămăsese câțiva pași în urmă, prăvălindu-se înainte. Petele i se reliefau, pe pielea albă ca hârtia, ca niște semne din naștere.

Jack îl prinse la țanc. Richard nu părea să cântărească mai mult decât o pungă de cumpărături goală.

– O, Cristoase, Richard!

– M-am simțit bine pân-acu' o secundă-două, spuse Richard, cu același glas mic, șuierat.

Avea respirația accelerată și foarte uscată. Ținea ochii întredeschiși. Jack nu-i zărea decât albul și două mici arcuri din albastrul irișilor.

– Doar am... leșinat. Iartă-mă.

Din urma lor se auzi încă o explozie, grea, râgâită, urmată de răpăitul rămășițelor de tren plouând pe acoperișul de tablă al barăcii Quonset. Jack privi într-acolo, apoi, neliniștit, în lungul liniei.

– Poți să te ții de mine? Am să te car în cârcă o bucată de drum.

Moștenirea lui Wolf, reflectă el.

– Pot să mă țin.

– Dacă nu poți, zii.

– Jack, insistă prietenul său, cu o urmă încurajatoare din vechea și arțăgoasa iritare gen Richard, dacă nu m-aș putea ține, n-aș zice că pot.

Jack îl propti pe picioare. Richard rămase pe loc, clătinându-se, arătând ca și cum ar fi fost gata să cadă pe spate, dacă-i sufla cineva în piept. Jack se răsuci și se lăsă pe vine, cu tălpile tenișilor pe una dintre traversele putrezite. Își încrucișă mâinile în formă de treaptă, iar Richard îl cuprinse cu brațele pe după gât. Jack se ridică în picioare și porni cu el în cârcă peste traverse aproape în pas alergător. A-l căra pe Richard, nu părea să fie o problemă, și nu numai pentru că prietenul său pierduse în greutate. Jack durigase butoaie de bere, cărase lăzi, culesese mere. Își petrecuse timpul liber recoltând pietre pe Câmpia Îndepărtată a lui Sunlight Gardener. Toate acestea îl căliseră. Dar călirea pătrunsese în fibra eului său esențial mai adânc decât o putea face un lucru atât de simplu și de străin gândirii ca exercițiul fizic. Nu era vorba doar de rolul banal de-a executa, ca un acrobat, salturi între cele două lumi, sau ca lumea cealaltă – cât era ea de seducătoare – să-și fi lăsat amprenta asupra lui precum o vopsea proaspătă. Jack recunoștea în mod vag că încercase mai mult decât simpla salvare a vieții mamei sale; de la bun început, încercase ceva mai important de-atât. Încercase să ducă o treabă cu bine până la capăt, iar acum înțelegea oarecum că asemenea misiuni nebunești întotdeauna îl călesc pe om.

Începu să alerge.

– Dacă mă mai bâțâi așa, spuse Richard, cu glasul tresăltându-i în ritmul pașilor lui Jack, o să-ți vomit în cap.

– Știam eu că pot conta pe tine, Richie-băiete, gâfâi Jack, rânjind.

– Mă simt... extrem de caraghios, aicea sus. Ca un om-acadea.

– Probabil că așa arăți, fârtate.

– Nu... mă face fârtat, șopti Richard – iar rânjetul lui Jack se lăți și mai mult.

Of, Richard, ticălosule, de-ar fi să nu mori niciodată.

4

– Îl cunoșteam pe omul ăla, șopti Richard deasupra capului lui Jack.

Jack tresări, ca smuls dintr-o picoteală. Își luase prietenul în cârcă de zece minute și mai străbătuseră un kilometru, dar tot nu se vedea nici un semn de civilizație. Doar calea ferată și mirosul de sare din văzduh.

Calea ferată... Oare duce acolo unde cred eu? se întrebă Jack.

– Care om?

– Omul cu biciul și automatul. Îl cunoșteam. L-am văzut de câteva ori.

– Când? se interesă Jack, gâfâind.

– Demult. Când eram mic. Apoi, Richard adăugă, cu mare efort: Cam pe vremea când am avut... visul ăla trăsnit în debara. Tăcu un moment. Doar că n-a fost vis, așa-i?

– Nu. Cred că n-a fost.

– Da. Omul cu biciul era tatăl lui Reuel?

– Tu ce zici?

– Era, spuse, posac, Richard. Sigur că era.

Jack se opri.

– Richard, unde duce linia asta?

– Știi și tu unde duce, răspunse Richard, cu o stranie și seacă seninătate.

– Mda, cred că știu. Dar vreau să te-aud pe tine spunând. Făcu o scurtă pauză. Cred c-am *nevoie* să te-aud pe tine spunând. Unde duce?

– Duce la un oraș numit Point Venuti, zise Richard, și iar îi sună glasul ca în pragul lacrimilor. Acolo e un hotel mare. Nu știu dacă-i locul pe care-l cauți tu sau nu, dar probabil ăla e, cred.

– Și eu, aprobă Jack.

Porni din nou, cu picioarele lui Richard petrecute pe sub brațe și o durere crescândă în șale, urmând calea ferată ce avea să-l ducă – să-i ducă pe amândoi – în locul în care se găsea, poate, salvarea mamei lui.

5

În timp ce mergeau, Richard vorbea. Nu atacă dintr-o dată subiectul implicării tatălui său în toată afacerea aceea nebunească, dar începu să se apropie încet de el, cu ocoluri prudente.

– Îl cunoșteam dinainte pe omul ăla. Sunt aproape sigur. Venea la noi acasă. Întotdeauna prin dos. Nu suna la sonerie, nici nu ciocănea. Parcă... zgâria la ușă. Îmi dădea fiori. Mă speria așa de tare, încât îmi venea să fac pe mine. Era înalt – a, toți oamenii mari le par înalți copiilor mici, dar individul ăsta era foarte înalt – și avea părul alb. Purta aproape întotdeauna ochelari negri. Sau, câteodată, ochelari de soare cu lentile-oglindă. Când am văzut reportajul ăla despre el, în *Sunday Report*, mi-am dat seama că-l mai văzusem undeva. În seara în care s-a transmis emisiunea, tata era la etaj, lucrând la niște hârtii. Eu ședeam în fața televizorului, și când a intrat tata și-a văzut ce se transmitea, mai că n-a scăpat paharul cu băutură din mână. Pe urmă a schimbat canalul pe-o reluare cu *Star Trek*.

Numai că tipul nu-și spunea Sunlight Gardener, când obișnuia să-l viziteze pe tata. Îl chema... nu-mi amintesc prea bine. Dar era ceva cam ca Banlon... Sau Orlon...

– Osmond?

Richard se lumină la față.

– Asta e. Niciodată nu i-am auzit numele de familie. Dar trecea cam o dată sau de două ori pe lună. Uneori mai des. Într-o vreme, a venit din două-n două seri, vreo săptămână, după care n-a mai apărut aproape un an. Când sosea el, eu mă încuiam la

mine-n cameră. Nu-mi plăcea cum mirosea. Își dădea cu un soi de parfum... colonie, cred, dar de fapt avea un miros mult mai puternic. Ca parfumul. Loțiune ieftină de frizerie. Dar pe dedesubt...

– Pe dedesubt mirosea de parcă nu mai făcuse-o baie de-aproape zece ani.

Richard îl privi cu ochii mari.

– L-am întâlnit și eu ca Osmond, explică Jack, care îi mai dăduse această explicație și-nainte – cel puțin în parte –, dar atunci Richard nu-l ascultase. În versiunea Teritorială a statului New Hampshire, înainte de a-l fi întâlnit ca Sunlight Gardener, în Indiana.

– Atunci trebuie să fi văzut... să fi văzut *chestia* aia.

– Pe Reuel?

Jack clătină din cap.

– Pe-atunci, Reuel trebuie să fi fost în Ținuturile Spulberate, la încă niște tratamente radicale cu cobalt.

Se gândea la buboaiele purulente de pe fața creaturii, la viermi. Își privi încheieturile roșii și umflate ale mâinilor, unde-l mușcaseră viermii, și se cutremură.

– Nu l-am văzut niciodată pe Reuel, până acum, la sfârșit, și nici pe Îngemănarul lui american. Câți ani aveai când a-nceput să se-arate Osmond?

– Probabil patru. Povestea cu... știi tu, debaraua... încă nu se-ntâmplase. Mi-aduc aminte că după aia mi-era și mai frică de el.

– După ființa care te-a atins în debara?

– Da.

– Iar asta s-a-ntâmplat când aveai cinci ani?

– Da.

– Când aveam *amândoi* cinci ani.

– Da. Poți să mă lași jos. Cred că pot merge o vreme.

Jack îl coborî. Își continuară drumul în tăcere, fără să se uite unul la altul. La cinci ani, ceva ieșise din beznă și-l atinsese pe Richard. Când aveau amândoi cinci ani,

(șase, Jacky avea șase)

Jack îi auzise pe tatăl său și pe Morgan Sloat vorbind despre un loc în care se duceau, un loc pe care Jacky îl numea Țara

Viselor-cu-ochii-deschiși. Mai târziu, în cursul aceluiași an, ceva apăruse din întuneric, atingându-i pe el și pe mama lui. Nu fusese nici mai mult nici mai puțin decât glasul unchiului Morgan. Morgan Sloat care dădea telefon din Green River, Utah. Și suspina. El, Phil Sawyer și Tommy Woodbine plecaseră cu trei zile înainte în excursia lor anuală de vânătoare – un amic din facultate, Randy Glover, deținea o cabană luxoasă de vânătoare în Blessington, Utah. De obicei, Glover vâna alături de ei, dar în anul acela făcuse o croazieră în Caraibe. Morgan sunase ca să anunțe că Phil fusese împușcat, se părea că de-un alt vânător. El și cu Tommy Woodbine îl scoseseră din sălbăticie pe o targă improvizată. Phil își recăpătase cunoștința pe bancheta jeepului Cherokee al lui Glover, spunea Morgan, și-l rugase să le transmită lui Lily și lui Jack toată dragostea sa. Murise cincisprezece minute mai târziu, în timp ce Morgan gonea nebunește spre Green River, la cel mai apropiat spital.

Morgan nu îl omorâse pe Phil; Tommy putea să depună mărturie că toți trei erau împreună când se auzise detunătura, dacă s-ar fi cerut vreodată o mărturie (și, firește, nu se ceruse nici una).

Dar asta nu însemna că n-ar fi putut să angajeze pe cineva, gândea acum Jack. Și nu însemna că unchiul Tommy n-ar fi putut nutri propriile sale îndoieli asupra celor întâmplate. Dacă era pe-așa, poate că unchiul Tommy nu fusese ucis doar în scopul ca Jack și mama lui muribundă să rămână lipsiți de orice apărare în fața abuzurilor lui Morgan. Poate că murise fiindcă Morgan se plictisise să se tot întrebe dacă bătrânul poponar nu i-o fi făcând vreo aluzie târzie fiului rămas în viață, cum că moartea lui Phil Sawyer ar fi fost mai mult decât un simplu accident. Jack își simți pielea încrețindu-i-se de silă și de repulsie.

– Ăla dăduse târcoale înainte ca tatăl tău și tatăl meu să fi plecat ultima oară la vânătoare?

– Jack, aveam doar patru ani...

– Ba nu, n-aveai patru, aveai *șase*. Aveai patru când a-nceput să vină, și aveai șase când tata a fost omorât în Utah. Și tu nu uiți ușor, Richard. Se arătase pe la voi înainte de moartea tatălui meu?

– Aia a fost perioada în care a venit aproape seară de seară, timp de-o săptămână, spuse Richard, cu glasul abia auzit. Chiar înainte de ultima excursie la vânătoare.

Cu toate că Richard nu era vinovat de nimic din toate astea, Jack nu-și putu ascunde amărăciunea.

– Taică-meu mort într-un accident de vânătoare în Utah, unchiul Tommy călcat de mașină în LA. Rata mortalității în rândul prietenilor tatălui meu e foarte futu-i mama mă-sii de ridicată, Richard.

– Jack... începu Richard, cu voce mică, tremurată.

– Adică totu-i numai cai verzi pe pereți, sau bat câmpii, sau alege-ți tu clișeul, continuă Jack. Dar când am apărut la tine la școală, Richard, m-ai făcut nebun.

– Jack, tu nu înțe...

– Nu, probabil că nu înțeleg. Eram obosit, și tu mi-ai oferit un loc unde să dorm. Minunat. Mi-era foame, și mi-ai adus mâncare. Splendid. Dar lucrul de care aveam cea mai mare nevoie era să mă *crezi*. Știam că însemna s-aștept prea mult de la tine, dar, la toți dracii! Îl *cunoșteai* pe tipul despre care vorbeam! *Știai* că mai apăruse și-nainte în viața tatălui tău! Și n-ai spus decât ceva de genul: „Bătrânul Jack a stat prea mult la soare pe insula aia Seabrook și bla-bla-bla!“ Isuse, Richard, credeam că suntem prieteni mai buni!

– Tot nu înțelegi.

– Ce? Că te temeai prea mult de poveștile din Seabrook Island ca să mai crezi puțin și-n mine?

Glasul lui Jack șovăia de indignare obosită.

– Nu. Mă temeam de mai mult de-atât.

– A, zău?

Jack se opri, privind cu răutate chipul palid și nefericit al lui Richard.

– Ce-ar fi putut să fie mai mult pentru Richard Raționalu?

– Mă temeam, răspunse Richard, cu glas calm, mă temeam că, dacă aflam mai multe despre buzunarele alea secrete... despre Osmond ăla, sau ce anume fusese atunci în debara, nu-mi voi mai putea iubi tatăl. Și aveam dreptate.

Richard își acoperi fața cu degetele sale subțiri și murdare, izbucnind în plâns.

6

Jack rămase privindu-l pe Richard cum plângea și blestemându-se singur pentru douăzeci de feluri diferite de prostie. Indiferent ce altceva mai era Morgan, era totuși tatăl lui Richard Sloat; duhul lui Morgan pândea din forma mâinilor și a oaselor feței lui Richard. Uitase aceste lucruri? Nu – dar, o clipă, amara sa dezamăgire față de Richard le estompase. Și nervozitatea lui crescândă jucase un rol. Acum, Talismanul era foarte, foarte aproape, și îl simțea în terminațiile nervoase la fel cum simte un cal apa în deșert sau un foc de ierburi îndepărtat în prerie. Această nervozitate se exprima sub forma unui soi de neastâmpăr nărăvaș.

Mda, mă rog, tipu-ăsta cică-i cel mai bun prieten al tău, Jack-O – poți avea un piculeț de trac dacă n-ai încotro, da' nu-l călca în picioare pe Richard. Copilul ăsta-i bolnav, în caz că n-ai observat.

Întinse mâna spre Richard. Acesta încercă să i-o dea la o parte, dar Jack nici nu voia să audă. Îl îmbrățișă. Rămaseră astfel amândoi, un timp, în mijlocul căii ferate pustii, Richard cu capul pe umărul lui Jack.

– Ascultă, spuse el, stingherit, încearcă să nu-ți faci prea multe griji în legătură cu... știi tu... totul... încă nu, Richard. Încearcă doar să te lași dus de val, știi?

Măi frate, da' tâmpit suna! Parcă i-ar fi spus cuiva că are cancer, da' să nu se amărască, fiindcă în curând vor pune caseta video cu *Star Wars* și-o să-l mai înveselească.

– Sigur, replică Richard.

Se desprinse de Jack. Lacrimile îi croiseră dâre curate prin murdăria de pe față. Se șterse la ochi cu brațul și încercă să zâmbească.

– Totu-o să hie bine și totu-o să hie bine...

– Și trebile de tot soiu-o să hie bine, îi ținu isonul Jack – încheind într-un glas, apoi râzând într-un glas, ceea ce era minunat.

– Hai, spuse Richard. Să mergem.

– Unde?

– Să-ți luăm Talismanul. După cum vorbești, trebuie să se găsească în Point Venuti. E primul oraș pe linia asta. Haide, Jack. Dar ține-o mai încet – încă n-am terminat de vorbit.

Jack îl privi cu oarecare curiozitate, după care porniră din nou la drum – mai încet, însă.

7

Acum, că stăvilarul se rupsese, și Richard pornise să-și amintească tot felul de lucruri, devenise un neașteptat izvor de informații. Jack începu să se simtă ca și cum ar fi rezolvat un puzzle fără a ști că multe dintre cele mai importante piese lipseau. Richard fusese, tot timpul, deținătorul acestor piese. Vizitase și înainte tabăra supraviețuitorilor; asta era prima piesă. Proprietarul era tatăl lui.

– Ești sigur că-i același loc, Richard? întrebă Jack, de parcă s-ar fi îndoit.

– Sunt sigur. Chiar și dincolo mi se părea puțin familiar. Când am trecut... am trecut aici... m-am convins.

Jack încuviință din cap, neștiind ce altceva să facă.

– Locuiam în Point Venuti. Acolo locuiam întotdeauna, înainte de-a veni aici. Trenul era o atracție grozavă. Vreau să zic, câți tătici au propriul lor tren particular?

– Nu prea mulți. Cred că „Diamant" Jim Brady[1] și alți câțiva ca el aveau trenuri private, da' nu știu dacă erau sau nu tătici.

– A, tăticul meu nu făcea parte din gașca lor, răspunse Richard, surâzând – iar Jack își spuse: *Richard, s-ar putea să ai o surpriză*. Mergeam de la LA până la Point Venuti cu o mașină închiriată. Locuiam la un motel. Doar noi doi. Richard se opri. Ochii i se împăienjeniseră de dragoste și aducere aminte. Apoi – după ce stăteam o vreme acolo – continuă el, luam trenul tatei până la Camp Readiness[2]. Era doar un

[1] James Buchanan Brady (1856-1917), poreclit „Diamant" Jim, bancher și filantrop american, celebru prin viața sa excentrică (n. red.).

[2] Tabăra Celor-ce-sunt-gata-oricând (n. tr.).

trenuleț. Se uită la Jack, surprins. Ca acela cu care am venit noi, cred.

– Camp Readiness?

Dar Richard nu părea să-l fi auzit. Privea șinele ruginite. Aici erau în stare destul de bună, dar Jack se gândi că Richard își amintea, poate, resturile metalice contorsionate pe lângă care trecuseră nu demult. În câteva locuri, capetele tronsoanelor de șină se curbau practic în aer, ca niște corzi de chitară rupte. Bănui că, în Teritorii, linia era în bună stare, întreținută cu grijă și dragoste.

– Vezi, aici fusese o linie de tramvai, explică Richard. Prin anii treizeci, spunea tata. „Mendocino County Red Line". Numai că nu era proprietatea comitatului, ci a unei companii private care a dat faliment, pentru că în California... știi...

Jack aprobă din cap. În California, toți foloseau mașinile.

– Richard, de ce nu mi-ai vorbit niciodată despre acest loc?

– A fost singurul lucru pe care tata mi-a zis să nu ți-l destăiunuiesc niciodată. Tu și părinții tăi știați că uneori ne petreceam vacanța în nordul Californiei, iar el a spus că asta-i în regulă, dar nu trebuia să-ți vorbesc despre tren sau despre Camp Readiness. A zis că dacă aflai, Phil s-ar fi înfuriat foarte tare, fiindcă era secret. Tăcu un moment. A zis că, dacă-ți spun, n-o să mă mai ia niciodată. M-am gândit că o făcea deoarece ar fi trebuit să fie parteneri. Acum nu mai cred că era doar atât. Linia de tramvai a dat faliment din cauza mașinilor și a șoselelor, continuă Richard, apoi se opri, îngândurat. Asta a fost un lucru pe care l-am observat în locul unde m-ai dus tu, Jack. Oricât de ciudat arăta, nu mirosea a hidrocarburi. Mi-am putut da seama.

Jack clătină iarăși din cap, fără o vorbă.

– Până la urmă, compania de tramvaie a vândut întreaga linie – cu clauză de moștenire, cu tot – unei companii de dezvoltări imobiliare. Și *ei* credeau că oamenii vor începe să se mute mai departe de coastă. Numai că n-a fost așa.

– Și atunci a cumpărat-o tatăl tău.

– Da, cred că da. Nu știu prea bine. Niciodată n-a vorbit prea mult despre cumpărarea liniei... sau despre înlocuirea șinelor de tramvai cu astea de tren.

Asta ar fi presupus multă muncă, reflectă Jack, după care se gândi la carierele de minereu și la aparent nelimitatele forțe de muncă silnică ale lui Morgan de Orris.

– Știu că le-a înlocuit, dar asta numai fiindcă m-am uitat într-o carte despre căile ferate și am văzut că ecartamentul diferă. Tramvaiele merg pe linii de ecartament zece. Asta are șaișpe.

Jack îngenunche și, da, putu să observe două șanțuri abia vizibile între șinele existente – acolo se aflaseră șinele de tramvai.

– Avea un trenuleț roșu, spuse, visător, Richard. Doar locomotiva și două vagoane. Mergea cu un motor Diesel. Râdea pe socoteala lui și spunea că singurul lucru care-i deosebește pe bărbați de băieți e prețul jucăriilor. Pe colina de la Point Venuti era o stație veche de tramvai, iar noi ne duceam acolo cu mașina închiriată, parcam și intram înăuntru. Mi-aduc aminte cum mirosea stația – un fel de miros învechit, dar plăcut... plin de soare vechi, ca să zic așa. Iar trenul ne aștepta acolo. Și tata... spunea: „În vagoane pentru Camp Readiness, Richard! Ai biletul la tine?" Și pe urmă beam limonadă... sau ceai la gheață... și stăteam în cabina locomotivei... uneori aveam marfă... provizii... în spate... dar noi ne așezam în față... și... și... Richard înghiți în sec și se șterse cu o mână la ochi. Și era frumos, continuă el. Doar tata și cu mine. Era destul de frumos. Privi în jur, cu ochii înotând în lacrimi nestăpânite. La Camp Readiness, era o placă turnantă ca să ne întoarcem trenul. Atunci. Atunci, demult.

Scoase un cumplit suspin sugrumat.

– Richard...

Jack încercă să-l atingă.

Richard se scutură și făcu un pas mai încolo, ștergându-și lacrimile de pe obraji cu dosul palmelor.

– Pe-atunci nu eram atât de mare, spuse el, încercând să zâmbească. *Nimic* nu era atât de mare pe-atunci, nu-i așa, Jack?

– Nu, răspunse Jack, și acum se pomeni plângând și el.

O, Richard. O, dragul meu drag.

– Nu, repetă Richard, uitându-se în jur la pădurea deasă și ștergându-se de lacrimi cu dosurile murdare ale palmelor, nimic nu crescuse atât de mare pe-atunci. Pe vremuri, când locuiam în California, și nimeni nu locuia în altă parte, nu eram

decât niște copii. Îl privi pe Jack, încercând să surâdă. Jack, ajută-mă. Simt că mi s-a prins piciorul într-o tâ-tâmpită de cap-cap-capcană și... și...

Și Richard căzu în genunchi, cu părul atârnându-i peste chipul obosit, iar Jack se lăsă jos, lângă el, și mai mult nu pot îndura nici eu să vă spun – decât că s-au mângâiat unul pe celălalt atât cât au fost în stare și, cum probabil știți din propriile voastre experiențe triste, asta nu-nseamnă niciodată destul de mult.

8

– Pe vremea aia, gardul era nou, spuse Richard când reuși să vorbească din nou.

Mai făcuseră o bucată de drum. O ciocârlie cânta în vârful unui stejar înalt și noduros. În aer se simțea și mai puternic mirosul de sare.

– Mi-aduc aminte. Și pancarta – CAMP READINESS, asta scria pe ea. Era o pistă cu obstacole, frânghii de cățărat și alte frânghii, de care te agățai și te balansai peste niște băltoace mari de apă. Semăna cu un fel de tabără de instrucție dintr-un film despre Infanteria Marină în cel de-al doilea război mondial. Indivizii erau grași și îmbrăcați toți la fel – cu cămăși groase, care aveau inscripționat pe piept cu litere mici CAMP READINESS, și vipușcă roșie la pantaloni. Toți arătau de parcă în orice moment îi putea lovi un atac de inimă sau o congestie cerebrală. Poate ambele în același timp. Uneori, înnoptam acolo. De vreo două ori am stat tot weekendul. Nu în baraca Quonset, aia era un fel de cazarmă pentru tipii care plăteau ca să-și refacă fizicul.

– Dacă asta făceau...

– Mda, mă rog. Dacă asta făceau. Oricum, noi locuiam într-un cort mare și dormeam în paturi de campanie. Era de milioane. Din nou, Richard zâmbi melancolic. Dar ai dreptate, Jack – nu toți tipii care se agitau pe-acolo arătau a oameni de afaceri care încearcă să se mențină în formă. Ceilalți...

– Ce-i cu ceilalți? întrebă, calm, Jack.

– Unii dintre ei – mulți dintre ei – arătau ca namilele alea păroase din cealaltă lume, spuse Richard, cu glas atât de scăzut, încât Jack trebui să-și încordeze auzul. Wolfii. Vreau să zic, arătau *cam* ca oamenii obișnuiți, dar nu prea mult. Arătau... ca niște duri. Știi?

Jack încuviință din cap. Știa.

– Țin minte că mi-era puțin cam frică să mă uit prea atent în ochii lor. Din când în când, apăreau acolo străfulgerările alea ciudate de lumină... de parcă le-ar fi luat creierii foc. Unii dintre ceilalți... În ochii lui Richard licări scânteia unei revelații. Unii dintre ceilalți arătau ca suplinitorul ăla de antrenor de baschet despre care ți-am povestit. Cel care purta geacă de piele și fuma.

– Cât de departe e Point Venuti ăsta, Richard?

– Nu știu exact. Dar noi făceam drumul în aproape două ore, iar trenul nu mergea niciodată foarte repede. Cam cât un om care aleargă, dar nu cu mult mai repede. Nu poate fi la mai mult de treizeci și cinci de kilometri, maximum. Probabil chiar mai puțin.

– Deci ne aflăm la vreo douăzeci și cinci de kilometri, cel mult, de el. De...

(de Talisman).

– Mda. Exact.

Jack privi spre cerul ce se întuneca. Parcă pentru a demonstra că patetica figură de stil nu era, la urma urmei, chiar atât de patetică, soarele începuse să se ascundă după un plafon de nori. Temperatura părea să scadă cu câteva grade, ziua devenind mai mohorâtă; ciocârlia tăcuse.

9

Richard văzu cel dintâi inscripția – un pătrat simplu de lemn albit, scris cu litere negre. Stătea în stânga căii ferate, cu stâlpul înfășurat în viță, ca și cum s-ar fi aflat acolo de multă vreme. Acest sentiment, oricum, era la ordinea zilei. Scria așa: CÂND VOR, PĂSĂRILE BUNE ZBOARĂ, BĂIEȚII RĂI TREBUIE SĂ MOARĂ. E ULTIMA VOASTRĂ ȘANSĂ. PLECAȚI ACASĂ.

– Poți pleca, Richie, spuse Jack, liniștit. Din partea mea, e-n regulă. Au să te lase să pleci, nici o problemă. Asta nu-i treaba ta.

– Ba cred că e, răspunse Richard.

– Eu te-am târât în povestea asta.

– Nu. Tatăl meu m-a târât în ea. Sau soarta m-a târât. Sau Dumnezeu. Sau Jason. Oricine-o fi fost, rămân până la capăt.

– Bine, acceptă Jack. Să mergem.

În timp ce treceau pe lângă pancartă, Jack îi trase cu piciorul o lovitură de kung-fu acceptabilă și o doborî.

– Merge treaba, fârtate, comentă Richard, schițând un zâmbet.

– Mersi. Da' nu mă face fârtate.

10

Deși începuse să se arate iarăși indispus și obosit, Richard vorbi o oră încheiată, în timp ce străbăteau linia prin mirosul tot mai intens al Oceanului Pacific. Deșertă un sac de amintiri ce stătuseră ferecate în sufletul lui ani de zile. Chiar dacă pe față nu i se citea, Jack era năucit de uimire... și de-o milă profundă, nesecată, pentru acest copil însingurat, lacom după ultima fărâmă a afecțiunii tatălui său, pe care Richard i-o dezvăluia, involuntar sau poate nu.

Îi privea paloarea, ulcerațiile de pe obraji și frunte și din jurul gurii; asculta glasul nesigur, aproape șoptit, care totuși nu șovăia, nici nu slăbea, acum când, în sfârșit, i se ivise prilejul de a-și spune toate ofurile, și se bucura încă o dată că Morgan Sloat nu fusese *nicicând* tatăl lui.

Îi zise lui Jack că-și amintea semnele de reper din toată acea porțiune a drumului. Într-un loc, văzură acoperișul unui hambar pe deasupra copacilor, purtând o reclamă decolorată la Chesterfield Kings.

– „Douăzeci de sortimente vestite de tutun înseamnă douăzeci de fumuri minunate", citi Richard, zâmbind. Doar că pe vremea aia se vedea tot hambarul. Arătă spre un brad înalt cu două vârfuri, iar după alte cincisprezece minute îi spuse lui Jack: În partea cealaltă a dealului ăstuia era o piatră care semăna perfect cu un broscoi. Hai să vedem dacă mai e acolo.

Era, iar lui Jack i se păru că arăta oarecum ca un broscoi. Cu un mic efort de imaginație. *Și poate că ți-e mai ușor dacă ai trei ani. Sau patru. Sau șapte. Sau câți o fi avut.*

Richard îndrăgise calea ferată, și Camp Readiness i se păruse într-adevăr grozav, cu pista sa de alergări, obstacolele de sărit și frânghiile de cățărat. Doar orașul propriu-zis, Point Venuti, nu-i plăcuse. După o serie de strădanii, Richard își aminti chiar și numele motelului unde locuiau el și tatăl său cu prilejul scurtelor sejururi în orășelul litoral. „Kingsland Motel", spuse...

„Kingsland Motel", spuse Richard, se afla foarte aproape de vechiul hotel, care păruse dintotdeauna să-l intereseze pe tatăl lui. Richard putea să vadă hotelul de la fereastră, și nu-i plăcea. Era o construcție enormă, întortocheată, plină de foișoare și pinioane, de mansarde, cupole și turnuri; în vârfurile acestora din urmă, se învârteau giruete de alamă, cu forme ciudate. Se roteau chiar și când nu bătea vântul, povesti Richard – își amintea clar cum stătea la fereastra camerei și le vedea învârtindu-se mereu, mereu, mereu, alcătuiri stranii de alamă în formă de semiluni, scarabei și ideograme chinezești, sclipind în soare, pe când oceanul mugea, spumegând dedesubt.

A, da, doctore, acum îmi revine totu-n minte, reflectă Jack.

– Era părăsit? întrebă el.

– Da. De vânzare.

– Cum se numea?

– „Agincourt". Richard tăcu, după care adăugă încă una dintre culori – aceea pe care majoritatea copiilor mici o lasă de cele mai multe ori în cutie: Și era negru. Era construit din lemn, dar lemnul arăta ca piatra. Piatră veche și neagră. Și la fel îl numeau tata și prietenii lui: Hotelul Negru.

11

Parțial, dar nu întru totul, pentru a-i abate lui Richard atenția, Jack întrebă:

– Tatăl tău a cumpărat hotelul ăla? Așa cum a cumpărat și Camp Readiness?

Richard cugetă o vreme, apoi confirmă din cap.

– Da. Cred că l-a achiziționat, la un moment dat. Prima oară când a început să mă ia cu el acolo, pe poarta din față era un anunț: „De vânzare." Dar altă dată, când am mai trecut pe-acolo, dispăruse.

– N-ați locuit niciodată înăuntru?

– Doamne ferește! se cutremură Richard. Nu m-ar fi putut băga acolo decât cu un lanț de gât... și cred că nici așa n-aș fi intrat.

– N-ai intrat niciodată?

– Nu. Niciodată n-am intrat, și nici n-am să intru.

Ah, Richie-băiete, nu te-a învățat nimeni ca niciodată să nu spui niciodată?

– Asta-i valabil și pentru taică-tău? El a intrat vreodată?

– Din câte știu eu, nu, replică Richard, cu un glas profesoral. Arătătorul i se înălță spre șaua nasului, ca pentru a împinge în sus ochelarii care nu se mai găseau acolo. Aș fi gata să pariez că nici el n-a intrat vreodată. Se temea de Hotelul Negru la fel de mult ca mine. Dar eu unul doar atât simțeam... doar teamă. Cu tatăl meu, mai era ceva... Era...

– Era ce?

– Era obsedat de locul ăla, cred, spuse Richard, fără tragere de inimă. Tăcu îngândurat, cu privirea pierdută. Se ducea și stătea în fața lui zilnic, când eram la Point Venuti, continuă el. Și nu vreau să zic „doar câteva minute", sau cam așa ceva – stătea în fața lui cam, să zicem, trei ore. Uneori mai mult. În majoritatea acestor ocazii era singur. Dar nu întotdeauna. Avea... prieteni ciudați.

– Wolfi?

– Așa cred, răspunse Richard, aproape furios. Hmm, cred că unii dintre ei puteau să fi fost Wolfi, sau cum le-o fi zicând. Păreau stingheri în hainele lor – tot timpul se scărpinau, de obicei în locuri în care oamenii bine crescuți nu trebuie să se scarpine. Alții arătau ca antrenorul suplinitor. Cum să zic, duri, răi. Pe unii dintre ei îi vedeam și la Camp Readiness. Să-ți spun ceva, Jack – tipii ăia se temeau de Hotelul Negru chiar mai rău decât tatăl meu. Aproape că se crispau când ajungeau pe-aproape.

– Sunlight Gardener? A fost vreodată pe-acolo?

– Mda, făcu Richard. Dar în Point Venuti arăta mai mult ca omul pe care l-am văzut dincolo...

– Ca Osmond.

– Da. Însă ăia nu veneau prea des. De cele mai multe ori, nu era decât tata, singur. Câteodată, cerea să i se împacheteze niște sandvișuri la restaurantul motelului și se așeza pe bordură, mâncându-și gustarea cu ochii la hotel. Eu stăteam la fereastră, în foaierul de la „Kingsland", și mă uitam la tata cum privea hotelul. În asemenea ocazii, nu-mi plăcea niciodată cum arăta la față. Părea speriat, dar mai părea și... ca și cum l-ar fi mâncat din ochi.

– Îl mânca din ochi... repetă, meditativ, Jack.

– Uneori mă întreba dacă nu vreau să vin cu el, iar eu refuzam sistematic. El clătina din cap, și-mi aduc aminte că o dată a spus: „Va veni timpul. Vei înțelege totul, Rich... cu timpul." M-am gândit atunci că, dacă era vorba de Hotelul Negru, nici nu voiam să înțeleg. Odată, continuă Richard, fiind beat, a spus că acolo înăuntru se afla ceva... și că se afla acolo de multă vreme. Stăteam culcați în paturi, țin minte. Bătea tare vântul, în noaptea aia. Auzeam valurile izbindu-se de plajă și scârțâitul moriștilor învârtindu-se pe turnurile hotelului „Agincourt". Era un sunet înfricoșător. M-am gândit la hotel, la toate camerele alea, toate goale...

– Cu excepția stafiilor, murmură Jack.

I se păru că aude pași și privi repede în urma lor. Nimic; nimeni. Drumul era pustiu cât vedeai cu ochii.

– E-adevărat, cu excepția stafiilor, încuviință Richard. Așa că am întrebat: „E ceva de preț înăuntru, tăticule?" „E cel mai prețios lucru din câte există", a răspuns el. „Atunci, probabil o să intre vreun vagabond și-o să-l fure", am zis. Nu era – cum să spun –, nu era un subiect pe care să vreau să-l continui, dar nu voiam nici ca tata să adoarmă. Nu cu vântul ăla care sufla pe-afară și cu zgomotul giruetelor scârțâind în noapte.

El a râs și am auzit un clipocit, când și-a mai turnat puțin burbon din sticla pe care o ținea lângă pat.

„Nimeni n-o să-l fure, Rich", a zis. „Și orice vagabond care-ar intra în vechiul hotel ar vedea lucruri pe care *niciodată* nu le-ar mai fi văzut." Și-a băut paharul, iar eu îmi dădeam seama că-l fura somnul. Un singur om din lume ar putea atinge acel lucru, însă omul acela nu va reuși niciodată să se apropie de el, Rich. De-asta garantez. Ceea ce mă interesează pe mine, este că e același – acolo, ca și aici. Nu se schimbă – cel puțin, din câte știu eu, nu se schimbă. Mi-ar plăcea să-l am, dar nici măcar nu voi încerca, cel puțin nu acum, și poate niciodată. Aș putea face o mulțime de chestii cu el – ba bine că nu –, dar, în general, cred că-l prefer exact acolo unde se află.

De-acum mi-era și mie destul de somn, însă l-am întrebat despre ce *lucru* tot vorbea.

– Și ce-a spus? întrebă Jack, cu gura uscată.

– L-a numit... Richard ezită, încruntându-se, adâncit în gânduri. L-a numit „axa tuturor lumilor posibile". Apoi a râs. Și pe urmă l-a numit altfel. Într-un fel care n-o să-ți placă.

– În ce fel?

– O să te-nfurie.

– Haide, Richard, dă-i drumul, spune!

– L-a numit... ei bine... l-a numit „nebunia lui Phil Sawyer".

Nu furie simți Jack, ci un val de emoție fierbinte, amețitoare. Asta era, nici vorbă, asta era Talismanul: „axa tuturor lumilor posibile". Cât de multe lumi? Numai Dumnezeu știa. Teritoriile americane; Teritoriile propriu-zise; ipoteticele Teritorii ale Teritoriilor și-așa mai departe, ca serpentinele care urcă și se desfac la nesfârșit de pe un stâlp indicator ce se rotește. Un univers de lumi, un macrocosmos dimensional al lumilor – și, în toate, un singur lucru care rămânea mereu același: o forță unificatoare, aparținând incontestabil binelui, chiar dacă acum se întâmpla să fie întemnițată într-un loc al răului. Talismanul, „axa tuturor lumilor posibile". Și era, de asemenea, nebunia lui Phil Sawyer? Probabil că da. Nebunia lui Phil Sawyer... nebunia lui Jack... a lui Morgan Sloat... a lui Gardener... și speranța, firește, a celor două Regine.

– Nu sunt numai Îngemănari, spuse el cu voce tare.

Richard mergea pe-alături, privind traversele putrede dispărându-i pe sub picioare. Acum ridică nervos ochii spre Jack.

– Nu sunt numai Îngemănari, fiindcă există mai mult de două lumi. Sunt tripleți... cvadrupleți... cine știe? Morgan Sloat aici, Morgan de Orris acolo, poate Morgan Duce de Azreel, altundeva. *Dar el n-a intrat niciodată în hotel!*

– Nu știu despre ce vorbești, spuse Richard, cu glas posac.

Dar sunt sigur că vei continua, oricum, spunea tonul acela resemnat, *progresând de la nonsensuri la insanități pure. Toată lumea în vagoane, pentru Seabrook Island!*

– El *nu poate* intra. Adică, Morgan din California nu poate – și știi de ce? Fiindcă Morgan *de Orris* nu poate. Iar Morgan de Orris nu poate fiindcă Morgan din *California* nu poate. Dacă unul dintre ei nu poate intra în versiunea *proprie* a Hotelului Negru, atunci *nici unul* dintre ei nu poate. Înțelegi?

– Nu.

Jack, înfierbântat de descoperire, nici măcar nu auzea ce spunea Richard.

– Doi Morgani, sau zeci de Morgani. Nu contează. Două Lily, sau zeci și zeci – zeci de Regine în zeci de lumi, Richard, gândește-te la asta! Cum îți încurcă asta mințile? Zeci de hoteluri negre – numai că în unele lumi ar putea fi un parc de distracții negru... sau un parc de rulote negru... sau mai știu eu ce. Dar, Richard...

Se opri, îl întoarse pe Richard de umeri și-l privi drept în față, aruncându-i flăcări în ochi. Un moment, Richard încercă să se smulgă, după care umerii i se înmuiară, sub fascinația aprigei frumuseți a chipului lui Jack. Deodată, fulgerător, Richard crezu că toate aceste lucruri puteau fi posibile. Deodată, fulgerător, se simți *vindecat.*

– Ce? șopti el.

– *Unele* lucruri sunt excluse. Unii *oameni* nu sunt excluși. Sunt... în fine... *de-o singură natură.* Alt mod de-a spune nu găsesc. Sunt ca *el* – Talismanul. De-o singură natură. Eu. Am o singură natură. Am avut un Îngemănar, dar a murit. Nu numai în lumea Teritoriilor, ci în *toate* lumile în afară de asta. O știu – o simt. Tatăl meu o știa și el. Cred că de-asta-mi zicea Jack

Călătoru. Când sunt aici, nu sunt acolo. Când sunt acolo, nu sunt aici. Și, Richard, *nici tu nu ești!*

Richard se holba la el, amuțit.

– Tu nu-ți mai amintești – erai mai mult în Orășelul Monstrișorilor când vorbeam eu cu Anders. Dar el mi-a spus că Morgan de Orris a avut un copil. Rushton. Știi cine era?

– Da, șopti Richard, care încă nu reușea să-și desprindă ochii dintr-ai lui Jack. Era Îngemănarul meu.

– Exact. Băiețelul a murit, spunea Anders. Talismanul e de-o singură natură. *Noi* suntem de-o singură natură. Tatăl tău nu e: l-am văzut pe Morgan de Orris în cealaltă lume, și seamănă cu tatăl tău, dar *nu e* tatăl tău. N-a putut intra în Hotelul Negru, Richard. Nu poate nici acum. Dar știa că tu ai o singură natură, la fel cum știe că și eu am. Pe mine m-ar prefera mort. De tine are nevoie alături de el. Fiindcă atunci, dacă ar decide că vrea Talismanul, te-ar putea trimite pe *tine* să-l iei, nu?

Richard începu să tremure.

– Nu contează, continuă Jack, cu amărăciune. Nu va trebui să-și facă griji pentru asta. Îl vom scoate, dar nu *el* o să-l capete.

– Jack, nu cred că pot intra acolo, spuse Richard, vorbind însă într-o șoaptă înceată, lipsită de forță – și Jack, care o luase deja din loc, nu-l auzi.

Richard porni la trap, să-l ajungă din urmă.

12

Conversația lâncezea. Sosi amiaza, apoi trecu. Pădurea devenise foarte tăcută, iar Jack văzu de două ori copaci cu trunchiuri stranii, noduroase, și rădăcini încâlcite, crescând foarte aproape de calea ferată. Nu-i prea plăcea cum arătau acești copaci. Aveau o înfățișare familiară.

Richard, cu ochii la traversele ce i se scurgeau pe sub tălpi, până la urmă se împiedică și căzu, lovindu-se la cap. După aceea, Jack îl luă din nou în cârcă.

– Jack, acolo! strigă Richard, parcă după o veșnicie.

În față, șinele dispăreau într-un vechi depou de vagoane. Ușile stăteau deschise spre un întuneric plin de umbre, ce părea

searbăd și mâncat de molii. Dincolo de magazie (care poate fusese cândva atât de plăcută cum spusese Richard, dar acum lui Jack nu i se părea decât sinistră) se vedea o șosea – autostrada 101, presupuse el.

Iar dincolo de șosea, oceanul – auzea mugetul valurilor.

– Cred c-am ajuns, spuse Jack, cu vocea uscată.

– Aproape, răspunse Richard. Point Venuti e la doi-trei kilometri, pe drum. Doamne, aș vrea să nu fie nevoie să mergem acolo, Jack... Jack? Unde te duci?

Dar Jack nu întoarse capul. Ieși de pe linie, ocoli unul dintre copacii ciudați la înfățișare (acesta, mai scund chiar decât un tufiș) și se îndreptă spre drum. Iarba și bălăriile înalte i se frecau de jeanșii tociți. În depoul de tramvai – gara privată de odinioară a lui Morgan Sloat –, se urni ceva cu o bufnitură umedă, hidoasă, dar Jack nici măcar nu privi într-acolo.

Ajunse la șosea, o traversă și-și continuă drumul spre marginea falezei.

13

Aproape de jumătatea lunii decembrie a anului 1981, un băiat, pe nume Jack Sawyer, stătea chiar acolo unde apele par că se-ngemănează cu pământul, cu mâinile în buzunarele jeanșilor, privind la netulburatul Pacific. Avea doisprezece ani și era extraordinar de frumos pentru vârsta lui. Părul său șaten era lung – probabil prea lung –, dar briza mării i-l sufla îndărăt de pe fruntea înaltă și bombată. Se gândea la mama lui, care era pe moarte, și la prieteni, atât la cei absenți, cât și la cei prezenți, și la lumile dinlăuntrul lumilor, rotindu-se pe traiectoriile lor.

Am parcurs toată distanța, își spuse, și îl cutremură un fior. *De la o coastă la alta cu Jack Sawyer Călătoru.* Deodată, ochii i se umplură de lacrimi. Trase adânc în piept aerul sărat. Iată-l ajuns – iar Talismanul era aproape.

– Jack!

Jack nu-l privi din primul moment; ochii îi erau atrași de Pacific, de strălucirea azurie a razelor de soare pe crestele valurilor. Era aici; reușise. Și...

– *Jack!*

Richard îl bătu pe umăr, smulgându-l din toropeală.

– Hmm?

– Uite! Richard, cu gura căscată, arăta spre ceva aflat pe drum, în direcția în care se găsea probabil Point Venuti. Uită-te-acolo!

Jack privi. Înțelese surpriza celuilalt, dar el nu se simți deloc mirat – sau nu mai mult decât atunci când Richard îi spusese numele motelului unde locuise, împreună cu tatăl său, în Point Venuti. Nu, nu era foarte surprins, dar...

Dar îi făcea al dracului de bine să-și revadă mama.

Chipu-i era înalt de șase metri și părea mai tânăr decât și-l putea aminti Jack. Era Lily, așa cum arătase la apogeul carierei sale. Părul, o strălucitoare nuanță be-bop de blond ca alama, era legat la spate într-o coadă de cal gen Tuesday Weld[1]. Oricum, nepăsătoru-i zâmbet „ia mai duceți-vă dracu'" era al ei, și numai al ei. Nimeni nu mai surâsese astfel în filme – ea îl inventase, și încă mai deținea patentul. Privea înapoi peste un umăr dezgolit. La Jack... la Richard... la Pacificul cel albastru.

Era mama lui... dar, când băiatul clipi din ochi, chipul se modifică imperceptibil. Linia bărbiei și a obrajilor deveni mai rondă, pomeții mai puțin pronunțați, părul mai închis la culoare, ochii de-un albastru și mai adânc. Acum era chipul Laurei DeLoessian, mama lui Jason. Jack clipi iarăși, și din nou o revăzu pe mama lui – mama lui la douăzeci și opt de ani, trimițându-și printr-un zâmbet spre lume vesela sfidare „să vă *fut*, dacă nu știți de glumă".

Era un panou de reclamă. În partea de sus purta anunțul:

CEL DE-AL TREILEA FESTIVAL ANUAL
AL FILMELOR DE SERIE B CU CRIME
POINT VENUTI, CALIFORNIA
CINEMA BITKER
10-20 DECEMBRIE
LILY CAVANAUGH
„REGINA B-URILOR"

[1] Pseudonimul lui Susan Ker Weld (n. 1943), actriță americană (n. red.).

– Jack, e *mama* ta, spuse Richard, cu glasul răgușit de uimire. Să fie doar o coincidență? Nu se poate, așa-i?

Jack clătină din cap. Nu, nu era o coincidență.

Cuvântul de care nu-și putea desprinde ochii era, desigur, REGINA.

– Haide, îl chemă el pe Richard. Cred că aproape am ajuns.

Amândoi porniră unul lângă altul pe autostradă, spre Point Venuti.

CAPITOLUL XXXVIII

Capătul drumului

1

Jack examină din mers poziția cocârjată și fața care lucea de transpirație a lui Richard. Prietenul său arăta acum de parcă nu ar mai fi fost în stare să se târască decât prin puterea propriei sale voințe. Pe chip îi înmuguriseră încă vreo câteva coșuri umede.

– Te simți bine, Richie?

– Nu. Nu mă simt prea bine. Dar încă mai pot să umblu, Jack. Nu-i nevoie să mă cari tu.

Înclină capul, continuând să se trudească, posomorât. Jack văzu că prietenul său, pe care-l legau atâtea amintiri de mica și ciudata cale ferată și de mica și ciudata gară, suferea mult mai mult decât el din cauza prezentei realități – rugină, traverse rupte, bălării, oțetar otrăvitor... iar în capăt, o clădire dărăpănată, cu vopseaua scorojită, o clădire în care ceva fojgăia neliniștitor în întuneric.

Simt că mi s-a prins piciorul într-o tâmpită de capcană, spusese Richard, iar lui Jack i se părea că înțelege destul de bine metafora... dar nu cu *profunzimea* puterii de înțelegere a lui Richard. Acolo se afla mai multă putere de înțelegere decât era el însuși în stare să aibă. O felie din copilăria lui Richard îi fusese smulsă din suflet, întoarsă pe dos, arsă. Calea ferată și gara moartă, cu ferestrele ei ce se holbau fără geamuri, trebuie

să-i fi părut lui Richard niște înspăimântătoare parodii – alte frânturi ale trecutului nimicite în siajul a tot ceea ce afla sau recunoștea ca adevărat despre tatăl său. Toată viața lui Richard, în egală măsură cu cea a lui Jack, începuse să se remodeleze după tiparul Teritoriilor, iar lui Richard i se acordase mult mai puțin timp de pregătire pentru această transformare.

2

Jack era gata să jure că tot ceea ce-i spusese lui Richard despre Talisman fusese adevărat: Talismanul știa că se apropiau. Începuse s-o simtă cam atunci când văzuse reclama strălucitoare cu imaginea mamei lui; acum, sentimentul era puternic, irezistibil. Parcă un animal uriaș s-ar fi deșteptat la câțiva kilometri depărtare, iar torsul său molcom făcea să vibreze pământul... Sau ca și cum s-ar fi aprins toate becurile, până la ultimul, într-o clădire cu o sută de etaje, aflată imediat după linia orizontului, iscând o văpaie de lumină suficientă pentru a face stelele să pălească... Sau ca și cum ar fi pus cineva în funcțiune cel mai mare magnet din lume, care atrăgea catarama curelei lui Jack, mărunțișul din buzunare și plombele dinților, și n-avea să fie mulțumit până nu-l trăgea în inima lui. Animalul acela uriaș, torcând, iluminarea bruscă și orbitoare, atracția magnetică – toate acestea își găseau ecoul în pieptul lui Jack. Ceva aflat acolo, ceva dinspre Point Venuti, îl dorea pe Jack Sawyer, și ceea ce știa în primul rând Jack Sawyer despre obiectul care-l chema într-un chip atât de visceral era dimensiunea lui. Era Mare. Nimic mărunt n-ar fi putut deține o asemenea putere. Avea mărimea unui elefant, a unui oraș.

Iar Jack se întreba despre propria-i capacitate de-a mânui ceva atât de monumental. Talismanul fusese încătușat într-un vechi hotel, magic și sinistru; era de presupus să fi fost închis acolo nu numai pentru a-l apăra de mâinile răufăcătorilor, dar, cel puțin în parte, și pentru că oricui i-ar fi venit greu să-l manevreze, indiferent cu ce intenții. Poate, se gândea Jack, Jason fusese singura ființă capabilă să-l folosească, capabilă să-l atingă fără a-și face rău nici sie însuși, nici Talismanului. Simțind tăria

și zorul chemării acestuia, Jack mai putea doar să spere că nu-i vor pieri forțele în fața Talismanului.

– „Vei înțelege, Rich", spuse, spre surprinderea lui, Richard, cu glasul înfundat și slab. Așa a spus tatăl meu. A spus că voi înțelege. „*Vei înțelege, Rich.*"

– Mda, făcu Jack, privindu-și îngrijorat prietenul. Cum te simți?

Pe lângă bubele ce-i înconjurau gura, Richard avea acum o colecție de umflături și puncte roșii, care-i dădeau o înfățișare furioasă, apărute peste fruntea plină de coșuri și pe tâmple. Ca și cum pe sub pielea lui bolnavă și chinuită s-ar fi cuibărit un roi de insecte. Un moment, lui Jack îi fulgeră prin minte imaginea lui Richard Sloat în dimineața în care el îi escaladase fereastra la Nelson House, în Thayer School; Richard Sloat, cu ochelarii săi așezați ferm pe nas și puloverul vârât adânc în pantaloni. Oare avea să mai apară vreodată băiatul acela de neclintit, înnebunitor de corect?

– Mai pot merge încă, spuse Richard. Dar la asta se referea? *Asta* e înțelegerea la care trebuia să ajung, sau s-o găsesc, sau cum mama dracu'?...

– Ți-a apărut ceva nou pe față, spuse Jack. Vrei să te odihnești o vreme?

– Noo, făcu Richard, continuând să vorbească parcă din fundul unui butoi plin cu noroi. Simt și eu erupția aia. Mă mănâncă. Cred că mi-a ieșit și pe tot spatele.

– Stai să văd, spuse Jack.

Richard se opri în mijlocul drumului, ascultător ca un câine, închise ochii și începu să respire pe gură. Petele roșii îi ardeau pe frunte și pe tâmple. Jack trecu în spatele lui, îi ridică haina și-i săltă poalele cămășii albastre, încheiate cu nasturi, murdară și pătată. Acolo, petele erau mai mici, nu tot atât de proeminente sau rebele; se întindeau de la omoplații firavi ai lui Richard până spre sacrum, nu mai mari decât niște căpușe.

Richard lăsă să-i scape un lung oftat, involuntar și abătut.

– Le ai și-aicea, da' n-arată la fel de rău.

– Mersi, mulțumi Richard.

Trase aer în piept și înălță capul. Deasupra, cerul cenușiu părea destul de greu pentru a se prăvăli peste pământ. Oceanul fierbea printre stânci, departe, la poalele pantei sălbatice.

– Nu-s decât vreo doi kilometri, zău, spuse Richard. O să mă descurc.

– Când vei avea nevoie, te iau în cârcă, promise Jack, convins fiind că, nu peste mult timp, urma să-l care iarăși pe Richard.

Prietenul său clătină din cap și făcu o încercare nereușită de a-și îndesa cămașa la loc în pantaloni.

– Uneori cred că... uneori cred că nu pot să...

– Vom intra în hotelul ăla, Richard, spuse Jack, luându-l de braț și aproape forțându-l să meargă înainte. Tu și cu mine. Împreună. N-am nici cea mai vagă idee ce-o să se-ntâmple, o dată ajunși înăuntru, dar noi doi intrăm. Indiferent cine caută să ne oprească. Să ții minte asta.

Richard îi aruncă o privire, pe de-o parte înfricoșată, pe de alta recunoscătoare. Acum, Jack putea să-i vadă contururile neregulate ale viitoarelor umflături aglomerându-se sub pielea obrajilor. Deveni din nou conștient de-o puternică forță care îl atrăgea, silindu-l să meargă, așa cum îl silise și el pe Richard.

– Adică taică-meu, spuse acesta.

Clipi din ochi, iar Jack avu impresia că se străduia să nu plângă – extenuarea îi amplificase emoțiile.

– Adică orice, replică Jack, nu tocmai convins. Hai să mergem, bătrâne.

– Dar ce era vorba să înțeleg? Nu-mi dau...

Richard privi în jur, clipind din ochii săi neprotejați. Cea mai mare parte a lumii, își aminti Jack, exista pentru Richard doar prin ceață.

– Înțelegi deja o mulțime, Richie, îi atrase el atenția.

Și atunci, o clipă, un zâmbet tulburător de amar schimonosi gura lui Richard. Fusese silit să înțeleagă mult mai mult decât își dorise vreodată să știe, iar prietenul său se pomeni un moment încercat de dorința de-a fi fugit de la Thayer School, în toiul nopții, numai el singur. Dar clipa în care ar fi putut păstra inocența lui Richard rămăsese departe în urmă, dacă existase cumva vreodată. Richard era o componentă necesară a misiunii

lui Jack. Simțea mâini puternice cuprinzându-i inima; mâinile lui Jason, mâinile Talismanului.

– Mergem într-acolo, spuse.

Richard își potrivi pasul după al lui.

– În Point Venuti ne vom întâlni cu tata, nu-i așa? întrebă el.

– O să am grijă de tine, Richard, răspunse Jack. Acum, tu ești turma.

– Ce?

– Nimeni nu-ți va face vreun rău, doar dacă nu te sinucizi prin scărpinat.

Richard mormăi ceva pentru sine în timp ce-și urmau drumul. Mâinile îi lunecau peste tâmplele inflamate, frecând și iar frecând. Din când în când, își înfigea degetele în păr, scărpinându-se ca un câine și mârâind cu o satisfacție aproape împlinită.

3

Curând după ce lui Richard îi fusese ridicată cămașa, dezgolindu-i-se eczema roșie de pe spinare, văzură primul copac din Teritorii. Creștea pe partea șoselei opusă oceanului, cu încâlcitura de ramuri negricioase și trunchiul ca o coloană groasă, cu scoarța neregulată, ieșind dintr-un desiș de oțetari roșcați, ca de ceară. Scorburile se căscau din scoarță, asemenea unor guri sau ochi, spre cei doi băieți. Jos, în pâlcul des de oțetari, un freamăt de rădăcini nemulțumite agita frunzele ceroase de deasupra, ca și cum le-ar fi răvășit vântul.

– Hai să traversăm pe partea cealaltă, spuse Jack, sperând că Richard nu văzuse copacul.

Încă mai putea auzi, în spate, rădăcinile groase, ca de cauciuc, răscolind printre tulpinile oțetarului.

Oare ăla-i un BĂIAT? Poate să fie un BĂIAT acolo? Un băiat DEOSEBIT, poate?

Mâinile lui Richard zburară de lângă trup, la umeri, la tâmple, la țeastă. Pe obraji, cel de-al doilea val de umflături proeminente părea un machiaj de film horror – era posibil să fi fost un monstru juvenil din vechile filme cu Lily Cavanaugh.

Jack văzu că, pe dosul mâinilor lui Richard, plăgile roșii ale eczemei începuseră să se unească în cordoane roșii, late.

– Chiar mai poți merge, Richard? îl întrebă.

Richard încuviință din cap.

– Sigur. O vreme. Privi cu ochi mijiți înapoi peste drum. Ăla nu era un pom obișnuit, nu crezi? N-am mai văzut un asemenea copac, nici măcar în cărți. Era un copac din Teritorii, așa-i?

– Mă tem că da, spuse Jack.

– Asta-nseamnă că Teritoriile sunt foarte aproape!

– Așa se pare.

– Deci vor mai fi copaci din ăia mai încolo, da?

– Dacă tot știi răspunsurile, de ce mai întrebi? Of, Jason, ce prostii mai spun! Iartă-mă, Richie. Cred că sperasem să nu-l vezi. Mda, bănuiesc că vom mai întâlni acolo copaci ca ăla. Doar să nu ne-apropiem prea mult de ei.

În orice caz, gândi Jack, „acolo" nu era tocmai cel mai potrivit mod de-a descrie locul spre care se îndreptau: șoseaua cobora într-o pantă constantă, și fiecare sută de pași părea s-o îndepărteze tot mai mult de lumină. Totul părea invadat de Teritorii.

– Vrei să mai arunci o privire la spinarea mea? îl rugă Richard.

– Sigur.

Jack îi ridică din nou cămașa. Se abținu de la orice comentariu, deși instinctul îi dicta să geamă. Spatele lui Richard se acoperise de pete roșii și umflate, din care fierbințeala părea să radieze în afară.

– E ceva mai rău, spuse.

– Mi-am imaginat eu. Doar puțin, hmm?

– Doar puțin.

La scurt timp, reflectă Jack, Richard avea să arate al dracului de mult ca o valiză din piele de aligator – Alligator Boy, fiul lui Elephant Man[1].

[1] Omul-elefant, personaj real, diform congenital, pe numele său adevărat John Merrick, care a trăit în Anglia secolului al XIX-lea; viața sa a inspirat mai multe cărți și un film artistic, *The Elephant Man*, 1980, regia David Lynch, cu John Hurt, Anthony Hopkins, Anne Bancroft (n. tr.).

Ceva mai în față, doi copaci crescuseră împreună, cu trunchiurile buboase răsucite unul în jurul altuia într-un chip ce sugera mai multă violență decât afecțiune. Privindu-i în timp ce se grăbeau să treacă, Jack avu impresia că vede găurile negre din scoarță formând cuvinte, trimițându-le blesteme sau sărutări: și știu că auzise rădăcinile scrâșnind între ele la baza tulpinilor împletite. (*BĂIAT! Acolo e un BĂIAT! Băiatul NOSTRU e acolo!*)

Deși era abia jumătatea după-amiezei, văzduhul devenise întunecos, ca o stranie textură grunjoasă, aidoma unei fotografii dintr-un ziar vechi. Acolo unde crescuse iarba, pe partea dinspre continent a șoselei, unde înflorise albă, delicată, dantela-reginei-Anne, pământul era așternut cu buruieni joase, de nerecunoscut. Fără nici un mugur și doar cu câteva frunze, semănau cu niște șerpi încolăciți laolaltă și miroseau slab a ulei de motor Diesel. Când și când, soarele își trimitea lumina prin penumbra granulară, ca un foc portocaliu difuz. Jack își aminti o fotografie văzută cândva, a localității Gary, din Indiana – flăcări de infern, alimentate cu otravă, pe un cer negru, înveninat. Din vale, Talismanul îl atrăgea la fel de sigur ca și cum ar fi fost un uriaș care-l apucase cu mâinile de haine. „Axa tuturor lumilor posibile". Avea să-l ducă pe Richard în infernul acela – luptându-se din răsputeri pentru viața lui –, chiar și dacă ar fi trebuit să-l târască de glezne. Iar Richard observase, fără îndoială, această hotărâre a lui Jack, căci, scărpinându-se pe coaste și pe umeri, înainta cu greu pe lângă el.

Am s-o fac, își spuse Jack, încercând să nu ia în seamă faptul că se străduia din toate puterile să-și adune curajul. *De-ar trebui să străbat zece lumi diferite, am s-o fac.*

4

La trei sute de metri în jos, pe pantă, un pâlc de copaci Teritoriali hidoși pândeau lângă șosea ca niște tâlhari. În timp ce trecea pe partea opusă a drumului, Jack aruncă o privire spre rădăcinile lor încolăcite și zări, pe jumătate îngropat în pământul prin care șerpuiau acestea, un mic schelet albit, ce fusese

odinioară al unui copil de opt-nouă ani, purtând o cămașă în carouri verzi cu negru, putrezită. Înghiți în sec și se grăbi să-l tragă pe Richard după el, ca pe un cățel în lesă.

5

Peste câteva minute, Jack Sawyer văzu pentru prima oară în viața lui Point Venuti.

CAPITOLUL XXXIX

Point Venuti

1

Point Venuti spânzura la poalele peisajului, suspendat de coastele faleze ce cobora spre ocean. Dincolo de oraș, se înălța în văzduhul întunecat un alt lanț de râpi, masive, dar zimțate. Păreau niște elefanți bătrâni, teribil de zbârciți. Drumul cobora pe lângă niște pereți înalți de lemn, până ce dădea colțul în dreptul unei clădiri metalice lungi, cafenii – o fabrică sau un antrepozit. Din locul de unde privea Jack, drumul se ivea iarăși la începutul ascensiunii pe panta opusă, urcând colina spre Sud și spre San Francisco. Nu vedea decât versantul ca o scară al acoperișurilor antrepozitului, parcajele îngrădite și, departe, în dreapta, cenușiul hibernal al apei. Pe porțiunile de drum din raza lui vizuală, nu circula nici un om; nimeni nu apărea la micile ferestre înșirate înapoia celei mai apropiate fabrici. Prin parcările goale se învârtejea praful. Point Venuti părea pustiu, dar Jack știa că nu era așa. Morgan Sloat și cohortele lui – cei care supraviețuiseră sosirii-surpriză a trenulețului din Teritorii, cel puțin – vor fi așteptând sosirea lui Jack Călătoru și a lui Richard Raționalu. Talismanul vuia spre Jack, îndemnându-l să înainteze.

– Ei, asta e, copilu', spuse băiatul.

Și porni.

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 215

Imediat se iviră două noi fațete ale orașului Point Venuti. Mai întâi, apăru o porțiune de aproximativ douăzeci de centimetri din coada unei limuzine Cadillac – Jack văzu vopseaua neagră gresată, bara de șoc lucitoare, o parte din lumina de poziție dreaptă. Își dori cu febrilitate ca Wolful renegat de la volan să se fi numărat printre victimele din Camp Readiness. Apoi privi din nou spre ocean. Apa cenușie spumega la mal. În mijlocul pasului următor, îi atrase atenția o mișcare lentă, deasupra acoperișurilor antrepozitului și fabricii. VINO AICI, îl chemă Talismanul, în stilul său magnetic, insistent. Point Venuti părea să se contracte cumva ca o mână ce se strânge pumn. Sus, deasupra acoperișurilor, vizibilă abia acum, o giruetă întunecată, dar incoloră, în formă de cap de lup, se rotea haotic, nesupunându-se suflării vântului.

Când Jack văzu nelegiuita morișcă învârtindu-se dintr-o parte într-alta, apoi continuând într-un cerc complet, știu că tocmai zărise pentru prima oară Hotelul Negru – cel puțin o frântură din el. De pe acoperișul antrepozitului, de pe drumul din fața lui, din tot orașul nevăzut, se înălța un inconfundabil fior de dușmănie, la fel de palpabil ca o palmă în plină față. Jack își dădu seama că, în Point Venuti, Teritoriile sângerau prin hotarul dintre lumi; aici, realitatea fusese presărată în strat foarte subțire. Capul de lup se rotea fără sens în văzduh, iar Talismanul continua să-l atragă pe Jack. VINO AICI, VINO AICI, VINO ACUM, VINO ACUM, ACUM... Jack înțelese că, o dată cu incredibila și crescătoarea sa putere de atracție, Talismanul îi cânta. Fără cuvinte, fără melodie, dar cânta; o înălțare și o coborâre sinusoidală a cântecului balenei, pe care altcineva n-o auzea.

Talismanul știa că Jack tocmai văzuse girueta hotelului.

O fi Point Venuti cel mai depravat și primejdios loc din toată America de Nord și de Sud, gândi băiatul, cu o îndoită îndrăzneală, dar care nu-l împiedică să intre în hotelul „Agincourt". Se întoarse spre Richard, acum simțindu-se ca și cum o lună încheiată n-ar fi făcut decât să se odihnească și să se antreneze, și încercă să nu i se vadă pe chip deznădejdea provocată de înfățișarea jalnică a prietenului său. Nici Richard nu-l putea opri – la nevoie, avea să-l împingă drept prin pereții hotelului blestemat.

Îl văzu greblându-și chinuit, cu degetele, erupția ca un fagure de pe tâmple, de pe obraji și din păr.

– O vom face, Richard, spuse el. Știu c-o vom face. Nu-mi pasă cât de multe baliverne nebunești vor arunca la adresa noastră. O vom face.

– Necazurile noastre vor avea necazuri cu noi, spuse Richard, citându-l – fără să-și dea seama – pe Dr. Seuss[1]. Tăcu o clipă. Nu știu dac-am să pot, zise apoi. Ăsta-i adevărul. Mor pe picioare. Îi aruncă lui Jack o privire deschisă, chinuită. Jack, ce se-*ntâmplă* cu mine?

– Nu știu, dar știu cum s-o opresc.

Și spera că spune adevărul.

– Tatăl meu îmi face asta? întrebă, nenorocit, Richard.

Își pipăi cu mâinile fața buhăită. Apoi își scoase cămașa din pantaloni și se uită atent la eczema roșie ce i se închega pe stomac. Umflăturile, având forma aproximativă a statului Oklahoma, începeau de la talie, pentru a se întinde în ambele părți și în sus, spre gât.

– Pare un virus, sau cam așa ceva. Tatăl meu mi l-a dat?

– Nu cred c-a făcut-o anume, Richie, îl consolă Jack. Dacă asta înseamnă ceva pentru tine.

– Nu-nseamnă nimic.

– O să se oprească. Expresul de Seabrook Island ajunge la capătul liniei.

Cu Richard alături, Jack porni mai departe – și văzu farurile de poziție ale Cadillacului aprinzându-se, apoi stingându-se, înainte ca mașina să lunece în afara razei lui vizuale.

De data asta n-aveau să se producă loc nici un atac-surpriză, nici o minunată năvală trosc-bum printr-un gard, cu un tren plin de arme și muniții, dar chiar dacă toată lumea din Point Venuti știa că soseau, Jack își urmă drumul. Se simți dintr-o dată de parcă ar fi îmbrăcat o armură, ca și cum ar fi ținut în mână o spadă magică. Nimeni din Point Venuti n-avea puterea să-i facă vreun rău, cel puțin nu înainte de-a ajunge la hotelul „Agincourt". Își continua drumul, cu Richard Raționalu lângă el,

[1] Aluzie la Geisel Theodor Seuss, umorist american contemporan, ilustrator și autor de cărți pentru copii, cunoscut sub numele de „Dr. Seuss" (n. tr.).

și totul urma să fie bine. Și, înainte de-a mai fi făcut trei pași, cu mușchii cântându-i la unison cu Talismanul, i se formă o imagine a lui însuși, mai adecvată decât aceea a unui cavaler pornind să poarte o bătălie. Imaginea provenea direct dintr-un film al mamei sale, transmisă prin telegraful celest. Părea că se află pe un cal, cu o pălărie cu boruri largi pe cap și cu un pistol prins la cingătoare, hotărât să facă mare curățenie în Deadwood Gulch.

Ultimul tren spre Orașul Spânzuraților, își aminti el: Lily Cavanaugh, Clint Walker și Will Hutchins, 1960. Așa să fie.

2

Patru sau cinci copaci din Teritorii se chinuiau să crească din solul cafeniu și dur, lângă prima clădire abandonată. Poate că fuseseră aici tot timpul, cu crengile șerpuindu-le peste drum, aproape până la linia albă, poate că nu. Jack nu-și amintea să-i fi văzut când privise prima oară spre orașul ascuns. Totuși, era mai ușor de admis că scăpase din vedere copacii, decât să nu fi observat o haită de câini sălbatici. Le auzea rădăcinile fojgăind pe suprafața solului, în timp ce el și Richard se apropiau de antrepozit.

(Băiatul NOSTRU? Băiatul NOSTRU?)

– Să traversăm șoseaua, îi spuse el lui Richard și-l apucă de mâna umflată.

De cum ajunseră pe partea opusă a drumului, unul dintre copacii Teritoriali se întinse vizibil, rădăcină și creangă, spre ei. Dacă arborii aveau tub digestiv, i-ar fi putut auzi stomacul ghiorăind. Ramura cărpănoasă și rădăcina netedă ca un șarpe șfichiuiră peste linia galbenă, până la jumătatea distanței ce le mai despărțea de cei doi băieți. Jack îl înghionti cu cotul în coastă pe Richard, care rămăsese cu gura căscată, apoi îl înhăță de braț și-l trase după el.

(BĂIATUL MEU, MEU, MEU, MEU! DAAHHH!!)

Un sunet scrâșnit, de sfâșiere, umplu deodată văzduhul, iar Jack crezu o clipă că Morgan de Orris își spinteca din nou drum printre lumi, devenind Morgan Sloat... Morgan Sloat cu o ofertă finală a-nu-se-refuza, implicând mitralieră, aruncător de flăcări,

o pereche de clești înroșiți în foc... Dar, în locul tatălui furios al lui Richard, coroana unui copac din Teritorii izbi mijlocul drumului, săltă o dată într-un plesnet de crengi, după care se rostogoli pe-o parte ca un animal mort.

– O, Doamne sfinte, murmură Richard. S-a smuls din pământ ca să vină după noi.

Exact lucrul la care se gândise și Jack.

– Copac kamikaze, comentă el. Cred c-o să fie cam sălbăticuțe treburile aici, în Point Venuti.

– Din cauza Hotelului Negru?

– Sigur. Dar și din cauza Talismanului.

Privi în lungul drumului și văzu, cam la zece metri mai jos, încă un pâlc de copaci carnivori.

– Vibrațiile din atmosferă, sau cum dracu' ai vrea să le zici, s-au încurcat de tot – fiindcă tot ce-i rău și bun, negru și alb, s-a amestecat.

Jack stătea cu ochii pe pâlcul de copaci de care se apropiau încet, vorbind, și văzu coroana celui mai apropiat zvâcnind spre ei, ca și cum i-ar fi auzit glasul.

Poate că tot acest oraș era un Oatley mai mare, cugeta băiatul, și poate că avea să răzbată până la urmă. Dar, dacă dincolo de acesta se afla un tunel, ultimul lucru dorit de Jack Sawyer era să intre în el. Zău că n-avea poftă să întâlnească versiunea din Point Venuti a lui Elroy.

– Mi-e frică, spuse Richard, în spatele lui. Jack, ce ne facem dacă și alți copaci pot țâșni din pământ ca ăla?

– Știi, zise Jack, am observat că, nici măcar atunci când sunt mobili, copacii nu pot ajunge foarte departe. Până și un curcan ca tine ar trebui să fie-n stare să-ntreacă la fugă un pom.

Ajunseseră la ultima curbă a drumului, coborând panta pe lângă antrepozit. Talismanul îl chema, îl chema, la fel de sonor ca harpa cântătoare a uriașului din celebrul basm *Jack și vrejul de fasole*. În sfârșit, Jack dădu colțul, și dinaintea lui se desfășură întreaga panoramă a orașului Point Venuti.

Latura Jason din el îl făcu să-și continue drumul. Poate că Point Venuti fusese cândva un orășel sezonier plăcut, dar aceste zile trecuseră de mult. Acum, Point Venuti însuși era tunelul Oatley, și trebuia să-l străbată pe tot. Suprafața crăpată, spartă, a

drumului cobora spre o zonă cu case arse, înconjurate de copaci din Teritorii. Lucrătorii de la fabricile și antrepozitele pustii locuiseră, pesemne, în aceste căsuțe de lemn, așa cum se putea constata după unele resturi mai puțin carbonizate. Ici-colo, în jurul ruinelor, năpădite de bălării dese, zăceau caroserii turtite de mașini incendiate. Prin fundațiile devastate ieșeau rădăcinile copacilor Teritoriali. Cărămizi și scânduri înnegrite, căzi de baie răsturnate, sparte, țevi îndoite stăteau împrăștiate peste tot. O străfulgerare albă îi atrase lui Jack privirea, dar întoarse capul în altă parte de îndată ce văzu că era osul lucios al unui schelet dezarticulat, agățat sub hățișul de rădăcini. Pe aceste străzi, pedalaseră odinioară copii cu bicicilete, gospodinele se adunaseră în bucătării să se plângă despre lefuri și șomaj, bărbații își gresaseră mașinile pe alei – iar acum, toate dispăruseră. Un balansoar răsturnat, pătat de rugină, împungea cu brațele prin grămezile de resturi și buruieni.

Mici văpăi roșietice clipiră pe cerul acoperit.

Dincolo de cele două cvartale ale zonei cu case arse și copaci carnivori, un semafor mort spânzura deasupra unei intersecții pustii. În partea opusă acesteia, pe peretele unei clădiri calcinate, încă se mai puteau citi cuvintele: HOP-AȘA! SUN-O PE MAMA TA, deasupra imaginii perforate și pline de bășici a botului unei mașini ieșind printr-un geam de sticlă turnată. Focul nu se întinsese mai departe de-atât, dar Jack își dorea să fi făcut-o. Point Venuti era un oraș-fantomă; iar focul era de preferat putreziciunii. Clădirea cu reclama pentru vopsele Maaco semidistrusă era prima dintr-un șir de magazine. Librăria „Planeta periculoasă", „Ceai și simpatie", „Magazinul alimentelor sănătoase La Ferdy", „Șatul de neon" - Jack putea citi doar câteva dintre firmele prăvăliilor, căci deasupra celor mai multe vopseaua se scorojise, desprinzându-se de pe fațade. Aceste magazine păreau închise, abandonate, la fel ca fabricile și magaziile de pe colină. Chiar și din locul în care stătea, Jack vedea că vitrinele, sparte de cine știe când, semănau cu niște rame de ochelari goale, peste niște perechi de ochi orbi, idioți. Mânjituri de vopsea decorau fațadele magazinelor, roșii, negre și galbene, de-o strălucire ciudată și asemănătoare unor cicatrice, în văzduhul cenușiu, mohorât. O femeie goală, atât de înfometată, încât

Jack i-ar fi putut număra coastele, se învârtea încet, ceremonios, ca o giruetă, în strada plină cu gunoaie din fața magazinelor. Deasupra trupului ei palid, cu sânii lăsați și cu un smoc de păr pubian, fața îi fusese pictată într-un portocaliu aprins. Tot portocaliu îi era și părul. Jack nu mai făcu nici o mișcare, privind-o pe nebuna cu chip vopsit și păr cănit cum ridica brațele, răsucindu-și trunchiul și, cu deliberarea executării unei mișcări tai-chi, aruncându-și piciorul în lături, peste cadavrul plin de muște al unui câine, pentru a încremeni în această poziție. Ca o emblemă a întregului Point Venuti, nebuna își păstra postura. Apoi, piciorul coborî încet, iar trupul slăbănog reîncepu să se rotească.

Dincolo de femeie, dincolo de șirul magazinelor goale, strada principală intra în zona rezidențială – cel puțin așa bănuia Jack, că fusese odată rezidențială. Și aici, cicatricele viu colorate ale vopselelor desfigurau clădirile, căsuțe cu un etaj, odinioară de-un alb strălucitor, acum acoperite cu dâre de vopsea și graffiti. Îi sări în ochi un slogan: ACUM EȘTI MORT, mâzgălit pe peretele lateral al unei clădiri izolate, coșcovite, care cândva fusese, cu siguranță, o pensiune. Cuvintele erau scrise acolo de mult timp.

JASON, AM NEVOIE DE TINE, bubui spre el Talismanul, într-o limbă de dincolo și mai presus de cea vorbită.

– Nu pot, șopti lângă el Richard. Jack, știu că nu pot.

După șirul de case jupuite, cu o înfățișare jalnică, drumul cobora din nou, iar Jack putea să vadă numai spatele unor limuzine Cadillac, câte una pe fiecare parte a străzii, parcate cu botul spre vale și cu motoarele în funcțiune. Ca într-o fotografie trucată, arătând ridicol de mare, incredibil de sinistru, partea – jumătatea? treimea? – de sus a Hotelului Negru se înălța deasupra Cadillacurilor și a căsuțelor aflate în ruină, pierite. Părea să plutească, retezată de curbura ultimei coline.

– Nu pot intra acolo, repetă Richard.

– Eu nici măcar nu-s sigur că putem trece de copacii ăștia, spuse Jack. Ține-ți boii, Richie.

Richard slobozi un sunet ciudat, fornăit. Jack avu nevoie de o secundă pentru a recunoaște în el plânsul. Cuprinse umărul prietenului său cu brațul. Hotelul domina tot peisajul – atâta

lucru se vedea limpede. Hotelul Negru stăpânea Point Venuti, văzduhul și pământul de dedesubt. Privindu-l, Jack văzu moriștile învârtindu-se în direcții contradictorii, turnulețele și mansardele înălțându-se ca niște gâlme în aerul pâclos. Hotelul „Agincourt" arăta, într-adevăr, ca și cum ar fi fost clădit din piatră – piatră veche de-o mie de ani, neagră ca smoala. La una dintre ferestrele superioare fulgeră o lumină – lui Jack i se păru că hotelul îi făcuse cu ochiul, distrându-se în secret că-l găsea, în sfârșit, atât de aproape. O siluetă confuză păru să alunece într-o parte din dreptul ferestrei: un moment mai târziu, reflexia unui nor pluti peste geam.

De undeva, dinăuntru, Talismanul își triluia cântecul pe care numai Jack îl putea auzi.

3

– Cred c-a crescut, gâfâi Richard.

Uitase să se mai scarpine, de când văzuse hotelul plutind dincolo de ultima colină. Lacrimile îi șiroiau peste și printre umflăturile proeminente de pe obraji, iar Jack văzu că acum ochii lui erau cuprinși complet de tumefacția eczemei. Richard nu mai avea nevoie să mijească ochii atunci când voia s-o facă.

– E cu neputință, dar hotelul era mai mic pe vremuri, Jack, sunt sigur de asta.

– În momentul ăsta, nimic nu mai e cu neputință, replică Jack, aproape inutil – trecuseră de mult tărâmul imposibilului. Iar hotelul „Agincourt" era atât de mare, atât de dominant, încât depășea pe departe scara de proporție a clădirilor din restul orașului.

Extravaganța arhitecturală a Hotelului Negru, toate foișoarele și giruetele de alamă atașate pe turnurile canelate, cupolele și ferestruicile mansardate, care-ar fi trebuit să alcătuiască o fantezie jucăușă, îl făceau în schimb să arate coșmaresc, amenințător. Părea să aparțină unui soi de antiDisneyland, unde Donald Duck îi sugrumase pe Huey, Dewey și Louie, iar Mickey o injecta pe Minnie Mouse cu supradoze de heroină.

– Mi-e frică, spuse Richard.

JASON, VINO ACUM, cântă Talismanul.

– Nu te dezlipi de mine, amice, și-o să trecem prin locul ăla ca gâsca prin apă.

JASON, VINO ACUM!

Pâlcul de copaci Teritoriali din față fremătă la primul pas al lui Jack.

Richard, înspăimântat, rămase în urmă – era posibil, își dădu seama Jack, ca Richard să fie aproape orb, lipsit de ochelari și cu ochii din ce în ce mai închiși din cauza bubelor. Întinse o mână înapoi și-l trase pe Richard după el, simțind cu acest prilej ce deveniseră mâna și încheietura mâinii prietenului său.

Richard îl urmă poticnit. Antebrațul său slab ardea în mâna lui Jack.

– Orice-ar fi, ține pasul cu mine, spuse acesta. Tot ce-avem de făcut, e să trecem de ei.

– Nu pot, icni Richard.

– Vrei să te car eu? Vorbesc serios, Richard. Vreau să spun că putea să fie mult mai rău. Pariez că, dacă acolo nu făceam praf atâția trupeți, acum ar fi avut gărzi din zece-n zece metri.

– Nu te-ai putea mișca destul de repede dacă m-ai căra în cârcă. Te-aș încetini.

Și acum, ce mama dracului o să faci? îi trecu lui Jack prin minte, dar de spus, spuse:

– Stai în partea astălaltă și fugi ca toți diavolii, Richie. Când ajung la trei. Gata? Unu... doi... trei!

Îl smuci pe Richard de braț și o luă la goană prin dreptul copacilor. Richard se împiedică, icni, apoi reuși să-și revină și alergă mai departe fără să cadă. Gheizere de praf izbucniră la baza copacilor, o răzmeriță de pământ răscolit și arătări târâtoare asemenea unor gândaci enormi, lucioși ca dați cu cremă de ghete. O pasăre mică, de culoare cafenie, își luă zborul din bălării, pe lângă copacii conspiratori, și o rădăcină mlădie ca o trompă de elefant șfichiui din praf, înhățând-o din zbor.

Altă rădăcină șerpui spre glezna stângă a lui Jack, dar nu-l ajunse. Gurile din scoarța aspră urlau și zbierau.

(IUBITORRR? IUBITOR BĂIAAAHHHT?)

Jack își încleștă dinții, încercând să-l sileacă pe Richard Sloat să zboare. Capetele complicaților copaci începuseră să se

unduiască și să se-aplece. Cuiburi întregi și familii de rădăcini viermuiau spre linia albă, mișcându-se ca și cum ar fi avut voința lor independentă. Richard șovăi, apoi, fără dubii, încetini pasul, în timp ce întorcea capul să privească pe lângă Jack spre copacii care se întindeau spre ei.

– Mișcă! răcni Jack și smuci de brațul lui Richard.

Cocoloașe roșii se simțeau ca niște pietre fierbinți îngropate sub pielea lui. Îl trase cu putere, văzând mult prea multe dintre rădăcinile răscolitoare cum se târau lacome spre ei, peste linia albă.

Jack cuprinse mijlocul lui Richard în aceeași clipă în care o rădăcină lungă, șuierând prin aer, se încolăcea de brațul acestuia.

– Isuse! țipă Richard. Jason! M-a prins! M-a prins!

Cu groază, Jack văzu vârful rădăcinii, ca un cap de vierme orb, ridicându-se și privindu-l. Zvâcni prin aer aproape leneș, după care se mai petrecu o dată împrejurul brațului fierbinte al lui Richard. Alte rădăcini se târau spre ei pe asfaltul șoselei.

Jack îl smulse pe Richard din răsputeri, și mai câștigă cincisprezece centimetri. Rădăcina prinsă de brațul băiatului se întinse. Jack îi înlănțui talia cu brațele și trase nemilos înapoi. Lui Richard îi scăpă un zbieret sugrumat, nepământean. O secundă, Jack se temu că-i dislocase umărul prietenului său, dar un glas puternic dinlăuntrul lui spuse: *Trage*! Și, înfigându-și călcâiele în pământ, trase și mai tare.

În clipa următoare, amândoi aproape căzură de-a dura într-un cuib de rădăcini târâtoare, căci singurul cârcel agățat de brațul lui Richard se rupsese. Jack reuși să rămână în picioare doar pedalând înapoi înnebunit și îndoindu-se de mijloc pentru a-l reține pe Richard în afara drumului. Astfel trecură de ultimii copaci, exact în timp ce auzeau plesnetele detunătoare pe care le mai auziseră odată. Acum însă Jack nu mai fu nevoit să-i spună lui Richard să fugă.

Copacul cel mai apropiat se smulse din pământ, vuind, și căzu cu o bufnitură ce făcu să se cutremure solul, doar la un metru și ceva în spatele lui Richard. Ceilalți se prăvăliră în urma lor, pe suprafața șoselei, fluturându-și rădăcinile ca niște plete în vânt.

– Mi-ai salvat viața, spuse Richard.

Plângea iarăși, mai mult de slăbiciune, epuizare și șoc, decât de frică.

– De-acum încolo, bătrâne, mergi în cârcă, spuse Jack, gâfâind, și se aplecă pentru a-l ajuta pe Richard să încalece.

4

– Trebuia să-ți fi spus, șopti Richard. Fața-i ardea lipită de gâtul lui Jack, și gura îi atingea prietenului său urechea. Nu vreau să mă urăști, dar nu te-aș învinui dacă ai face-o, zău că nu. Știu c-ar fi trebuit să-ți spun.

Părea să nu cântărească mai mult decât propriu-i înveliș, ca și cum înăuntrul trupului său n-ar fi rămas nimic.

– Despre ce?

Jack și-l potrivi pe Richard drept în mijlocul spinării și avu din nou senzația neliniștitoare că nu mai cără decât un sac de piele gol.

– Omul care venea în vizită la tatăl meu... și Camp Readiness... și debaraua.

Trupul aparent găunos al lui Richard tremura în spinarea prietenului său.

– Trebuia să-ți fi spus. Dar nu mi-am putut spune nici măcar *mie*.

Răsuflarea sa, la fel de fierbinte ca pielea, dogorea agitată în urechea lui Jack.

Asta i-o face Talismanul, își spuse Jack. După o clipă, se corectă. *Nu. Hotelul Negru i-o face.*

Cele două limuzine care fuseseră parcate cu botul în jos pe culmea următoarei coline dispăruseră la un moment dat, în timpul luptei cu copacii din Teritorii, dar hotelul dăinuia, crescând cu fiecare pas făcut de Jack. Femeia slăbănoagă și goală, altă victimă a hotelului, continua să-și execute dansul dement și lent în fața lugubrului șir de magazine. Flăcările roșii dansau, se stingeau, se aprindeau în văzduhul pâclos. Nu era absolut nici o oră, nici dimineață, nici după-amiază și nici noapte – erau

Ținuturile Spulberate ale timpului. Hotelul „Agincourt" părea durat în stâncă, deși Jack știa că nu era – lemnul dădea semne de calcifiere, de autoînnegrire, dinlăuntru spre în afară. Moriștile de alamă, lup și cioară, și șarpe, și desene circulare criptice, pe care Jack nu le recunoștea, se învârteau în suflări de vânt contrarii. Mai multe ferestre îi fulgerară băiatului un avertisment; dar ar fi putut să nu fie decât o oglindire a văpăilor roșii. Încă nu putea să vadă fundul văii și parterul de la „Agincourt", și n-avea să le vadă până când nu trecea de librărie, de ceainărie și de celelalte magazine care scăpaseră de incendiu. Unde era Morgan Sloat?

Unde, că tot veni vorba, era întregul uitat-de-oameni-și-de-Dumnezeu comitet de primire? Strângând și mai tare picioarele ca două bețe ale prietenului său, Jack auzi că Talismanul îl chema iar, și simți o ființă mai puternică și mai călită trezindu-se înlăuntrul său.

– Să nu mă urăști fiindcă n-am putut... spuse Richard, lăsând fraza neterminată.

JASON, VINO ACUM, VINO ACUM!

Jack apucă strâns picioarele subțiri ale lui Richard și porni prin dreptul zonei incendiate, unde se înălțaseră cândva atâtea case. Copacii din Teritorii, care foloseau aceste cvartaluri pustiite ca proprie tejghea pentru prânz, șoptiră și fremătară, dar se aflau prea departe ca să-i deranjeze pe cei doi băieți.

Femeia din mijlocul străzii pustii, plină de gunoaie, se răsuci încet, devenind conștientă de înaintarea băieților pe pantă. O surprinseseră în mijlocul unui exercițiu complex, dar o părăsi orice sugestie de tai-chi-chuan când lăsă să-i cadă brațele și piciorul întins, rămânând ca o stană de piatră lângă câinele mort, cu ochii la Jack, care cobora, împovărat, colina spre ea. Un moment, femeia aceasta înfometată, cu părul zburlit și chipul de același portocaliu-aprins păru să fie doar un miraj, prea halucinantă pentru a fi reală; apoi o tuli stângace de-a latul străzii, într-unul dintre magazinele fără nume. Jack rânji, fără să știe – sentimentul de triumf și un altul, pe care nu-l putea descrie decât ca virtute în armură, îl luaseră prea tare prin surprindere.

– Chiar poți ajunge acolo? gâfâi Richard.

– În clipa asta pot orice, răspunse Jack.

L-ar fi putut căra pe Richard tot drumul înapoi până-n Illinois, dacă marele obiect cântător, încarcerat în hotel, i-ar fi ordonat s-o facă. Din nou simți Jack fiorul acela de confruntare iminentă și-și spuse: *Aici e atât de întuneric, fiindcă toate acele lumi sunt înghesuite laolaltă, ca o triplă expunere pe un film.*

5

Îi simți pe locuitorii din Point Venuti înainte de a-i vedea. Nu intenționau să-l atace – Jack știuse asta cu certitudine încă de când femeia nebună fugise într-un magazin. Îl priveau. De sub verande, prin dantelării de placaj, din fundul odăilor goale, căutau spre el cu teamă, cu furie, cu neputință – n-avea de unde să știe.

Richard adormise sau leșinase în spinarea lui, și respira în mici pufnete răgușite, fierbinți.

Jack ocoli stârvul câinelui și aruncă o privire piezișă în văgăuna în care ar fi trebuit să se afle vitrina librăriei „Planeta periculoasă". La început nu văzu decât talmeș-balmeșul acelor de siringă folosite, ce acopereau pardoseala, peste și pe lângă cărțile deschise, împrăștiate ici-colo. Pe pereți, rafturile înalte stăteau goale, ca niște căscaturi somnoroase. Apoi îi atrase privirea o mișcare convulsivă în fundul magazinului întunecos, și, din penumbră, se închegară două chipuri palide. Aveau bărbi și trupuri prelungi și despuiate, pe care tendoanele ieșeau în relief ca niște corzi. Albul celor patru ochi demenți fulgeră spre el. Unul dintre bărbații goi avea doar o mână și rânjea. Mădularul i se legăna în față, ca un baston gros, livid. Nu-mi vine să-mi cred ochilor, își spuse Jack. Unde era cealaltă mână a omului? Se uită din nou. Acum văzu doar o încâlceală de membre albe, slăbănoage.

Băiatul nu privi spre vitrinele celorlalte magazine, dar simți niște ochi urmărindu-i trecerea.

Curând, mergea prin fața căsuțelor cu un etaj. *Acum ești mort*, se răschira pe un zid lateral. Nu va privi către ferestre, își făgădui el, nu putea privi.

Chipuri portocalii, cu păr portocaliu, se bălăbăneau într-o fereastră de la parter.

– Puiule, șopti o femeie din următoarea casă. Jason, puiule dulce.

De astă-dată se uită. *Acum ești mort*. Femeia stătea în spatele unei ferestruici sparte, învârtind lănțișoarele ce-i fuseseră înfipte în sfârcurile sânilor și zâmbindu-i strâmb. Jack se holbă la ochii ei goi, iar femeia lăsă mâinile în jos și se retrase, șovăitoare, din dreptul ferestrei. Lanțul îi atârna între sâni.

Pe Jack îl priveau ochi dinapoia odăilor întunecoase, de după dantelăriile de lemn, din spațiile teșite de sub verande.

Hotelul se înălța în fața lui, dar nu se mai afla drept înainte. Probabil că drumul se abătuse imperceptibil, căci acum hotelul „Agincourt" se situa vizibil mai la stânga. Și oare, de fapt, chiar se înălța atât de impresionant ca înainte? Latura-Jason din el, sau Jason însuși, se aprinse înlăuntrul lui Jack, și văzu că Hotelul Negru, deși încă foarte mare, nu avea nimic colosal.

VINO, AM NEVOIE DE TINE ACUM, cânta Talismanul. AI DREPTATE, NU E ATÂT DE MARE PE CÂT VREA SĂ CREZI.

Pe culmea ultimei coline, se opri și privi în jos. Iată-i, sigur că da, cu toții. Și iată Hotelul Negru, cu *totul*. Strada principală cobora spre plajă, care era așternută cu nisip alb, întrerupt de îngrămădiri mari de pietre ca niște dinți știrbi, decolorați. Hotelul „Agincourt" se ridica la mică distanță către stânga, flancat în partea dinspre ocean de un dig sparge-val masiv, de piatră, ce se întindea până departe, în larg. În fața lui, înșirate de-a rândul, douăsprezece limuzine lungi și negre, unele prăfuite, altele lustruite ca oglinda, staționau cu motoarele în funcțiune. Fuioare de fum palid, nori joși, mai albi decât aerul, pufăiau din eșapamentele multor mașini. Oameni în costume negre, de agenți FBI, patrulau de-a lungul gardului, ținându-și mâinile streașină la ochi. Jack văzu două fulgere de lumină roșie străpungând aerul în fața chipului unuia dintre ei, și se feri instinctiv după colțul șirului de căsuțe, mișcându-se înainte de-a fi pe deplin conștient că oamenii aveau binocluri.

O secundă-două, arătase pesemne ca un far, înfipt pe creasta colinei. Știind că din cauza unei neglijențe momentane fusese cât pe ce să fie capturat, Jack răsuflă greu câteva clipe și își sprijini umărul de șipcile cenușii, scorojite, ale casei. Îl săltă pe Richard, potrivindu-l într-o poziție mai comodă.

Oricum, știa că trebuie să se apropie de hotel, într-un fel sau altul, prin partea dinspre ocean, ceea ce însemna să traverseze, neobservat, plaja.

După ce își reveni, se îndreptă și scoase pe furiș capul de după colțul casei, privind în vale. Mica armată a lui Morgan Sloat ședea în limuzine sau mișuna prin fața gardului negru și înalt, la întâmplare, ca furnicile. Preț de-o clipă, înnebunit, Jack își aminti cu precizie imaginea palatului de vară al Reginei, așa cum îl văzuse el prima oară. Ce anume era, acum și aici, la fel ca acolo? În ziua aceea – care părea să se plaseze în preistorie, atât de departe trebuia să-și întoarcă gândul în trecut –, mulțimea din fața pavilionului, toată scena, avusese, în ciuda a tot și a toate, o incontestabilă aură de pace, de ordine. Aceasta dispăruse acum, vedea prea bine. Acum, scena din fața uriașei construcții în formă de cort era stăpânită de Osmond, iar oamenii aceia, destul de bravi ca să intre în pavilion, se furișau repede, cu capetele plecate. Și ce se întâmpla cu Regina? Jack nu se putea stăpâni să nu-și amintească fața aceea șocant de familiară, cuibărită în albeața lenjeriei de pat.

Și atunci, aproape că-i îngheță inima, iar viziunea pavilionului și a Reginei bolnave căzu la loc într-un sertăraș al memoriei. Căci în câmpul său vizual apăruse Sunlight Gardener, cu o portavoce în mână. Vântul marin îi sufla o șuviță groasă de păr peste ochelarii de soare. O secundă, Jack fu sigur că-i simțea mirosul coloniei dulci și al putreziciunii de junglă. Uită să mai respire poate vreo cinci secunde, stând nemișcat acolo, lângă peretele de șipci crăpate și coșcovite, uitându-se la un nebun care le răcnea ordine oamenilor în costume negre, făcea piruete, arăta spre un punct ascuns vederii lui Jack și schița un gest expresiv de dezaprobare.

Își aduse aminte să respire.

– Ei, avem aici o situație interesantă, Richard, spuse Jack. Avem un hotel care, pare-se, își poate dubla proporțiile oricând îi vine cheful, iar acolo jos îl mai avem și pe cel mai sonat om din lume.

Richard, pe care Jack îl crezuse adormit, mormăi, spre surprinderea lui, ceva inteligibil doar ca un fel de *dâbâtîîî*.

– Ce?

– Dă-i bătaie, șopti, vlăguit, Richard. Mișcă, fârtate!

Jack chiar râse. O secundă mai târziu, cobora cu grijă panta prin spatele caselor, peste firele înalte de coada-calului, spre plajă.

CAPITOLUL XL

Speedy pe plajă

1

La poalele colinei, Jack se lăsă pe burtă, în iarbă, și porni târâș, cărându-l pe Richard la fel cum își cărase cândva rucsacul. Ajuns la marginea buruienilor înalte și galbene, ce mărgineau șoseaua, se mai trase câțiva centimetri înainte și privi în jur. Drept în fața lui, de cealaltă parte a drumului, începea plaja. Stânci înalte, tocite de intemperii, ieșeau din nisipul cenușiu. Apa, vânătă, spumega pe țărm. Jack se uită în stânga, de-a lungul străzii. Nu departe de hotel, pe latura dinspre uscat a drumului plajei, se înălța o construcție prelungă și fărâmată, ca un tort de nuntă tăiat în felii. Deasupra ei, pe o pancartă de lemn cu o gaură mare în mijloc, se putea citi: „KINGSLA...TEL". Motelul „Kingsland", își aminti Jack, unde se instalau Morgan Sloat și băiețelul său în perioada obsesivelor lui inspecții la Hotelul Negru. O străfulgerare albă, care era Sunlight Gardener, rătăcea mai departe pe stradă, mustruluind vizibil câțiva oameni în costume negre și fâlfâindu-și mâinile spre deal. *Nu știe că am ajuns deja aici*, își dădu seama Jack, când unul dintre oameni porni cu pas greoi peste drumul plajei, privind într-o parte și-n cealaltă. Gardener făcu încă un gest brusc, poruncitor, iar limuzina parcată la poalele străzii în pantă se îndepărtă de hotel, luând-o paralel cu omul în negru. Acesta își descheie vestonul de cum

atinse trotuarul străzii principale și scoase un pistol din tocul de la subsuoară.

În limuzine, șoferii întoarseră capetele, privind spre vârful pantei. Jack își binecuvântă norocul – încă cinci minute, și un Wolf renegat, cu un pistol cât toate zilele, i-ar fi pus capăt căutării mărețului obiect care cânta în hotel.

Putea să vadă doar ultimele două etaje ale hotelului și descreieratele dispozitive rotitoare de pe acoperiș. Datorită unghiului său vizual, din perspectiva broaștei, digul ce secționa apa la dreapta hotelului părea înalt de cel puțin șapte metri, defilând peste nisip, până în apă.

VINO ACUM, VINO ACUM, chema Talismanul, cu niște cuvinte care nu erau cuvinte, cu expresii aproape fizice ale nerăbdării.

Omul cu pistolul nu se mai vedea, dar șoferii continuau să se uite după el, în timp ce urca panta spre nebunii din Point Venuti. Sunlight Gardener ridică goarna și mugi:

– Scoate-l afară! Afară-l vreau!

Împinse portavocea spre alt individ în costum negru, ridicând binoclul să scruteze strada în direcția lui Jack.

– Băi! Creieri-de-porci! Luați-o pe partea cealaltă a străzii... și *scoateți afară băiatu' ăla rău*, păi-da, cel mai rău și mai rău băiat, *cel mai rău*...

Cuvintele i se pierdură, pe când cel de-al doilea om traversa grăbit strada spre trotuarul de vizavi, cu pistolul ațintit.

Era cea mai bună ocazie de care putea profita, își dădu Jack seama – nimeni nu stătea cu fața spre porțiunea de drum dintre el și plajă.

– Ține-te strâns, îi șopti lui Richard, care nu se mișca. E timpul de-un boogie-woogie.

Își îndoi picioarele, știind că, probabil, lui Richard i se vedea spinarea pe deasupra ierbii înalte și a buruienilor galbene. Încovoiat, o luă la fugă, din bălării, peste drumul plajei.

După câteva secunde, Jack Sawyer se trântea pe burtă în nisipul zgrunțuros. Porni târâș înainte, împingând cu picioarele. Una dintre mâinile lui Richard i se încleștă de umăr. Jack continuă să traverseze șerpuitor, peste nisip, până când ajunse la

prima grămadă înaltă de pietre; acolo, rămase nemișcat, zăcând cu capul pe mâinile împreunate, cu Richard în spinare, ușor ca o frunză, respirând greoi. La nici șapte metri distanță, apa se rostogolea peste marginea plajei. Jack îl auzea în continuare pe Sunlight Gardener zbierând spre imbecili și incompetenți, glasul său scos din minți coborând panta dinspre strada principală. Talismanul îl zorea înainte, îl chema iar și iar, și iar...

Richard i se rostogoli de pe spinare.

– Ești bine?

Prietenul său ridică o mână subțiratică și-și atinse fruntea, apoi obrazul, cu degetul mare.

– Cred că da. Îl vezi pe tatăl meu?

Jack clătină din cap.

– Încă nu.

– Dar e aici.

– Așa cred. Trebuie să fie.

La „Kingsland", își aminti Jack, revăzând în minte fațada sordidă și forma de lemn spartă. Morgan Sloat trăsese la motelul pe care-l folosise atât de des, cu șase-șapte ani în urmă. Jack simți imediat prezența furioasă a lui Morgan Sloat în apropierea lui, ca și cum faptul de-a ști unde se afla acesta l-ar fi trezit din letargie.

– Ei, nu-ți face griji în legătură cu el. Vocea lui Richard era subțire ca hârtia. Adică, nu-ți face griji în legătură cu mine, cum că eu mi-aș face griji în legătură cu el. Cred că e mort, Jack.

Jack își privi prietenul cu o neliniște înnoită: era oare posibil ca Richard chiar să-și piardă mințile de tot? Cu siguranță că se afla într-o stare febrilă.

Sus, pe faleză, Sunlight Gardener lătră prin goarna sa:

– RĂSPÂNDIȚI-VĂ!

– Crezi...

Și atunci, Jack auzi un alt glas, un glas care răsunase mai întâi, șoptit, pe sub ordinul furios al lui Gardener. Era un glas aproape familiar, iar Jack îi recunoscu timbrul și cadența până să-l identifice propriu-zis. Și, curios, simți că sunetul acestui glas anume îl făcea să se relaxeze – aproape ca și cum ar fi putut înceta, în sfârșit, cu frământările și planurile, căci toate aveau

să se rezolve – înainte de-a apuca să formuleze numele celui căruia îi aparținea.

– Jack Sawyer, repetă glasul. Aici, fiule.

Era glasul lui Speedy Parker.

– Da, cred, zise Richard și închise din nou ochii tumefiați, părând un cadavru adus de flux.

Da, cred că tatăl meu e mort, voia să spună Richard, dar mintea lui Jack se afla departe de aiurelile prietenului său.

– Aici, Jacky, îl chemă din nou Speedy.

Băiatul sesiză că vocea provenea dinspre cea mai mare aglomerare de stânci înalte, trei grămezi verticale alăturate, la doar câțiva pași de marginea apei. O linie deschisă la culoare, semnul fluxului, străbătea pietrele la un sfert din înălțime.

– Speedy, șopti Jack.

– Da băiatu', se auzi răspunsul. Adă-te-aicea făr' să te vază ăle zombii, poți? Și-adă-l și pe pretenu' tău.

Richard continua să zacă pe spate în nisip, cu o mână peste față.

– Vino, Richie, îi șopti Jack la ureche. Trebuie să ne tragem un pic mai în jos pe plajă. Speedy e aici.

– Speedy? șopti Richard, atât de încet, încât Jack aproape că nu-l auzi.

– Un prieten. Vezi stâncile-alea de-acolo?

Îi săltă capul lui Richard, pe gâtul său subțire ca o trestie.

– E-n spatele lor. Ne va ajuta, Richie. În momentele astea, un mic ajutor ne-ar prinde bine.

– De fapt nu pot să-l văd, se plânse Richard. Și-s așa de *obosit*...

– Urcă-mi-te din nou în cârcă.

Se răsuci la loc, întinzându-se pe nisip. Brațele lui Richard i se petrecură peste umeri, împreunându-se fără vlagă.

Jack privi pe furiș peste marginea stâncii. Pe drumul plajei, Sunlight Gardener își netezea părul la loc, mergând cu pași mari spre ușa de la intrarea motelului „Kingsland". Hotelul Negru se înălța impresionant. Talismanul își deschise gâtlejul și strigă după Jack Sawyer. Gardener ezită în fața intrării în motel, își trecu ambele mâini peste păr, clătină din cap și făcu

vioi stânga-mprejur, pornind, mult mai repede ca până atunci, înapoi spre lungul șir de limuzine negre. Portavocea se ridică.

– RAPORTAȚI LA FIECARE CINCISPREZECE MINUTE! necheză el. CARICATURILOR – SĂ-MI ZICEȚI ȘI DACĂ VEDEȚI O PLOȘNIȚĂ CĂ SE MIȘCĂ! NU GLUMESC, ZĂU CĂ NU GLUMESC!

Gardener se îndepărta; toți ceilalți priveau spre el. Era momentul. Jack o zbughi din ascunzișul său de stâncă și alergă de-a lungul plajei, aplecat, ținându-l pe Richard de antebrațele-i schiloade. Picioarele sale ridicau trâmbe de nisip ud. Cele trei grămezi de stânci unite, care păruseră atât de aproape când vorbise cu Speedy, se aflau acum parcă la un kilometru distanță – spațiul deschis ce-l despărțea de ele refuzând să se micșoreze. Avea senzația că, pe măsură ce fugea, stâncile se retrăgeau. Jack se așteptă să audă pocnetul unei arme. Avea să simtă mai întâi glonțul, sau va auzi împușcătura înainte ca proiectilul să-l doboare? În sfârșit, cele trei stânci începură să se reliefeze din ce în ce mai mult în fața ochilor lui, și dintr-o dată se trezi acolo, cu pieptul lipit de ele, lunecând la adăpostul lor.

– Speedy! exclamă, aproape râzând, în ciuda întregii situații.

Dar vederea lui Speedy, care ședea lângă o păturică multicoloră, rezemat de grămada stâncoasă din mijloc, îi reteză râsul în gâtlej și-i mai ucise cel puțin jumătate din toate nădejdile.

2

Căci Speedy Parker arăta mai rău chiar decât Richard. Mult mai rău. Chipul său crăpat, plin de fisuri, îl salută cu o înclinare ostenită, iar băiatului i se păru că Speedy îi confirmă deznădejdea. Bătrânul negru nu purta decât o pereche de pantaloni scurți, cafenii și vechi, și toată pielea îi părea atinsă de-o boală înspăimântătoare, asemănătoare leprei.

– Acu șezi jos, moș Jack Călătorule, șopti Speedy, cu glas răgușit, spart. I-o droaie ce tre' s-auzi, așa că ciulește bine urechea.

– Cum te simți? întrebă Jack. Vreau să zic... Isuse, Speedy... pot face ceva pentru tine?

Îl depuse pe Richard ușurel pe nisip.

– Ciulește urechea, cum spusei. Nu-ți fă tu griji de bătrânu' Speedy. N-o duc tomnai strajnic, după cum mă vezi tu acu', da' po' s-o duc strajnic iară, dacă faci ce se cuvine. Tăticu' lu' micuțu' tău preten azvârli beleaua asta pe mine – și pe propiu lui băiat, pare-se. Bătrânu' Bloat nu vrea să intre copilu' lui în hotelu' ăla, nu, să trăiți. Da' tu tre' să-l duci acolo, fiule. Și nu-i decât o cale pen' asta. Tre' s-o faci.

Speedy părea să dispară, să apară din nou, în timp ce-i vorbea lui Jack, căruia-i venea să urle sau să se vaite mai tare decât oricând de la moartea lui Wolf încoace. Îl usturau ochii și știa că e la un pas de plâns.

– Știu, Speedy, spuse el. Mi-am închipuit.

– Ești un băiat bun, zise bătrânul. Aplecându-și capul pe spate, îl privi cu atenție pe Jack. Tu ești ăla, nici vorbă. Drumu-și puse semnu' asupră-ți. Tu ești ăla. O s-o faci.

– Cum se simte mama, Speedy? întrebă Jack. Te rog, spune-mi. Mai trăiește, nu-i așa?

– Dă-i telefon de-ndată ce poți, să afli că-i e bine, răspunse Speedy. Da' mai întâi tre' să-l iei, Jack. Fi'ncă dacă *nu-l* iei, o să moară. Și la fel și Laura, Regina. O să moară și ea. Speedy se smuci în sus, crispat, îndreptându-și spinarea. Ia să-ți zic eu ție. Mai toată lumea de la Curte a lăsat orice nădejdi – o socoate ca și moartă. Pe chip i se citea dezgustul. La toți li-i frică de Morgan. Fi'ncă știu că Morgan o să le jupoaie pelea după spete dacă nu-i juruie supunere acuma. Câtă vreme Laura încă mai are-n ea puțină suflare. Da' hăt, în Teritoriile depărtate, șerpi pe două picioare ca Osmond și banda lui bat drumurile și zic la oameni c-a murit. Și dacă moare, Jack Călătorule, dacă moare... Își apleacă chipul descompus la nivelul băiatului. Atunci ne-a văzut groaza a neagră, în ambele lumi. Groaza neagră. Și poți s-o suni pe mămică-ta. Da' mai întâi tre' să-l iei. Trebie. E tot ce ne-a mai rămas, acuma.

Jack n-avea nevoie să-l întrebe la ce se referea.

– Îmi pare bine că pricepi, fiule. Speedy închise ochii și se rezemă cu spinarea de stâncă. O clipă mai târziu, ochii i se deschiseră din nou, încet. Destine. Asta-i tot de ce-i vorba. Mai

multe destine, mai multe vieți, decât ai tu habar. Auzit-ai vreodat' numele de Rushton? Socot că poate da, în tot timpu' ce trecu.

Jack încuviință din cap.

– Toate destinele-astea-s pricina de ce te-a dus mămică-ta pân' la hotel „Alhambra", Jack Călătorule. Io numa' ședeam și-așteptam, știind c-o să te-arăți. Talismanu' te-a tras aicea, băiete. Jason. Și-ăsta-i un nume pe care-l auzișî, crez.

– Sunt *eu*, spuse Jack.

– Atunci ia Talismanu'. Adusei lucrușoru-ăst', ț-a fi de ceva ajutor.

Ridică, obosit, pătura care, observă Jack, era din cauciuc, nefiind, prin urmare, câtuși de puțin o pătură.

Băiatul luă ghemotocul de cauciuc din mâna cu aspect ars a lui Speedy.

– Totuși, cum pot să intru-n hotel? întrebă. Nu pot sări gardul, și nici înota nu pot, cu Richard după mine.

– Umfl-o!

Ochii lui Speedy se închiseră iarăși.

Jack despături obiectul. Era o saltea pneumatică, o bărcuță în formă de cal fără picioare.

– O recunoști? Glasul lui Speedy, oricât era de sfârșit, mai păstra o gingășie nostalgică. M-ai ajutat s-o salt, odinioară. Ți-am esplicat cum sta treaba cu numele.

Jack își aminti dintr-o dată cum venise la Speedy, în ziua aceea care părea plină de fâșii negre și albe, și-l găsise așezat într-o baracă rotundă, reparând căluții carusełului. *O micuță nerușinare pentru „doamna", da' cre' că n-o să se supere dacă m-ajuți s-o pui înapoi acolo unde i-i locu'.* Acum, și vorbele astea aveau un înțeles mai larg. Încă o piesă din acel puzzle al lumii își ocupă locul în mintea lui Jack.

– Doamna-de-Argint, spuse el.

Speedy îi făcu semn cu ochiul și, din nou, Jack avu senzația tulburătoare că toate elementele vieții lui conspiraseră pentru a-l aduce în acest punct.

– Pretenu' tău de colo-i bine?

Era – aproape – o abatere de la subiect.

– Cred că da.

Jack privi stingherit spre Richard, care se întoarse pe-o parte și respira chinuit, cu ochii închiși.

– Atuncea cât mai socoți așa, umfl-o pe drăguța Doamnă-de-Argint aci de față. Tre' să-l duci-nuntru pe băiatu' ăla orice-ar fi. Și el i-o parte din treabă.

De când stăteau împreună pe plajă, pielea lui Speedy parcă arăta și mai rău – avea o tentă pământiu-cenușie, bolnăvicioasă. Înainte de-a duce la gură mușțiucul, Jack întrebă:

– Pot face ceva pentru tine, Speedy?

– Sigur. Du-te la farmacia din Point Venuti și adă-mi o sticluță de cremă Lydia Pinkham's. Bătrânul clătină din cap. Știi bine cum să-l ajuți pe bătrânu' Speedy Parker, băiete. Ia Talismanu'. Alt ajutor nu-mi trebie.

Jack începu să sufle în mușțiuc.

3

În scurt timp, apăsa dopul lângă coada unei bărcuțe pneumatice în formă de cal de cauciuc, lungă de peste un metru, cu spatele nefiresc de lat.

– Nu știu dac-am să-l pot urca pe Richard în barca asta, spuse, fără să se plângă, doar gândind cu voce tare.

– I-n stare el să urmeze ordinele, moș Jack Călătorule. Numa' să șezi în urmă-i, să-l ajuți oareș'cumva să se ție. Asta-i tot ce-i trebie.

Și, într-adevăr, Richard se cuibărise în căușul stâncilor și respira lin, regulat, cu gura deschisă. Jack nu reușea să-și dea seama dacă era treaz, ori dormea.

– În regulă, zise el. E un dig, ceva, în spatele hotelului?

– Mai grozav ca digu', Jacky. O dată ce treci de sparge-val, o să vezi niște piloni mari – clădiră o parte din hotel drept deasupra apei. Și-o să mai vezi o scară-n jos printre ăi piloni. Urcă-l pe Richard scara și-ați ajuns pe puntea mare din dos. Acolo, niște ferestre mari – ferestre de soiu' care-s uși, știi? Deschizi una din ăle ferestre-uși și-ai intrat în sofragerie. Reușești să zâmbească.

Odată-n sofragerie, socot c-ai să poți adulmeca Talismanu'. Și să nu te temi de el, fiule. Te-așteaptă – o să-ți vină în brațe ca un cățeluș cuminte.

– E ceva care să-i oprească pe toți ăia de-afară să intre după mine?

– Huș, *ăia* nu pot intra în Hotelu' Negru.

Dezgustul față de prostia spusă de Jack se întipărise în fiecare rid al feței lui Speedy.

– Știu, despre apă vorbeam. De ce nu s-ar lua după mine cu o barcă sau ceva?

Acum, lui Speedy îi reuși un surâs, dureros, dar sincer.

– Cre' c-o să-ți dai seama de ce, Jack Călătorule. Bătrânu' Bloat și băieții lui tre' să se ție departe de apă, hii, hii. Acuma nu-ți fă tu griji d-asta – doar ține minte ce ț-am zis și treci la treabă, auzitu-m-ai?

– Am și trecut, replică Jack și se furișă spre stânci să privească drumul plajei și hotelul.

Reușise să traverseze până la Speedy fără să fi fost văzut: cu siguranță, îl putea târî pe Richard câțiva pași până la apă, urcându-l pe saltea. Cu un dram de noroc, ar fi trebuit să ajungă neobservat până la piloni – Gardener și cei cu binocluri se concentrau asupra orașului și a colinei.

Privi prudent pe lângă una dintre colinele înalte. Limuzinele nu se clintiseră din fața hotelului. Jack scoase capul încă vreo câțiva centimetri, pentru a se uita pe partea cealaltă a străzii. Un om în costum negru tocmai ieșea pe ușa ruinatului motel „Kingsland" – încercând, observă Jack, să nu privească spre Hotelul Negru.

Un fluier începu să răsune, ascuțit și insistent, ca un zbieret de femeie.

– Mișcă! șopti, răgușit, Speedy.

Capul lui Jack zvâcni în sus, și văzu pe creasta pantei cu iarbă din spatele caselor dărăpănate un individ în negru suflând în fluier și arătând în jos, drept spre el. Pletele sale negre se ondulau în jurul umerilor – păr, costum și ochelari negri; parcă era Îngerul Morții.

– L-A GĂSIT! L-A GĂSIT! urlă Gardener. ÎMPUȘCAȚI-L! O MIE DE DOLARI PENTRU FRATELE CARE-MI ADUCE COAIELE LUI!

Jack se retrase la adăpostul stâncilor. După o fracțiune de secundă, un glonț piui în coloana din mijloc, exact înainte ca zgomotul împușcăturii să-i ajungă la urechi. *Deci acum știu*, își spuse Jack, în timp ce-l înșfăca de braț pe Richard și-l trăgea spre bărcuța pneumatică. *Mai întâi ești doborât, apoi auzi focul de armă.*

– Acuma tre' să te duci, spuse Speedy, într-un torent de cuvinte sufocate. În trej' de secunde, o să fie mai multe-mpușcături. Țin-te dincolo de sparge-val cât de mult poți și p'ormă tai-o. Ia-l, Jack!

Jack îi aruncă lui Speedy o privire alarmată, înnebunită, când un al doilea proiectil se înfundă în nisip, în fața micii lor redute. Apoi îl împinse pe Richard în partea dinainte a bărcuței și văzu, cu oarecare satisfacție, că prietenul său avea destulă prezență de spirit pentru a se apuca și a se ține de smocurile cauciucate ale coamei. Speedy ridică mâna dreaptă, într-un gest de rămas-bun și, totodată, de binecuvântare. Îngenunchеat, Jack dădu saltelei pneumatice un brânci, care-o împinse până aproape de marginea apei. Auzi un nou țipăt, sfredelitor, al fluierului. Sări în picioare. Încă mai fugea când pluta atinse apa, iar când se înălță pe ea, era ud până la brâu.

Jack lopătă constant spre digul sparge-val. Ajuns în capătul acestuia, coti spre apele neprotejate din larg și-și reluă vâslitul.

4

Jack continuă să se concentreze asupra vâslitului, scoțându-și cu hotărâre din minte orice speculații despre ce-ar face dacă oamenii lui Morgan îl vor fi ucis pe Speedy. Trebuia să ajungă sub aripa lacustră, și gata. Un glonț lovi apa, stârnind o mică erupție de stropi, cam la doi metri în stânga lui. Pe un altul îl auzi ricoșând, cu un *ping*, din dig. Jack continuă să lopăteze din răsputeri.

Trecu un timp, nu știa cât. Într-un târziu, se rostogoli peste marginea bărcii și începu să înoate pe spate, astfel ca să poată avansa și mai repede, forfecând cu picioarele. Un curent marin aproape imperceptibil îl împingea spre țel. În sfârșit, începură să se ivească pilonii, coloane înalte din lemn scorțos, groase ca niște stâlpi de telegraf. Jack ridică bărbia din apă și văzu imensitatea hotelului înălțându-se peste pontonul amplu, negru, aplecându-se asupra lui. Privi înapoi și spre dreapta, dar Speedy nu se mișcase din loc. Sau poate da? Își ținea brațele în același fel. Poate...

Panta din spatele șirului de case șubrede forfotea de animație. Ridicând privirea, băiatul văzu patru dintre indivizii în costume negre coborând în goană spre plajă. Un val plesni bărcuța, aproape smulgându-i-o din mâini. Richard gemu. Doi urmăritori arătară spre el. Gurile li se mișcară.

Alt val înalt balansă salteaua pneumatică, amenințând s-o împingă, cu Jack Sawyer cu tot, înapoi, către plajă.

Val, se gândi Jack, ce val?

De îndată ce pluta se afundă iarăși între unde, privi peste prova ei. Sub suprafața apei se scufunda spinarea lată și cenușie a unei ființe prea mari, neîndoielnic, ca să fie un simplu pește. Un rechin? Jack deveni, în mod neliniștitor, conștient de cele două picioare ale sale ce pendulau în apă. Băgă capul dedesubt, temându-se că va vedea un stomac cu dinți, lung, în formă de havană, lunecând spre el.

Nu găsi acea formă, nu tocmai, dar ceea ce văzu îl uimi.

Apa, care acum părea foarte adâncă, era plină ca un acvariu, deși ca unul care nu conținea nici un pește de proporții sau aspect normale. În acvariul acela nu înotau decât monștri. Pe sub picioarele lui Jack se agita o grădină zoologică de animale supradimensionate și, adesea, cutremurător de hidoase. Probabil că se aflau sub el și sub saltea de când apa se adâncise suficient de mult, ca ele să încapă în voie, căci aglomerația domnea pretutindeni. Făptura ce-i speriase pe Wolfii renegați luneca la o adâncime de trei metri, lungă ca un marfar care se îndreaptă spre Sud. Sub privirea lui, o luă din nou în sus. Clipi dintr-o peliculă care-i acoperea ochii. Mustăți lungi se unduiau în urma gurii cavernoase –

are o gură cât ușa unui ascensor, își spuse băiatul. Creatura trecu pe lângă el, împingându-l mai aproape de hotel, o dată cu volumul de lichid dislocat, și-și ridică în văzduh botul șiroind de apă. Profilul său îmblănit semăna cu cel al Omului de Neanderthal.

Bătrânu' Bloat și băieții lui tre' să se-ație departe de apă, îi spusese Speedy și râsese.

Cine știe ce forță, care pecetluise Talismanul în Hotelul Negru, eliberase aceste făpturi în apele de lângă Point Venuti, pentru a se asigura că oaspeții nepoftiți vor păstra distanța; iar Speedy știuse acest lucru. Trupurile masive ale creaturilor din apă înghionteau delicat barca pneumatică tot mai aproape de piloni, dar valurile iscate de ele îl împiedicau pe Jack să vadă altfel decât fragmentar ceea ce se întâmpla pe țărm.

Trecu peste creasta unui val și îl zări pe Sunlight Gardener, cu pletele fâlfâindu-i în urmă, lângă gardul negru, ațintindu-l cu o pușcă de vânătoare, lungă, de calibru greu. Pluta se cufundă între două valuri; glonțul bâzâi pe deasupra, departe, cu zgomotul unei păsări colibri în trecere; sosi și detunătura. Când Gardener trase a doua oară, o arătare asemănătoare unui pește, lungă de trei metri și cu dorsala ca o velă mare de corabie, se ridică din unde drept în sus, oprind glonțul. Din aceeași mișcare, creatura se rostogoli înapoi, despicând iarăși apa. Jack văzu în flancul ei o gaură mare, cu marginile zdrențuite. La următoarea înălțare pe val, observă că Gardener alerga de-a lungul plajei, îndreptându-se vizibil spre motelul „Kingsland". Peștii giganți continuau să-l piloteze în diagonală spre aripa lacustră.

5

O scară, spusese Speedy, și, de îndată ce ajunse sub puntea largă, Jack privi prin penumbră, încercând s-o găsească. Stâlpii groși, încrustați cu alge, scoici și iarbă de mare șiroind de apă, se aliniau pe patru rânduri. Dacă scara fusese instalată o dată cu construirea pontonului, acum avea toate șansele să fie inutilizabilă – în cel mai bun caz, o scară de lemn ar fi fost greu de observat, fiind năpădită de moluște și plante. Pilonii

mari, bărboși, se îngroșaseră mult între timp. Jack își petrecu antebrațele peste partea dinapoi a bărcuței pneumatice și, folosindu-se de coada groasă din cauciuc, se aburcă înăuntru. Apoi, dârdâind, își descheie cămașa udă leoarcă – aceeași cămașă albă cu nasturi până jos, mai mică cel puțin cu-n număr, pe care i-o dăduse Richard în partea cealaltă a Ținuturilor Spulberate – și o azvârli, cu un pleoscăit, pe fundul bărcii. Tenișii îi căzuseră în apă, așa că-și scoase ciorapii uzi și-i trânti peste cămașă. Richard stătea la prova plutei, îngenuncheat, clătinându-se spre față, cu gura și ochii închiși.

– Ne uităm după o scară, spuse Jack.

Prietenul său încuviință cu o ușoară mișcare a capului.

– Crezi c-ai putea urca o scară, Richie?

– Poate, șopti Richard.

– Ei, e pe-aici, pe undeva. Probabil atașată de-un stâlp din ăștia.

Începu să lopăteze din nou cu ambele mâini, aducând salteaua între doi piloni din rândul întâi. Acum, chemarea Talismanului era continuă, aproape suficient de puternică pentru a-l ridica de pe plută, depunându-l pe ponton. Lunecau printre primul și cel de-al doilea șir de coloane, aflați deja sub linia neagră, apăsătoare, a punții de deasupra; aici, ca și afară, în aer se aprindeau mici scânteieri roșii, se răsuceau, se stingeau. Jack număra: patru rânduri, a câte cinci piloni fiecare. Douăzeci de locuri în care s-ar fi putut afla scara. Cu întunericul de sub punte și nesfârșitele întortocheri rafinate sugerate de stâlpi, prezența lor acolo semăna cu o plimbare prin catacombe.

– Nu ne-au împușcat, comentă, nepăsător, Richard. Ar fi putut spune, pe același ton: „Nu mai avem pâine, reveniți mâine."

– Am primit un mic ajutor.

Îl privi pe Richard, care se lăsase moale peste propriii săi genunchi. Richard nu mai putea în veci să urce o scară dacă nu avea să fie impulsionat în vreun fel.

– Ne apropiem de-un stâlp, spuse Jack. Apleacă-te și împinge, vrei?

– Ce?

– Ferește, să nu ne ciocnim de pilonul ăla, repetă Jack. Haide, am nevoie de ajutorul tău!

Părea să meargă. Richard întredeschise ochiul stâng și puse mâna dreaptă pe marginea saltelei. În timp ce aceasta se apropia de coloana groasă, întinse mâna stângă pentru a o abate din drum. Imediat, ceva aflat pe stâlp scoase un țocăit, ca niște buze umede despărțindu-se.

Richard mârâi și-și trase mâna înapoi.

– Ce-a fost? întrebă Jack.

Dar prietenul său nu trebui să-i răspundă. Acum, amândoi băieții văzură niște vietăți asemănătoare unor moluște, agățate de piloni. Și ele ținuseră închise ochii și gurile. Agitate, începeau să-și schimbe poziția pe stâlpi, clănțănind din dinți. Jack își băgă mâinile în apă, orientând prova bărcii prin jurul stâlpului.

– O, Doamne! murmură Richard.

Gurile acelea mici și fără buze ascundeau o puzderie de dinți.

– Doamne, nu mai suport...

– Trebuie să suporți, spuse Jack. Nu l-ai auzit pe Speedy, pe plajă? S-ar putea ca acum să fie mort, Richard, iar dacă-i pe-așa, a murit ca să fie sigur că știu că tu trebuie să intri în hotel.

Richard închise din nou ochii.

– Și puțin îmi pasă câte scârboșenii din-astea trebuie să omorâm pentru a urca scara, dar tu ai să te urci pe scară, Richard. Și gata. Asta e.

– Mă cac pe tine, replică Richard. N-am nevoie să-mi vorbești așa. M-apucă greața de cât ești de măreț și de nemaipomenit. Probabil am o febră de patruzeci de grade, dar știu c-am să urc scara aia. Doar că nu știu dacă le pot suporta. Așa că mai du-te dracu'!

Rostise acest discurs cu ochii închiși. Făcu un efort să și-i deschidă iar.

– Nebunule.

– Am nevoie de tine, stărui Jack.

– Nebunule. O să mă urc pe scara aia, boule.

– În cazul ăsta n-ar strica s-o găsesc, spuse Jack.

Împinse pluta înainte spre următorul șir de piloni, și o văzu.

6

Scara cobora drept, între două rânduri de coloane dinspre interior, cu capătul la vreun metru deasupra apei. Un dreptunghi vag, în capul scării, indica prezența unui chepeng ce dădea pe punte. În întuneric, părea doar fantoma unei scări, semivizibilă.

– Începe bâlciul, Richie, spuse Jack.

Pilotă cu grijă pluta pe lângă stâlpul următor, atent să nu se frece de el. Sutele de moluște agățate pe pilon își dezveliră dinții. În câteva secunde, capul de cal de la prova ajunse să lunece pe sub baza scării, după care Jack apucă treapta de jos.

– E-n regulă.

Mai întâi, legă de treaptă o mânecă a cămășii lui ude, iar pe cealaltă de coada umflată și tare, de lângă el. Cel puțin, salteaua avea să-i aștepte acolo – dacă mai ieșeau vreodată din hotel. Lui Jack i se uscă dintr-o dată gura. Talismanul cânta, chemându-l. Se ridică în picioare, cu grijă, în barcă și se agăță de scară.

– Urcă tu primul, spuse. Nu va fi ușor, dar am să te-ajut.

– N-am nevoie de ajutorul tău, zise Richard, ridicându-se în picioare, cât pe-aci să cadă înainte și să răstoarne pluta.

– Ușurel.

– Nu mă ușureliza.

Băiatul întinse ambele mâini, regăsindu-și echilibrul. Avea gura crispată. Părea că-i e frică să respire. Făcu un pas înainte.

– Bravo.

– Boule.

Richard duse în față piciorul stâng, ridică brațul drept, aduse și piciorul drept. Reuși să găsească partea de jos a scării cu mâinile, încordându-și privirea ochiului drept, mijit.

– Ai văzut?

– Bine, spuse Jack, ridicând în față ambele mâini cu palmele în afară și degetele desfăcute, semn că nu-și va mai insulta prietenul, oferindu-i ajutor fizic.

Richard se trase în mâini spre scară, iar picioarele îi alunecară irezistibil înainte, împingând o dată cu ele și barca. Peste o secundă, stătea suspendat deasupra apei – doar cămașa lui Jack reținea salteaua să nu-i fugă de sub tălpi.

– Ajutor!

– Pune picioarele la loc, jos.

Richard se supuse, rămânând din nou drept, cu respirația greoaie.

– Mă lași să-ți dau o mână de ajutor?

– Bine.

Jack se târî de-a lungul plutei, până când ajunse imediat în spatele lui. Se ridică în picioare, cu nespusă băgare de seamă. Richard apucă treapta de jos cu ambele mâini, tremurând. Jack îl cuprinse de șoldurile osoase.

– Am să te-ajut să te salți. Încearcă să nu dai din picioare – doar trage-te atât cât să-ți pui un genunchi pe treaptă. Mai întâi, apuc-o pe următoarea cu mâinile.

Richard întredeschise un ochi și se supuse.

– Gata?

– Start.

Barca lunecă înainte, dar Jack îl smuci pe Richard în sus atât de mult, încât prietenul său își plasă ușor un genunchi pe prima treaptă. Apoi, Jack se apucă de laturile scării, folosindu-și forța brațelor și a picioarelor pentru a stabiliza salteaua. Richard gemea, încercând să-și urce și celălalt genunchi pe treaptă; peste o secundă, reuși. Încă două secunde, și Richard Sloat stătea în picioare pe scară.

– Nu pot merge mai departe. Cred c-o să cad. Mi-e atât de rău, Jack!

– Încă una, te rog. Te rog. Pe urmă am să te pot ajuta eu.

Richard își mai urcă mâinile cu o treaptă, obosit. Privind spre punte, Jack văzu că scara avea vreo zece metri lungime.

– Acum, mișcă-ți picioarele. Te rog.

Richard plasă încet un picior, apoi și pe celălalt, pe treapta următoare.

Jack se prinse cu mâinile de picioarele lui Richard și se trase în sus. Barca se roti într-un semicerc larg, dar băiatul ridică genunchii și-și aduse ambele picioare în siguranță, pe prima treaptă. Ținută de cămașa lui Jack, barca se smuci înapoi ca un câine în lesă.

La o treime din înălțimea scării, Jack cuprinse cu un braț talia lui Richard, pentru a-l susține să nu cadă în apele întunecate.

În sfârșit, pătratul trapei din lemn negru ajunse exact deasupra capului lui Jack. Îl strânse pe Richard lângă sine – capul inconștient al acestuia se rezemă de pieptul lui Jack –, cuprinzând cu mâna stângă și pe el și marginea scării, și împinse chepengul cu dreapta. Dar dacă fusese bătut în cuie? Capacul însă se ridică imediat, basculând cu un trosnet pe ponton. Jack își trecu ferm umărul și brațul stâng pe sub ambele subsuori ale lui Richard și îl trase afară din întuneric, prin deschizătura punții.

INTERLUDIU

Sloat în astă lume (V)

Motelul „Kingsland" stătea gol de aproape șase ani și avea mirosul muced, de ziare îngălbenite, al clădirilor care zac pustii de multă vreme. La început, acest miros îl deranjase pe Sloat. Bunica sa pe linie maternă murise acasă, când Sloat era doar un băiețel – avusese nevoie de patru ani, dar până la urmă reușise isprava –, iar mirosul morții ei fusese același. Nu dorea un asemenea miros, nici asemenea amintiri, într-un moment care trebuia să fie cel al marelui său triumf.

Oricum, nu mai conta. Nu mai contau nici măcar pierderile enervante provocate de sosirea lui Jack la Camp Readiness, mai devreme decât fusese prevăzută. Sentimentele anterioare, de furie și amărăciune, i se transformaseră într-o frenezie de surescitare nervoasă. Cu capul în piept, ochii strălucitori și buzele palpitând, se plimba încoace și-ncolo prin camera în care locuiseră pe vremuri el și Richard. Uneori, își împreuna mâinile la spate, alteori, repezea un pumn în palma celeilalte mâini, iar câteodată își pipăia chelia. Cu toate acestea, mai mult pășea nervos de colo-colo, așa cum o făcea și în colegiu, ținându-și mâinile strânse pumn, ca pe niște funduri mici și constipate, și înfigându-și cu sălbăticie unghiile în carnea palmelor. Își simțea stomacul întors pe dos, acru și amețitor de ușor.

Lucrurile erau pe isprăvite.

Nu; nu. Idee corectă, exprimare greșită.

Lucrurile începeau să se lege.

Richard e mort de-acum. Fiul meu e mort. N-are cum să fie altfel. A supraviețuit Ținuturilor Spulberate – ca prin urechile acului –, dar nu va supraviețui hotelului „Agincourt". E mort. Nu nutri speranțe false în sensul ăsta. L-a omorât Jack Sawyer, și pentru asta am să-i scot ochii din cap de viu.

– Dar și *eu* l-am ucis, șopti Morgan, oprindu-se un moment.

Deodată, se gândi la tatăl său.

Gordon Sloat fusese un pastor luteran neînduplecat, în Ohio. Morgan își petrecuse toată copilăria încercând să scape de omul acela aspru și înfricoșător. În cele din urmă, evadase la Yale. În cel de-al doilea an de liceu, își concentrase mintea și spiritul în întregime asupra Universității Yale, dintr-un motiv mai presus de toate celelalte, nerecunoscut de conștientul său, dar adânc ca o temelie: era un loc în care tatăl său, dur și rural cum era, n-ar fi îndrăznit să vină niciodată. Dacă tatăl lui ar fi încercat să pună vreodată piciorul în campusul Yale, avea să i se întâmple *ceva*. Ce anume era acel *ceva*, liceanul Sloat nu putea să știe cu siguranță... dar avea să se înrudească oarecum, simțea el, cu ceea ce pățise Vrăjitoarea de la Apus când Dorothy aruncase cu găleata cu apă[1] pe ea. Iar această intuiție părea să fi fost adevărată: tatăl său nu a pus *niciodată* piciorul în campusul Yale. Din prima zi petrecută de Morgan acolo, puterea lui Gordon Sloat asupra fiului său începuse să se stingă. Numai acest fapt, și făcea ca toată truda și efortul să pară îndreptățite.

Dar acum, așa cum stătea – cu pumnii strânși și unghiile înfipte în carnea moale a palmelor –, tatăl său îi vorbi: *Ce câștigă un om care cucerește întreaga lume, dacă trebuie să-și piardă propriul său fiu?*

Un timp, mirosul acela de mucegai – mirosul de motel gol, mirosul de bunică, mirosul morții – îi inundă nările, părând pe cale să-l sufoce, iar lui Morgan Sloat/Morgan de Orris i se făcu teamă.

Ce câștigă un om...

---

[1] Referire la romanul *Vrăjitorul din Oz*, de L. Frank Baum (n. tr.).

Fiindcă scrie în *Cartea Bunelor Roade* că *omul nu trebuie să-și aducă rodul sămânței lui la loc de jertfă, căci ce...*

Ce câștigă...

Omul acela va fi blestemat, blestemat și iar blestemat.'

...un om care cucerește întreaga lume, dacă trebuie să-și piardă propriul său fiu?

Tencuială puturoasă. Mirosul uscat al recoltei de rahați șoricești prefăcându-se în pulbere prin locurile întunecoase dinapoia pereților. Nebuni. Erau nebuni pe străzi.

Ce câștigă un om?

Mort. Un fiu mort în ceea lume, un fiu mort în astă lume.

Ce câștigă un om?

Fiul tău e mort, Morgan. Nu poate fi altfel. Mort în apă, sau mort sub piloni, plutind pe-acolo pe dedesubt, sau mort – cu siguranță – deasupra! N-a putut să-l ia. N-a putut...

Ce câștigă...

Și deodată îi veni în minte răspunsul.

– *Întreaga lume o câștigă!* strigă Morgan în încăperea descompusă. Se porni să râdă și să se preumble iar. Întreaga *lume* o câștigă și, pe Jason, lumea e prea destul!

Râzând, continuă să se plimbe din ce în ce mai repede și, nu peste mult timp, din pumnii strânși începu să-i picure sânge.

Peste vreo zece minute, în fața motelului opri o mașină. Morgan se apropie de fereastră și îl văzu pe Sunlight Gardener dând buzna afară din Cadillac.

Câteva secunde mai târziu, bubuia cu amândoi pumnii în ușă, ca un țânc de trei anișori, cu nevricale, care bate din picior. Morgan văzu că omul își ieșise complet din minți și se întrebă dacă asta era bine sau rău.

– Morgan! mugi Gardener. Deschide-mi, stăpâne! Vești! Am vești!

Ți-am văzut toate vestile prin binoclu, cred. Mai bate tu puțin la ușa aia, Gardener, până ce ajung la o concluzie: e bine că ai înnebunit, sau e rău?

Era bine, decise Morgan. În Indiana, Gardener se făcuse galben ca Razele de Soare în momentul crucial și fugise, fără să se îngrijească de Jack, odată pentru totdeauna. Acum însă

sălbatica-i jelanie îl făcea să fie iarăși demn de încredere. Dacă Morgan avea nevoie de un pilot kamikaze, Sunlight Gardener ar fi sărit printre primii în avion.

– Deschide-mi, stăpâne! Vești! Vești! V...

Morgan deschise ușa. Deși era excitat la culme, îl întâmpină pe Gardener cu o seninătate aproape sinistră.

– Ușurel, îl temperă el. Ușurel, Gard. O să-ți plesnească un vas de sânge.

– S-au dus la hotel... pe plajă... am tras în ei cât încă mai erau pe plajă... boii ăia tâmpiți n-au nimerit... în apă, am crezut... c-o să-i nimerim în apă... apoi s-au ridicat lighioanele adâncurilor... îl aveam în cătare... l-am avut pe băiatul ăla rău, rău, rău, DREPT ÎN CĂTARE... și-atuncea... jivinele... au... au...

– Mai încet, îl liniști Morgan.

Închise ușa și scoase o ploscă din buzunarul interior al hainei. I-o dădu lui Gardener, care deșurubă căpăcelul și trase două duști lacome. Morgan așteptă. Avea chipul calm, senin, dar în centrul frunții îi pulsa o venă, iar mâinile i se încleștau și se descleștau, se-ncleștau, se descleștau...

S-au dus la hotel, da. Morgan văzuse ridicola bărcuță cu capul ei de cal pictat și coada de cauciuc săltând pân-acolo.

– Oamenii tăi ce zic, fiul meu era viu sau mort când l-a tras Jack în barcă? îl întrebă el pe Gardener.

Gardener clătină din cap, dar în ochi i se citea convingerea.

– Nimeni nu știe precis, stăpâne. Unii spun că l-au văzut mișcând. Alții, că nu.

Nu contează. Dacă atunci nu era mort, acum este. O singură gură de aer din locul ăla, și-i explodează plămânii.

Obrajii lui Gardener erau îmbujorați de la whisky, iar ochii îi lăcrimau. Nu înapoie plosca, rămânând cu ea în mână. Lui Sloat, asta îi convenea de minune. N-avea nevoie nici de alcool, nici de cocaină. Se afla într-o cură din ceea ce neghiobii ăia ai anilor șaizeci numeau „naturism intensiv".

– Dă-i drumul, spuse el, și de data asta fii coerent!

Singurul lucru pe care-l avea de spus Gardener și pe care Morgan nu-l deslușise din prima sa izbucnire întretăiată, era prezența bătrânului negrotei pe plajă, pe care oricum ar fi putut

s-o ghicească. Totuși, îl lăsă pe Gardener să continue. Glasul acestuia era potolit, turbarea lui îl revigora.

În timp ce Gardener vorbea, Morgan își revăzu pentru ultima oară opțiunile, eliminându-și fiul din ecuație cu un mic spasm de regret.

Ce câștigă un om? Întreaga lume o câștigă, și lumea e prea destul... sau, în acest caz, lumile. Pentru început, două, iar dacă ele se irosesc, mai multe. Le pot stăpâni pe toate, dacă am chef – pot fi ceva în genul unui Dumnezeu al Universului.

Talismanul. Talismanul este...

Cheia?

Nu. O, nu.

Nu o cheie, ci o ușă; o ușă încuiată, interpusă între el și destinul lui. Nu voia să deschidă acea ușă, ci s-o distrugă, s-o distrugă în mod absolut și definitiv, astfel încât să nu se mai poată închide niciodată la loc, necum să se mai și încuie.

Când Talismanul avea să fie zdrobit, toate acele lumi vor fi lumile *lui*.

– Gard! spuse el, reluându-și plimbarea spasmodică.

Gardener îl privi întrebător.

– Ce câștigă un om? ciripi, voios, Morgan.

– Stăpâne? Nu înțe...

Morgan se opri în fața lui Gardener, cu ochii febrili, scânteietori. Chipul i se unduia în riduri. Deveni chipul lui Morgan de Orris. Redeveni chipul lui Morgan Sloat.

– *Lumea* o câștigă, spuse el, punându-și mâinile pe umerii lui Osmond. Când și le desprinse, o secundă mai târziu, Osmond era din nou Gardener. *Lumea* o câștigă, iar lumea e prea destul.

– Stăpâne, nu înțelegi, spuse Gardener, privindu-l pe Morgan de parcă ar fi înnebunit. Cred că au intrat *înăuntru*. Înăuntru unde-i ĂLA. Am încercat să-i împușcăm, dar lighioanele... lighioanele adâncurilor... s-au ridicat și i-au protejat, exact cum scrie în *Cartea Bunelor Roade* că are să se întâmple... și dacă au ajuns *înăuntru*...

Glasul lui Gardener era tot mai ascuțit. Ochii lui Osmond se rostogoleau în orbite, cu un amestec de ură și disperare.

– Înțeleg, spuse, încurajator, Morgan.

Avea din nou chipul și glasul calme, dar pumnii i se trudeau, se trudeau, iar sângele picura pe covorul mucegăit.

– Da-să trăiți-zău, da-ntr-adevăr-pam, para-papam. Au intrat, iar fiul meu nu va mai ieși niciodată de-acolo. L-ai pierdut pe-al tău, Gard, iar acum l-am pierdut și eu pe-al meu.

– *Sawyer!* lătră Gardener. Jack *Sawyer! Jason!* Acel...

Și Gardener se lansă într-un infernal acces de blesteme, care-l ținu aproape cinci minute. Îl afurisea pe Jack în două limbi; glasul îi tuna și-i fulgera, iar el transpira de jale și turbare dementă. Morgan stătea pe loc, lăsându-l să-și verse toată otrava.

Când Gardener se opri, gâfâind, și mai luă o înghițitură din ploscă, Morgan spuse:

– Exact! Cu surle și trâmbițe! Acum ascultă, Gard – mă asculți?

– Da, stăpâne.

Ochii lui Gardener/Osmond străluceau de atenție veninoasă.

– Fiul meu nu va mai ieși niciodată din Hotelul Negru, și cred că nici Sawyer nu va mai ieși. Există o foarte mare șansă ca el să nu fie încă destul de *Jason* pentru a le face față celor ce se află acolo. Probabil că *ĂLA* îl va omorî, sau îl va face să înnebunească, sau îl va trimite la o sută de lumi distanță. Dar poate va ieși, totuși, Gard. Da, *poate*.

– Cel mai rău și mai rău ticălos care-a respirat vreodată pe lumea asta, șopti Gardener.

Mâna i se strânse pe ploscă... se strânse... strânse... până când degetele începură să sape adâncituri în pereții de oțel.

– Spui că cioroiul bătrân e jos, pe plajă?

– Da.

– Parker, zise Morgan.

Și, în același moment, Osmond rosti:

– Parkus.

– E mort? întrebă Morgan, fără prea mult interes.

– Nu știu. Cred că da. Să-mi trimit oamenii să-l culeagă?

– *Nu!* exclamă, tăios, Morgan. Nu – vom coborî noi acolo, nu-i așa, Gard?

– Așa?

Morgan începu să rânjească.

– Așa-i, răspunse el. Așa.

Pentru prima oară, Morgan deveni conștient de durerea surdă ce-i pulsa în mâini. Le deschise, privind gânditor sângele ce curgea din rănile semicirculare, adânci, ale palmelor. Rânjetul nu-i păli. Ba se lăți încă și mai tare.

Gardener se holba la el solemn. O uriașă senzație de putere îl năpădi pe Morgan. Duse o mână însângerată la gât, strângând-o în jurul cheiței care aducea trăsnetul.

– *Lumea* o câștigă, șopti. Poți să-mi dai un *aleluia*.

Buzele i se retraseră și mai mult peste dinți. Rânjea cu schimonoseala galben-bolnăvicioasă a lupului singuratic – un lup bătrân, dar încă viclean, tenace și puternic.

– Hai, Gard! îl chemă el. Hai să mergem pe plajă!

CAPITOLUL XLI

Hotelul Negru

1

Richard Sloat nu era mort, dar, când Jack își luă în brațe vechiul prieten, îl simți fără cunoștință.

Acu, cine-i turma? întrebă Wolf, în mintea lui Jack. *Ai grijă, Jacky! Wolf! Ai...*

VINO LA MINE! VINO ACUM! cânta Talismanul cu puternica sa voce fără sunet. VINO LA MINE, ADU-MI TURMA, ȘI TOTUL VA FI BINE, ȘI TOTUL VA FI BINE, ȘI...

– ... și trebile de tot soiu-o să hie bine, horcăi Jack.

Porni înainte, și cât pe-aci să calce drept în trapa deschisă, ca un copil care participă la o bizară dublă execuție prin spânzurare. *Swing with a Friend* [1], își spuse nebunește Jack. Inima îi bubuia în urechi, și o clipă crezu că vomită direct în apa cenușie ce plescăia printre piloni. Apoi își recăpătă controlul și închise cu piciorul chepengul. Acum nu se mai auzea decât sunetul giruetelor – figurine cabalistice de alamă, învârtindu-se neobosite pe cer.

Jack se întoarse spre „Agincourt".

Observă că stătea pe un ponton larg, ca o verandă înălțată. Cândva, persoane cochete din anii douăzeci-treizeci șezuseră

[1] *Leagănă-te c-un prieten*, titlul unei populare melodii swing (n. tr.).

aici, sub umbrele, bând cocteiluri, citind poate cele mai recente romane de Edgar Wallace sau Ellery Queen, poate privind în zare spre locul în care Los Cavernos Island abia se zărea – ca o cocoașă de balenă albastră-cenușie visând la orizont. Bărbații în alb, femeile în tonuri pastelate.

Cândva, poate.

Acum, scândurile erau răsucite, ondulate și rupte. Jack nu știa în ce culoare fusese vopsită puntea pe vremuri, dar cu timpul se înnegrise, ca și restul hotelului – culoarea acestui loc era culoarea pe care-și imagina că trebuie s-o aibă tumorile maligne din plămânii mamei lui.

La douăzeci de pași distanță, se vedeau „ferestrele-uși" ale lui Speedy, prin care locatarii vor fi forfotit intrând și ieșind, în acele vremuri de demult, văzute de el ca prin ceață. Fuseseră văruite cu trăsături alandala de bidinea lată, astfel că acum semănau cu niște ochi orbi.

Pe una dintre ele stătea scris:

E ULTIMA VOASTRĂ ȘANSĂ SĂ PLECAȚI ACASĂ.

Sunetul valurilor. Sunetul feroneriilor rotindu-se pe acoperișurile unghiulare. Mirosul de sare marină și băuturi vechi vărsate – băuturi vărsate demult de către oameni frumoși, care acum erau zbârciți și morți. Duhoarea hotelului însuși. Privi din nou fereastra văruită și văzu, fără reală surprindere, că mesajul se și schimbase.

A ȘI MURIT JACK, AȘA CĂ DE CE SĂ TE MAI OSTENEȘTI?

(Acu, cine-i turma?)

– Tu ești, Richie, spuse Jack, da' nu ești singur.

Richard scoase un sforăit de protest, în brațele lui Jack.

– Haide, spuse acesta, și porni. Încă un kilometru și jumătate. Mai mult sau mai puțin.

2

Ferestrele văruite păreau efectiv să se dilate, în timp ce Jack mergea spre „Agincourt", ca și cum Hotelul Negru l-ar fi privit acum cu o surprindere oarbă și, totodată, disprețuitoare.

Chiar îți închipui, băiețaș, că poți intra aici, sperând să mai ieși vreodată? Chiar crezi că ai atâta Jason în tine?

Scântei roșietice, asemănătoare celor pe care le văzuse în văzduh, licăreau și dansau peste geamul albit. Preț de-o clipă, căpătară formă. Jack privi, întrebător, cum se transformau în drăcușori mici și roșii. Patinau în jos, spre clanțele de alamă ale ușilor, adunându-se acolo. Mânerele începură să lumineze difuz, ca fierul unui făurar în forjă.

Haide, băiețaș. Atinge una. Încearcă.

Odată, când avea șase ani, Jack pusese degetul pe ochiul rece al unei mașini de gătit electrice, după care răsucise șalterul de căldură până la maximum. Era pur și simplu curios cât de repede se încălzea plita. În secunda următoare, își smulgea degetul, deja bășicat, cu un țipăt de durere. Phil Sawyer sosise în fugă, aruncase o privire și-l întrebase pe Jack când îi venise pornirea excentrică de-a arde de viu.

Jack se opri, cu Richard în brațe, privind clanțele și luminiscența lor mată.

Haide, băiețaș. Mai ții minte cum te-a fript soba? Credeai că vei avea o grămadă de timp să-ți tragi degetul – „La naiba", ți-ai spus, „drăcia nici măcar nu-ncepe să se-nroșească într-un minut" – , dar te-ai ars imediat, nu-i așa? Ei, cum crezi c-o să ți se pară drăcia asta, Jack?

Alte scântei roșii lunecau cu mișcări fluide pe geam, spre mânerele ușilor-glasvand. Clanțele începeau să capete aspectul delicat de roșu-mărginit-cu-alb al metalului care nu mai are decât șase grade până să se topească și să picure. Atinsă, oricare dintre acele clanțe i s-ar fi cufundat în carne, carbonizând țesuturile și fierbându-i sângele. Un chin cum nu mai cunoscuse nicicând.

Așteptă un moment cu Richard în brațe, sperând ca Talismanul să-l cheme iar, sau ca „latura-Jason" din el să iasă la suprafață. Dar ceea ce-l hârâi prin creier fu vocea mamei lui.

Trebuie-ntotdeauna să te-mpingă cineva sau ceva, Jack-O? Hai, grozavule – singur ai pus toată povestea asta în mișcare. Poți s-o ții mai departe, dacă vrei cu-adevărat. Ce, trebuie să le facă pe toate celălalt băiat în locul tău?

– Bine, mamă, răspunse Jack. Surâdea, dar glasul îi tremura de frică. Pentru tine o fac. Sper doar că și-a amintit cineva să împacheteze pomada contra arsurilor.

Întinse mâna și apucă una dintre clanțele incandescente.

Numai că nu era incandescentă; totul fusese o simplă iluzie. Mânerul era cald, dar nimic mai mult. În timp ce Jack apăsa, aura roșie se stinse din toate clanțele. Și când împinse ușa, Talismanul cântă din nou, făcându-i pielea de găină:

BRAVO! JASON! LA MINE! VINO LA MINE!

Cu Richard în brațe, Jack intră în sufrageria Hotelului Negru.

3

În timp ce trecea pragul, simți o forță neînsuflețită – ca un fel de mână moartă – încercând să-l împingă înapoi. Jack rezistă și, peste una sau două secunde, senzația de respingere încetă.

Încăperea nu era foarte întunecoasă, dar ferestrele văruite o scăldau într-o albeață monocromă, care lui Jack nu-i plăcea. Se simțea cufundat în ceață, orb. Din pereții interiori, a căror tencuială se prefăcea încet-încet într-o zeamă spurcată, se simțeau mirosurile veștejite ale descompunerii: duhoarea de vechime goală și beznă acră. Dar mai exista și altceva, iar Jack știa și-i era teamă.

Fiindcă locul acesta nu e gol.

Nu știa exact ce fel de lucruri puteau fi acolo – dar știa că Sloat nu îndrăznise niciodată să intre și bănuia că nici altcineva n-ar fi îndrăznit. Simțea aerul neplăcut și greu în plămâni, ca plin de-o otravă cu efect lent. Etajele stranii, culoarele înclinate și camerele secrete de deasupra îl apăsau ca pereții unei uriașe și complexe cripte. Aici domnea nebunia, moartea umbla nestingherită, iraționalitatea își făcea mendrele. Jack n-ar fi găsit, poate, cuvintele pentru a exprima aceste lucruri, dar le simțea, totuși... le recunoștea ca fiind ceea ce erau. La fel cum era conștient de faptul că nici toate Talismanele din Cosmos nu-l puteau apăra de așa ceva. Intrase într-un bizar ritual dansant, a cărui încheiere, se temea el, nu era deloc prestabilită.

Era stăpânul propriei sale sorți.

Ceva îl gâdilă pe ceafă. Jack dădu cu mâna peste locul atins și se feri într-o parte. Richard gemu răgușit în brațele lui.

Era un păianjen mare și negru, agățat pe un fir. Jack privi în sus, și-i văzu pânza într-unul dintre ventilatoarele încremenite în tavan, încâlcită într-un rânjet întins de la o pală la alta. Trupul păianjenului era umflat. Jack îi zări și ochii. Nu-și amintea să mai fi văzut vreodată *ochii* unui păianjen. Porni să ocolească păianjenul atârnat, spre mese. Animalul se răsucea în capătul firului, urmărindu-l.

– Hoss *scâlbooss!* chițcăi, deodată, păianjenul spre el.

Jack zbieră și îl strânse pe Richard la piept cu forța galvanică a panicii. Țipătul său reverberă prin toată sufrageria cu plafon înalt. Undeva, în umbrele de dincolo de ea, răsună un dangăt metalic găunos și ceva râse.

– *Hoss scâlbooss, hoss SCÂLBOOSS!* chițcăi păianjenul și deodată se cățără la loc în plasa sa de sub tavanul cu rulouri de tablă.

Cu inima bubuind, Jack traversă sufrageria și-l depuse pe Richard pe o masă. Băiatul gemu din nou, foarte slab. Jack îi simțea umflăturile de pe piele, sub haine.

– Trebuie să te las puțin, amice, spuse.

Din umbrele de deasupra:

– *... O să am... am mare... mare grijă de el, băi hoss... hoss scâlbooss...*

Și un mic chicotit, bâzâitor, tenebros.

Sub masa pe care Jack îl întinsese pe Richard se afla un vraf de pânzeturi. Primele două trei fețe de masă de deasupra erau încleiate de mucegai, dar pe la jumătatea grămezii găsi una care se prezenta destul de bine. O desfăcu și îl acoperi pe Richard până la gât. Apoi dădu să plece.

Vocea păianjenului șopti subțire în jos, din unghiul palelor de ventilator, dintr-o întunecime ce duhnea a muște în descompunere și viespi înfășurate în mătase.

– O să am grijă de el, băi hoss scâlbooss...

Jack ridică privirea, înfiorat, dar nu putu vedea păianjenul. Își închipuia ochii aceia mici și reci, dar mai mult decât închipuirea nu era. Îi veni în minte o imagine chinuitoare, care-i făcea rău:

păianjenul cățărându-se pe fața lui Richard, îndesându-se între buzele sale inerte, în gură, lălăind încontinuu: *Hoss scâlbooss, hoss scâlbooss, hoss scâlbooss...*

Se gândi să tragă fața de masă până peste gura lui Richard, dar descoperi că nu se putea îndura să-l prefacă pe prietenul său în ceva atât de asemănător cu un.cadavru – ar fi fost aproape ca o invitație.

Reveni la Richard și se opri lângă el, nehotărât, știind că însăși nehotărârea sa fericea foarte mult, fără-ndoială, forțele ce pândeau acolo – orice, numai să-l țină cât mai departe de Talisman.

Vârî mâna în buzunar și scoase o bilă mare de marmură, verde-închis. Oglinda magică din cealaltă lume. Jack nu avea nici un motiv să creadă că deținea vreo putere deosebită împotriva forțelor răului, dar ea provenea din Teritorii... și, lăsând Ținuturile Spulberate la o parte, Teritoriile erau de-o bunătate înrădăcinată. Iar binele înnăscut, judecă Jack, trebuia să aibă propria sa putere asupra răului.

Îndesă bila în mâna lui Richard. Palma acestuia se închise, apoi se redeschise la loc, moale, de îndată ce Jack își retrase propria-i mână.

De undeva, de sus, păianjenul pufni într-un râs obscen.

Jack se aplecă adânc peste Richard și încercă să nu ia în seamă mirosul de boală – atât de asemănător cu mirosul acelui loc.

– Ține-o în mână, Richie, murmură el. Ține-o strâns, fârtate.

– Nu... fârtate, șopti, abia auzit, Richard, dar mâna i se strânse fără vlagă pe bilă.

– Mulțumesc, Richie-băiete, spuse Jack.

Sărută tandru obrazul lui Richard și porni prin sufragerie, spre ușile duble închise, din capătul îndepărtat. *E ca la „Alhambra"*, își spuse. *Sală de mese ce dă spre grădina de-acolo, sală de mese ce dă spre o terasă peste apă aici. Uși duble în ambele locuri, deschizându-se spre restul hotelului.*

În timp ce traversa încăperea, simți din nou mâna aceea moartă împingându-l – era hotelul care-l respingea, încercând să-l îmbrâncească înapoi, afară.

Las-o baltă, spuse Jack în sinea sa și-și văzu de drum.

Forța păru să se risipească aproape imediat.

Avem și alte mijloace, șoptiră ușile duble în timp ce se apropia de ele. Din nou auzi Jack dangătul metalic, vag, care suna a gol.

Te îngrijorează Sloat, șoptiră ușile duble; doar că acum nu erau numai *ele* – acum, vocea pe care o auzea Jack era vocea întregului hotel. *Te îngrijorează Sloat, și Wolfii cei răi, și creaturile care seamănă cu niște capre, și antrenorii de baschet care, în realitate, nu-s antrenori de baschet; te îngrijorează armele de foc, plasticul-explozibil și cheile magice. Pe noi, aici, nu ne îngrijorează nimic din toate aceste lucruri, mititelule. Nu-nseamnă nimic pentru noi. Morgan Sloat nu e nimic mai mult decât un șobolan care mișună. Mai are doar douăzeci de ani de trăit, iar asta înseamnă pentru noi mai puțin decât intervalul dintre două respirații. Pe noi, cei din Hotelul Negru, nu ne interesează decât Talismanul – „axa tuturor lumilor posibile". Ai venit ca un spărgător să ne jefuiești de ceea ce ne aparține, și-ți spunem încă o dată: avem și alte mijloace să ne descurcăm cu hossii scâlbossi ca tine. Iar dacă insiști, vei afla care sunt – vei afla pe propria-ți piele.*

4

Jack deschise prima ușă dublă, apoi pe cealaltă. Rotițele scârțâiră strident, rulând din nou, pentru prima oară după ani de zile, pe șinele lor îngropate în podea.

Dincolo de uși se afla un hol întunecos. *Ăsta duce spre foaier*, își spuse băiatul. *Iar de-acolo, dacă hotelul e într-adevăr la fel ca „Alhambra", va trebui să urc un etaj, pe scara principală.*

La etajul întâi, avea să găsească marea sală de bal. Iar în marea sală de bal îl aștepta lucrul după care venise.

Jack aruncă o privire înapoi, văzu că Richard nu se mișcase, și trecu în hol. Închise ușile în urma lui.

Porni încet de-a lungul coridorului, călcând pe covorul putred.

Puțin mai încolo, Jack văzu o altă pereche de uși duble, cu păsări pictate pe ele.

În apropiere, existau câteva săli de întrunire. Era acolo sala *Golden State*, exact vizavi de sala *Forty-Niner*. La cinci pași mai spre ușile duble cu păsări pictate, se afla sala *Mendocino*

(într-un panou de jos al ușii de mahon era scrijelit: MAICĂ-TA A MURIT ZBIERÂND!). Departe, în lungul culoarului – imposibil de departe –, plutea o lumină apoasă. Foaicrul.

Clanc.

Jack se răsuci iute pe călcâie și întrezări o ușoară mișcare după una dintre ușile în arc frânt din gâtlejul de piatră al acestui coridor...

(?pietre?) (?uși în arc frânt?)

Jack clipi din ochi, stingherit. Coridorul era căptușit cu lambriuri de mahon închis la culoare, care începuse să putrezească în umezeala litorală. Nici urmă de piatră. Iar ușile dinspre sălile *Golden State*, *Forty-Niner* și *Mendocino* erau simple uși, vizibil dreptunghiulare și fără nici un arc frânt. Totuși, un moment, i se păruse că vedea deschizături ca niște arcade de catedrală modificate. În aceste porți se aflaseră grilaje-ghilotină – ca acelea care se pot ridica sau coborî învârtind un vinci. Când poarta era coborâtă pentru a bloca intrarea, țepii se potriveau în găurile din pardoseală.

Nici o arcadă de piatră, Jack-O. Uită-te cu ochii tăi. Doar uși. Grilaje din-alea ghilotină ai văzut în Turnul Londrei, când ai fost în excursie cu mama și unchiul Tommy, acum trei ani. Te cam sperii doar, atâta tot...

Dar senzația de gol din stomac era inconfundabilă.

Se aflau acolo, nici o problemă. Am făcut un salt – o secundă doar, am fost în Teritorii.

Clanc.

Jack se răsuci în partea cealaltă. Sudoarea îi îmbrobona fruntea și obrajii, iar părul începea să i se ridice pe ceafă.

O văzu din nou – strălfulgerare metalică în umbrele unei camere. Văzu pietre uriașe, negre ca păcatul, cu suprafețele aspre, pătate de mușchi verde. Viermi hidoși, albi, moi la înfățișare, mișunau intrând și ieșind din porii mari ai mortarului descompus dintre pietre. La intervale de cinci-șapte metri, se aflau fofeze goale. Făcliile care stătuseră cândva înfipte în aceste suporturi dispăruseră de mult.

Clanc.

De astă-dată, nici măcar nu clipi. Lumea lunecă lateral dinaintea ochilor lui, unduindu-se ca un obiect văzut printr-o apă curgătoare limpede. Pereții erau din nou de mahon negricios, în

locul blocurilor de piatră. Ușile erau uși, nu grilaje-ghilotină din gratii de fier încrucișate. Cele două lumi, care fuseseră despărțite printr-o membrană subțire precum ciorapul de mătase al unei cucoane, începuseră acum să se suprapună de-a binelea.

Și, își dădu vag seama Jack, latura-Jason a sa începuse să se suprapună cu latura-Jack – combinație din care lua naștere o a treia ființă, amalgam al amândurora.

Nu știu exact ce e combinația asta, dar sper că-i puternică, fiindcă după ușile astea sunt unele lucruri... după toate ușile.

Jack reîncepu să gliseze în lungul coridorului, spre hol.

Clanc.

De data asta, lumile nu se mai schimbară; ușile solide rămaseră uși solide, și nu văzu nici o mișcare.

Chiar acolo după ușă, totuși. Chiar acolo...

Acum auzi ceva în spatele ușilor duble pictate – deasupra peisajului de baltă, pe cer, erau înscrise cuvintele BARUL BÂTLANULUI. Era zgomotul unei mașinării mari, ruginite, care fusese pusă în funcțiune. Jack se întoarse spre

(Jason se întoarse spre)

ușa aceea care se deschidea,

(poarta aceea care se ridica)

vârând mâna în

(punga)

buzunarul

(pe care o purta la cingătoarea jiletcii)

jeanșilor și apucând pana de chitară pe care i-o dăduse Speedy atât de demult

(și apucând dintele de rechin).

Așteptă să vadă ce va ieși din „Barul Bâtlanului", iar zidurile hotelului șoptiră confuz: *Avem metode de-a trata cu hossi scâlbossi ca tine. Ar fi trebuit să pleci cât încă aveai timp...*

... fiindcă acum, băiețelule, ți-a sunat ceasul.

5

Clanc... BUF!
Clanc... BUF!
Clanc... BUF!

Zgomotul era masiv, grosolan și metalic. Domnea în el ceva neînduplecat și inuman, care-l speria pe Jack mai rău decât dacă s-ar fi auzit un sunet mai omenesc.

Se mișca, înainta târșâit, în propriu-i ritm idiot.

Clanc... BUF!

Clanc... BUF!

Urmă o lungă tăcere. Jack aștepta, lipit de peretele opus, la câțiva pași în dreapta ușilor pictate, cu nervii atât de încordați, încât păreau să zbârnâie. Mult timp nu se întâmplă nimic. Băiatul începu să spere că misteriosul *clanc* bufnitor căzuse prin vreo trapă interdimensională, înapoi în lumea din care venise. Deveni conștient că îl durea spatele din cauza poziției țeapăn-artificiale și încordate. Își lăsă umerii moi.

Într-un trosnet zdrobitor, un pumn uriaș, înzăuat, cu țepi bonți, lungi de cinci centimetri, care-i ieșeau din nodurile degetelor, sparse cerul albastru cojit de pe ușă. Jack se crispă din nou lângă perete, cu gura căscată.

Și, neajutorat, trecu în Teritorii.

6

De cealaltă parte a grilajului-ghilotină stătea o siluetă în armură negricioasă, ruginită. Coiful său cilindric era străpuns doar de fanta orizontală a vizierei, lată de vreo doi centimetri. Deasupra avea un panaș roșu soios, prin care fojgăiau viermi albi. Erau de același soi, îi recunoscu Jack, cu cei care ieșiseră din pereți, mai întâi în camera lui Albert Cocoloș, apoi prin toată Thayer School. Casca se continua cu o glugă de zale, îmbrăcând ca etola unei cucoane umerii cavalerului ruginit. Brațele și antebrațele erau împlătoșate în brasarde grele de oțel, articulate la coate cu cubitiere. Acestea erau acoperite cu cruste de murdărie străveche, straturi-straturi, iar când cavalerul se mișca, cubitierele scârțâiau ca glasurile stridente, antipatice, ale unor copii mofturoși.

Pumnii armurii erau o junglă de țepi.

Jason rămase lângă zidul de piatră, privindu-l – de fapt, incapabil să-și mute privirea în altă parte; avea gura uscată ca de febră, iar ochii păreau să i se umfle ritmic în orbite, sincron cu bătăile inimii.

În mâna dreaptă, cavalerul ținea *le martel de fer* – un ciocan de luptă cu cap de fier forjat, cântărind cel puțin cincisprezece kilograme, ruginit, mut ca uciderea.

Poarta-ghilotină; nu uita că poarta e între tine și el...

Dar în clipa următoare, deși în apropierea sa nu se afla nici o mână omenească, vinciul începu să se învârtească; lanțul de fier, cu fiecare verigă lungă cât antebrațul lui Jack, prinse să se înfășoare pe troliu, iar grilajul își începu ridicarea.

7

Pumnul înzăuat se retrăsese din ușă, lăsând o gaură așchiată, care preschimba de îndată fresca, din pastorală romantică decolorată, într-una suprarealist-sinistră: acum arăta de parcă un vânător apocaliptic, dezamăgit după ziua petrecută prin bălți, ar fi tras o încărcătură de alice, străpungând cerul, într-un acces de ciudă. Apoi, capul ciocanului de luptă explodă prin ușă într-o uriașă și brutală mișcare de balans, dezintegrând unul dintre cei doi bâtlani care se chinuiau să decoleze. Jack ridică o mână în dreptul feței, ca să se apere de țăndări. *Le martel de fer* se retrase. Urmă o altă scurtă pauză, aproape suficientă pentru ca Jack să se gândească din nou s-o ia la fugă. După care pumnul țepos străpunse iarăși ușa. Se răsuci într-o parte, apoi în cealaltă, lărgind spărtura, și se retrase. O secundă mai târziu, ciocanul se năpusti prin mijlocul unui stufăriș, doborând pe covor o bucată mare din batantul drept al ușii.

Acum, Jack putea să distingă armura mătăhăloasă, în penumbra barului. Nu era aceeași armură purtată de personajul care-l înfrunta pe Jason în castelul negru; acela purta un coif aproape cilindric, cu panaș roșu. Acesta avea o cască asemănătoare cu capul lustruit al unei păsări de oțel. Din ambele laturi se înălțau coarne, cu rădăcina cam pe la nivelul urechilor. Jack văzu o cuirasă, un kilt de platoșe prinse cu inele, iar dedesubt un tiv de zale. Ciocanul era același în ambele lumi, și tot în ambele lumi cavalerii Îngemănari îl repeziră în aceeași clipă, cu dispreț parcă – cine avea nevoie de un ciocan de luptă, când înfrunta un adversar atât de nevolnic?

Fugi! Jack, fugi!

Într-adevăr, șopti hotelul. *Fugi! Asta trebuie să facă hossi scâlbossi! Fugi! FUGI!*

Dar n-avea să fugă. Putea să moară, dar n-avea de gând să fugă – fiindcă glasul acela viclean, șoptitor, avea dreptate. Fuga era exact ceea ce făceau hossi scâlbossi.

Dar eu nu sunt hoț, își spuse Jack. *Arătarea aia mă poate ucide, dar n-am să fug. Căci nu sunt hoț.*

– N-am să fug! strigă Jack spre chipul păsăresc orb, de oțel șlefuit. *Nu-s hoț! Auzi ce-ți spun? Am venit după ce-i al meu și NU SUNT HOȚ!*

Un geamăt țipător răsună prin orificiile respiratorii de la baza coifului cap de pasăre. Cavalerul ridică pumnii cu țepi și-i trânti, unul în ușa șubredă din stânga, iar celălalt în cea din dreapta. Pastorala lume cu bălți pictată pe panouri fu nimicită. Balamalele plesniră... și, în timp ce ușile se prăvăleau spre el, Jack văzu cum singurul bâtlan rămas în tablou își luă zborul ca o pasăre din desenele animate ale lui Walt Disney, cu ochii strălucitori și înfricoșați.

Armura porni spre el ca un robot ucigaș, ridicând picioarele pentru a le trânti apoi, detunător, pe jos. Era înaltă de peste doi metri și, când trecu prin cadrul ușii, coarnele ce i se înălțau din cască trasară două brazde adânci în pragul de sus. Semănau cu niște semne ale citării.

Fugi! răcni în mintea lui un glas tunător.

Fugi, hossule, șopti hotelul.

Nu, răspunse Jack. Privea cu ochii mari cavalerul care înainta, iar mâna sa cuprinse strâns pana de chitară din buzunar. Mănușile cu țepi se îndreptară spre viziera coifului cap de pasăre. O ridicară. Jack rămase cu gura căscată.

Interiorul coifului era gol.

8

Mănușile cu țepi se ridicară, apucând din ambele părți coiful metalic. Îl scoaseră încet, dezvăluind chipul livid, hăituit, al unui om care părea să aibă cel puțin trei sute de ani. O parte a acestui

cap matusalemic era înfundată înăuntru. Așchii de os ca o coajă de ou spart străpungeau pielea, iar rana era îngălată de-o cocă neagră, și Jason bănui că erau creierii putreziți. Nu respira, dar ochii mărginiți cu roșu, ce-l priveau pe Jason, scânteiau cu o aviditate infernală. Rânji, iar Jason văzu dinții ascuțiți ca acele, cu care oroarea aceea avea să-l sfâșie în bucăți.

Zăngăni, șovăitor, înainte... dar acesta nu era singurul sunet.

Băiatul privi în stânga, spre sala principală

(foaierul)

a castelului

(hotelului)

și văzu un al doilea cavaler, care purta pe cap o apărătoare de forma unui castron nu prea adânc, cunoscut în secolul al XIII-lea sub numele de Marele Coif. În urma lui veneau al treilea... și al patrulea. Se apropiau încet pe coridor, punând în mișcare armuri vechi în care acum sălășluiau vampiri.

Apoi, mâinile îl apucară de umeri. Țepii tociți ai mănușilor i se înfipseră în trup și în brațe. Începu să curgă sânge cald, iar chipul livid, zbârcit, se scofâlci într-un rânjet hâd, de poftă. Cubitierele de la coate scrâșniră și se văicăriră, în timp ce cavalerul mort îl trăgea pe băiat spre sine.

9

Jack urlă de durere – țepii scurți și bonți ai mâinilor celuilalt erau *în* el, *în* el, și înțelese, odată pentru totdeauna, că totul se petrecea în realitate și mai avea o clipă până când arătarea avea să-l ucidă.

Fu smucit spre hăul căscat, gol, dinăuntrul coifului...

Dar oare chiar era gol?

Jack percepu o pereche de luciri roșii, neclare, iluzorii în beznă... ceva ca niște ochi. Și, în timp ce mâinile armurii îl trăgeau tot mai sus și mai sus, se simți înghețat de frig, ca și cum toate iernile ce existaseră vreodată s-ar fi combinat cumva, ar fi devenit oarecum o singură iarnă... iar acel fluviu de aer geros șiroia acum afară din coiful gol.

Chiar are să mă ucidă, și mama mea va muri, Richard va muri, Sloat va învinge, are să mă ucidă, are să

(mă sfâșie în bucăți, să mă spintece cu dinții)

mă înghețe sloi...

JACK! țipă glasul lui Speedy.

(JASON! țipă glasul lui Parkus.)

Pana, băiete! Folosește pana! Până nu-i prea târziu! PENTRU NUMELE LUI JASON, FOLOSEȘTE PANA PÂNĂ NU-I PREA TÂRZIU!

Mâna lui Jack se încleștă pe pana de chitară. Era fierbinte, așa cum fusese și moneda, iar gerul amorțitor fu înlocuit de-o bruscă senzație de victorie ce-i zgudui tot creierul. Scoase pana din buzunar, țipând de durere când mușchii străpunși i se flexară, cu țepii implântați în ei, fără însă a pierde fiorul acela de triumf – senzația aceea încântătoare de *căldură* din Teritorii, sentimentul acela clar de *curcubeu*.

Pana, căci din nou era o pană de chitară, se afla între degetele lui, puternic și greu triunghi ivoriu, filigranat și încrustat cu desene stranii – și în clipa aceea, Jack

(și Jason)

văzu desenele alcătuind un chip – chipul Laurei DeLoessian *(chipul lui Lily Cavanaugh Sawyer)*.

10

– *În numele ei, avorton spurcat!* strigară într-un glas – dar nu era decât un singur strigăt: strigătul acelei unice ființe, Jack/Jason. *Piei de pe fața acestei lumi! În numele Reginei și în numele fiului ei, ia-te de pe pielea ăstei lumi!*

Jason repezi pana de chitară în chipul descărnat, albicios, al bătrânei arătări-vampir din armură; în aceeași clipă, glisă, fără a privi măcar în Jack, și văzu cum pana se depărta șuierând printr-un hău gol și negru, înghețat. Mai avu încă un moment ca Jason, când văzu ochii roșii ai arătării-vampir bulbucându-se neîncrezători, în vreme ce vârful penei se afunda în centrul frunții zbârcite. Peste o clipă, ochii înșiși, deja începeșându-se, explodară, și un lichid negru, aburind, i se scurse peste mână și încheietură. Era plin de viermișori care mușcau.

11

Jack fu azvârlit în perete. Se lovi la cap. În ciuda acestei izbituri și a durerii ce-i pulsa adânc în umeri și brațe, nu dădu drumul penei.

Armura zdrăngănea ca o sperietoare făcută din cutii de conserve. Jack avu timp să vadă că se *umfla* oarecum, și-și repezi o mână peste ochi să și-i apere.

Armura se autodistruse. Nu împroșcă în toate părțile cu schije, ci pur și simplu se dezmembră. Jack își spuse că, dacă ar fi văzut asta într-un film, în loc s-o vadă în realitate, înghesuit pe coridorul de la parter al acelui hotel puturos, cu sângele șiroindu-i în subsuori, ar fi izbucnit în râs. Coiful de oțel lustruit, atât de asemănător cu un cap de pasăre, căzu pe jos cu o bufnitură înfundată. Grumăjerul curbat, menit să-i împiedice pe inamicii cavalerului de a-i trece prin beregată un tăiș sau un vârf de spadă, căzu drept în cuirasă, cu un zăngănit de zale împletite strâns. Platoșele căzură ca niște cotoare de cărți făcute din oțel îndoit. Gambierele se despicară. Timp de două secunde, pe covorul putred căzu o ploaie de metal, după care nu mai rămase decât un maldăr de resturi parcă adunate cu măturoiul.

Jack se împinse de-a lungul peretelui, privind cu ochii holbați, ca și cum s-ar fi așteptat ca piesele armurii să-și ia deodată zborul, reasamblându-se. De fapt, se aștepta la așa ceva. Dar, cum nu se întâmplă nimic, o luă la stânga, spre foaier... și văzu încă trei armuri înaintând încet spre el. Una dintre ele ținea un stindard brânzos, încleiat de mucegai, iar drapelul purta un simbol pe care Jack îl recunoscu: îl văzuse fluturând pe stegulețele soldaților lui Morgan de Orris în timp ce escortau diligența neagră a stăpânului lor pe Drumul Avanposturilor, spre pavilionul Reginei Laura. Blazonul lui Morgan – dar acestea nu erau creaturile lui Morgan, după cum înțelese el, ca prin ceață; îi purtau stindardul ca pe un fel de glumă macabră la adresa intrusului înfricoșat, care avea de gând să le răpească singura lor rațiune de-a fi.

– Gata, șopti, răgușit, Jack.

Pana de chitară îi tremura între degete. Se întâmplase ceva cu ea; fusese într-un fel vătămată când o folosise spre a distruge

armura ivită din „Barul Bâtlanului". Fildeșul, anterior de culoarea smântânii proaspete, se îngălbenise vizibil. Acum era brăzdat cruciș și curmeziș de crăpături fine.

Armurile clănțăneau necontenit spre el. Una trase încet o spadă lungă, cu vârf dublu, nespus de înfricoșătoare.

– Nu mai vreau, gemu Jack. O, Doamne, rogu-te, gata, sunt obosit, nu pot, te rog, gata, gata...

Jack Călătoru, moș Jack Călătoru...

– *Speedy, nu pot!* zbieră băiatul.

Lacrimile îi brăzdau jegul de pe față. Armurile se apropiau cu iminența unor piese de mașini pe o bandă de montaj. Auzi un șuierat de vânt arctic înlăuntrul spațiilor negre, înghețate.

... ești aici, în California, ca să-l aduci înapoi.

– *Te rog, Speedy, nu mai vreau!*

Întinzând mâinile spre el – chipuri robotice de metal negru, gambiere ruginite, zale pătate și mânjite cu mușchi și mucegai.

Tre' să-ți dai toată străduința, Jack Călătorule, șopti Speedy, epuizat, iar apoi se stinse, și Jack fu lăsat să reziste sau să se prăbușească, după cum îi era voia.

CAPITOLUL XLII

Jack și Talismanul

1

Ai făcut o greșeală – rosti un glas fantomatic în capul lui Jack Sawyer în timp ce stătea la intrarea în „Barul Bâtlanului" și privea celelalte armuri venind spre el. În minte i se deschise larg un ochi, și văzu un bărbat furios – un om care, de fapt, nu era nimic altceva decât un băiat ce crescuse fără măsură – apropiindu-se de cameră pe-o stradă de orășel western, încătărămându-și mai întâi o cartușieră, apoi și pe cealaltă, astfel că i se încrucișau pe burtă. *Ai făcut o greșeală – trebuia să-i fi ucis pe* amândoi *frații Ellis!*

2

Dintre toate filmele mamei lui, cel care-i plăcuse lui Jack întotdeauna cel mai mult era *Ultimul tren din Orașul Spânzuraților*, realizat în 1960, având premiera în 1961. Fusese un film Warner Brothers, iar în rolurile principale – la fel ca în multe dintre filmele cu deviz scăzut produse de frații Warner, în acea perioadă – erau distribuiți actori din șase seriale TV ale casei Warner Brothers care se turnau în permanență. Jack Kelly din *Maverick* jucase în *Ultimul tren din Orașul Spânzuraților* (în

rolul Cartoforului Grațios), alături de Andrew Duggan din *Ritmul străzii Bourbon* (Baronul cel Rău al Vitelor). Clint Walker, care la televizor juca un personaj numit Cheyenne Bodie, îl interpreta pe Rafe Ellis (Șeriful Pensionar Care Trebuie Să-și Ia Pistoalele Pentru Ultima Oară). Inger Stevens fusese distribuită, inițial, în rolul Dansatoarei Cu Brațe Binevoitoare Și Inimă De Aur, dar Miss Stevens se îmbolnăvise grav de bronșită, și intrase în rol Lily Cavanaugh. Era un personaj de soiul celor pe care l-ar fi putut juca și în stare de comă totală. Odată, când părinții lui îl credeau adormit și discutau în livingul de la parter, Jack își auzise mama făcând o afirmație șocantă în timp ce lipăia, desculță, spre baie, să bea un pahar cu apă... fusese, în orice caz, destul de șocant pentru ca Jack să nu uite niciodată. „Toate femeile pe care le-am jucat știau să se fută, dar nici una dintre ele nu știa să se bășească."

Will Hutchins, care juca într-un alt program Warner Brothers (intitulat *Picioruș-de-zahăr*), apăruse și el în film. *Ultimul tren din Orașul Spânzuraților* era favoritul lui Jack, în primul rând grație personajului interpretat de Hutchins. Acest personaj – Andy Ellis, pe numele său – era cel care-i venise acum în minte, în mintea lui obosită, zdruncinată, suprasolicitată, privind șirul armurilor care se apropia de el pe coridorul întunecat.

Andy Ellis fusese Fratele Cel Mic Și Laș Care-și Iese Din Minți În Ultimul Act. După ce, tot filmul, tremurase și stătuse bosumflat, ieșise să-i înfrunte pe acoliții răi ai lui Duggan, după ce Acolitul-Șef (jucat de sinistrul țepos și cu ochi-de-zid Jack Elam, care-i interpreta pe Acoliții-Șefi în tot felul de ficțiuni Warner Brothers, atât cinematografice cât și de televiziune) îl împușcase pe la spate pe fratele său, Rafe.

Hutchins pornise cu pași grei pe strada prăfuită, lată cât ecranul cinemascop, încătărămându-și cu degete tremurătoare cartușierele fratelui său și strigând: *Haide! Hai, sunt gata pentru tine! Ai făcut o greșeală! Trebuia să-i fi ucis pe* amândoi *frații Ellis!*

Will Hutchins nu fusese unul dintre cei mai mari actori ai tuturor timpurilor, dar în rolul acela îi reușise – cel puțin în optica lui Jack – un moment de adevăr limpede și de strălucire veritabilă. Domnea presimțirea că puștiul se îndrepta spre moarte,

și o știa, *dar era hotărât să meargă oricum mai departe.* Și, cu toate că-i era frică, străbătea strada aceea, spre scena răfuielii, fără nici o ezitare; mergea grăbit, sigur de ceea ce avea de făcut, chiar dacă trebuia să moșmondească de fiecare dată la cataramele centurilor.

Armurile se apropiau, reducând distanța, bălăbănindu-se dintr-o parte în alta, ca niște roboți de jucărie. *Or fi având chei înfipte-n spate*, își spuse Jack.

Se întoarse cu fața spre ele, ținând între degetul mare și arătătorul mâinii drepte pana de chitară, îngălbenită, ca pentru a cânta o melodie.

Părură să șovăie, parcă simțindu-i neînfricarea. Hotelul însuși păru deodată să șovăie, sau să deschidă ochii în fața unui pericol mai profund decât crezuse prima oară; planșeele gemură din podele, undeva o serie de uși se trântiră una după alta, iar pe acoperișuri, ornamentele de alamă încetară un moment să se mai rotească.

Apoi, armurile își reluară înaintarea zăngănitoare. Formau acum un singur zid mobil din platoșe și zale, de gambiere, coifuri și grumăjere sclipitoare. Una ținea o ghioagă cu țepi și mâner de lemn; alta, un *le martel de fer*; cea din centru avea spada cu două vârfuri.

Pe neașteptate, Jack porni spre ele. Ochii i se luminară; ținea în fața lui pana de chitară. Chipul său se aprinse în orbitoarea aură a lui Jason. Apoi

alunecă

momentan în Teritorii și *deveni* Jason; aici, dintele de rechin, care fusese pană de chitară, părea cuprins de flăcări. În timp ce se apropia de cei trei cavaleri, unul dintre aceștia își scoase coiful, dezvăluind un chip bătrân și livid – cu obrajii grași și pielea gâtului flască, atârnând precum ceara topită a lumânărilor. Azvârli coiful spre el. Jason se feri cu ușurință

și

lunecă înapoi

în eul său Jack, pe când un coif se izbea de peretele lambrisat din spatele lui. În fața sa stătea o armură fără cap.

Crezi că mă sperii? întrebă el în gând, disprețuitor. *Am mai văzut trucul ăsta. Nu mă sperie, nici tu nu mă sperii, și-am să-l iau, asta-i tot.*

De astă-dată, simți hotelul nu doar *ascultând*; acum păru să se strângă în jurul lui, asemenea mucoasei unui organ digestiv care s-ar retracta la contactul cu o bucată de pește otrăvită. La etaj, în cele cinci camere în care muriseră cei cinci Cavaleri Păzitori, cinci ferestre răbufniră ca niște detunături de pușcă. Jack se repezi asupra armurilor.

Talismanul cânta, de undeva de sus, cu vocea sa limpede și dulce-triumfală:

JASON! LA MINE!

– *Haideți!* le strigă Jack armurilor, izbucnind în râs. Nu se putea stăpâni. Niciodată râsul nu-i mai păruse atât de puternic, de potent, de bun ca acum – era ca apa unui izvor sau a unui râu subteran. *Haideți, sunt gata pentru voi! Nu știu de ce fut-o-n cur pe mă-sa de Masă Rotundă ați venit, da' mai bine rămâneați acolo! Mare greșeală ați făcut!*

Râzând mai tare ca oricând, dar în sinea sa hotărât la fel de amarnic ca Wotan pe stânca Valkiriilor, Jack atacă figura decapitată ce se bălăbănea în mijloc.

– *Trebuia să-i fi ucis pe* amândoi *frații Ellis!* strigă el.

Și, în timp ce pana de chitară a lui Speedy intra în zona de aer înghețat, unde ar fi trebuit să se afle capul cavalerului, armura se desfăcu în bucăți.

3

În camera ei din „Alhambra", Lily Cavanaugh Sawyer ridică deodată privirea din cartea pe care o citea. I se păruse că aude pe cineva – nu, nu doar pe cineva, pe *Jack* – strigând de undeva, din vreun cotlon ascuns al coridorului pustiu, poate chiar din foaier. Ascultă, cu ochii mari, cu buzele strânse, cu inima plină de speranță... dar nu era nimic. Jack-O era tot plecat, cancerul continua să muște din ea câte-un pic, câte-un pic, și mai avea o oră și jumătate până să poată lua încă una dintre pilulele cafenii, mari ca pentru cai, care-i mai alinau, oarecum, durerile.

Începuse să se gândească din ce în ce mai des să ia toate pilulele mari și cafenii o dată. Asta ar face mai mult decât să-i aline, cât de cât, durerile; i le-ar termina pe veci. *Se zice că nu există tratament contra cancerului, dar să nu crezi balivernele astea, domnule C – încearcă doar să-nghiți vreo douăzeci de-aici. Ce zici? Vrei să-ncerci?*

Numai gândul la Jack o reținea – dorea atât de mult să-l revadă, încât acum își imagina glasul lui... și nu făcând doar un lucru simplu, deși melodramatic, cum era s-o strige pe nume, ci dând citate dintr-un vechi film de-al ei.

– Ești o curvă bătrână și nebună, Lily, horcăi, și-și aprinse o țigară Herbert Tarrytoon, cu degete subțiri, tremurătoare.

Trase două fumuri, apoi o stinse. În faza actuală, după două pufăieli o apuca tusea, care o sfâșia în bucăți.

– O curvă și jumătate, bătrână și nebună.

Luă din nou cartea, dar nu putu să citească, fiindcă pe chip îi șiroiau lacrimile și o dureau toate măruntaiele, o dureau, ce-o mai dureau, și voia să ia toate pilulele cafenii, dar dorea ca înainte să-și mai vadă o dată fiul ei drag, cu frunte înaltă și frumoasă și ochi strălucitori.

Vino acasă, Jack-O, îl chemă Lily, în sinea ei, *te rog, vino acasă mai repede că, de nu, data viitoare o să stăm de vorbă prin tabla Ouija*[1]*. Te rog, Jack, te rog, hai acasă.*

Închise ochii și încercă să adoarmă.

4

Cavalerul cu ghioaga se mai clătină un moment, afișându-și jumătatea de jos a armurii, goală, după care explodă și el. Ultimul rămas își înălță *le martel de fer*... apoi, pur și simplu, se nărui, căzând grămadă. Jack stătu o clipă în mijlocul resturilor, râzând încă; râsul îi muri în gâtlej când privi pana lui Speedy.

Acum era de-un galben profund și străvechi; rețeaua fină a crăpăturilor devenise un rânjet de fisuri.

[1] Dispozitiv pentru practicarea spiritismului (n. tr.).

Nu contează, Jack Călătorule. Mergi mai departe. Cred că s-ar putea să mai fie pe undeva conserve d-astea umblătoare. Dacă-i pe-așa, te descurci tu cu ele, nu?

– Dacă n-am încotro... murmură, cu glas tare, Jack.

Dădu la o parte cu piciorul o gambieră, un coif, o cuirasă. Porni pe mijlocul culoarului, covorul clefăindu-i sub pași. Ajunse în hol și privi scurt în jur.

JACK! VINO LA MINE! JASON! VINO LA MINE! cânta Talismanul.

Jack porni să urce scara. La jumătatea tronsonului, privi spre palier și-l văzu pe ultimul dintre cavaleri, încremenit, uitându-se la el. Era o figură gigantică, înaltă de-aproape trei metri și jumătate; avea platoșele și panașul negre, iar prin fanta vizierei din coif răzbătea afară o lumină roșie, malefică.

Pumnul înzăuat strângea un buzdugan enorm.

O clipă, Jack stătu înlemnit pe scară, apoi începu din nou să urce.

5

L-au păstrat pe cel mai rău pentru la urmă, își spuse băiatul și, în timp ce avansa statornic, în sus, spre cavalerul negru,

glisă

iarăși

în

Jason. Cavalerul purta și acolo armură neagră, dar de alt soi; viziera stătea ridicată, pentru a dezvălui un chip aproape complet nimicit de ulcerații vechi și uscate. Jason le recunoscu. Acest tip se apropiase prea mult de un glob de flăcări din Ținuturile Spulberate, în detrimentul binelui său propriu.

Alte siluete treceau pe lângă el pe scări, figuri pe care nu putea să le deslușească, în timp ce degetele-i lunecau pe-o balustradă lată, nu mahon din Indiile de Vest, ci lemn de esență tare ca fierul, din Teritorii. Personaje cu pieptare, bărbați în cămăși de mătase, femei cu rochii cloș ample și capișoane albe lucitoare, căzute ușor pe spate de pe părul coafat fantezist; erau oameni frumoși, dar osândiți – și așa poate că li se par celor vii

stafiile. Altfel, de ce până și doar ideea de stafii ar inspira o asemenea groază?

JASON! LA MINE! cânta Talismanul și, un moment, toată realitatea compartimentată păru de-a binelea să se surpe; nu făcu un salt, ci avu impresia unei căderi prin lumi, ca un om care se prăvale prin planșeele putrede ale unui străvechi turn din lemn, străpungându-le pe rând. Nu simți nici un strop de frică. Gândul că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată aici – că ar putea continua să cadă, etern, printr-un lanț de realități nesfârșite, sau să se piardă prin ele ca într-un codru nesfârșit – îi trecu prin minte, dar îl respinse din capul locului. Toate acestea i se întâmplau lui Jason

(și lui Jack)

într-o clipită; mai puțin decât i-ar fi trebuit piciorului să treacă de pe o treaptă a scării late pe următoarea. Avea să revină; era de-o singură natură, și nu credea că o asemenea persoană s-ar putea rătăci, întrucât avea câte un loc în toate acele lumi. *Dar nu exist simultan în toate*, Jason,

(Jack)

gândi. *Asta-i important, aici e toată deosebirea; străfulger prin fiecare dintre ele, probabil prea repede ca să fiu văzut, și lăsând în urma mea un sunet, ca un plesnet de palmă sau un bang sonic, al aerului ce umple spațiul gol pe care, preț de-o milisecundă, l-am ocupat eu.*

În multe dintre aceste lumi, Hotelul Negru era o ruină neagră – erau, reflectă el vag, lumi în care marea nenorocire ce stătea acum suspendată de-un fir întins între California și Teritorii se întâmplase deja. Într-una dintre ele, marea care mugea, mușcând țărmul, era de-un verde grețos, mort; cerul avea o culoare cangrenoasă, asemănătoare. Într-o alta, văzu o făptură zburătoare, mare cât o rulotă, strângându-și aripile și plonjând spre pământ ca un uliu. Înșfăcă o vietate cu aspect de oaie și se înălță iar, ținând în cioc, de partea posterioară, prada însângerată.

Salt... salt... salt... Lumile treceau pe dinaintea ochilor lui ca niște cărți de joc amestecate în mâinile unui cartofor înrăit.

Iată din nou hotelul, iar în capul scării stăteau șase versiuni diferite ale cavalerului negru, dar intenția fiecăreia era aceeași, iar deosebirile contau la fel de puțin ca pavoazurile unor mașini

de curse rivale. Iată un cort negru, plin de mirosul uscat și greu al pânzei groase putrede – în multe locuri era rupt, astfel că razele soarelui răzbăteau înăuntru, prăfuite, firave. În această lume, Jack/Jason stătea pe un fel de greement de frânghii, iar cavalerul negru se afla într-un coș de lemn ca o nacelă și, în timp ce urca spre el, făcu încă un salt... și încă unul... și încă...

Ici, întreg oceanul era cuprins de flăcări; colo, hotelul semăna mult cu varianta sa din Point Venuti, numai că se scufundase pe jumătate în ocean. O clipă păru să se afle într-o cabină de ascensor, iar cavalerul stătea deasupra și-l privea prin trapă. Apoi era pe o rampă, capătul ei fiind păzit de-un șarpe gigantic, cu trupul prelung și musculos împlătoșat în solzi negri lucitori.

Și când voi ajunge la sfârșitul sfârșitului? Când voi înceta să mai cad prin planșee, năpustindu-mă pur și simplu în neant?

JACK! JASON! îl chema Talismanul, și îl chema în toate lumile. *LA MINE!*

Iar Jack venea la el, și era ca și cum ar fi venit acasă.

6

Văzu că nu se înșelase; se afla mai sus doar cu o singură treaptă. Realitatea însă se solidificase din nou. Cavalerul negru – cavalerul *lui* negru, cavalerul negru al lui Jack Sawyer – bloca palierul scării. Ridică buzduganul.

Lui Jack îi era teamă, dar continuă să urce, ținând înaintea sa pana de chitară a lui Speedy.

– N-am de gând să mă-ncurc cu tine, spuse băiatul. Fă bine și dă-te din...

Silueta neagră balansă buzduganul. Arma se prăvăli cu o forță incredibilă. Jack sări într-o parte. Ghioaga lovi scara, în locul unde stătuse el, sfărâmând toată treapta în țăndări, care se rostogoliră în golul negru de dedesubt.

Cavalerul eliberă ghioaga, cu o smucitură. Jack mai sări încă două trepte, cu pana lui Speedy între degetul mare și cel arătător... și, deodată, aceasta se dezintegră pur și simplu, căzând sub forma unei ploi de fildeș îngălbenit, ca o coajă de ou fărâmițată. Majoritatea particulelor se presărară peste vârfurile încălțărilor lui Jack. Băiatul le privi prostit.

Un pufnet de râs mort.

Buzduganul, având încă agățate în el aschii de lemn și fâșii din vechiul covor umed al scării, se ridică în ambele mâini ale armurii. Văpaia fierbinte din privirea spectrului țâșnea prin fanta vizierei, trasând o dâră roșie, orizontală, peste șaua nasului lui Jack, ce părea că vrea să-i despice până la os fața, ridicată spre cavaler.

Din nou, sunetul acela de râs pufnit – auzit nu cu urechile, fiindcă știa că și această armură era la fel de goală ca și celelalte, nimic decât un lințoliu de oțel pentru un spirit care refuza să moară; auzit în țeastă. *Ești pierdut, băiete – chiar credeai că mărunțișul acela netrebnic te va ajuta să treci de mine?*

Buzduganul vâjâi iarăși în jos, de astă-dată tăind pe diagonală, iar Jack își smulse privirea din aura aceea roșie tocmai la timp ca să se aplece adânc – simți capul ghioagei trecând prin vârfurile firelor lui de păr cu o secundă înainte de-a zdrobi un metru din balustradă și de-a zvârli aschiile în hău.

Un clănțănit aspru, metalic – cavalerul se aplecă spre el, coiful înclinându-i-se într-o hidoasă și sarcastică parodie de solicitudine –, apoi buzduganul se ridică iarăși, pentru o nouă lovitură nimicitoare.

Jack, nu-ți trebie suc magic ca să sări, și nici pană magică nu-ți tre' ca să tragi apa peste ibricu-ăsta de cafea!

Buzduganul se năpusti vâjâind prin aer – *vvvâââââjjjjjjj* –, iar Jack se feri îndărăt, sugându-și burta; grupurile de mușchi din umerii lui țipară, în timp ce se încordau împrejurul perforațiilor lăsate de mănușile cu țepi.

Ghioaga îi ratăpieptul cu nici doi centimetri, trecând prin fața lui și măturând un șir de proptele ale balustradei ca pe niște scobitori. Jack se înclină deasupra hăului, cu o senzație absurdă de Buster Keaton[1]. Dădu să se agațe de ruinele ciopârțite ale balustradei din stânga și nu se alese decât cu aschii sub două unghii. Simți o durere ascuțită ca de ac înroșit în foc, atât de

[1] Comic vestit al ecranului, din perioada filmului mut; cunoscut și ca „Malec" (1895-1966) (n. tr.).

sfâșietoare încât, un moment, crezu că-i vor sări ochii din cap. Apoi se apucă zdravăn cu mâna dreaptă și reuși să-și restabilească echilibrul, îndepărtându-se de genune.

Toată magia e în TINE, Jack! Nu ți-ai dat seama până acum?

O clipă, nu făcu decât să stea acolo, gâfâind, iar după aceea porni din nou, în sus, pe scări, privind spre chipul de fier orb de deasupra lui.

– Mai bine mișcă de-aici, Sir Gawain.

Cavalerul înclină iarăși coiful în aceeași atitudine straniu-delicată: *Mă scuzi, băiete... oare într-adevăr cu mine vorbești?*

Apoi își repezi din nou ghioaga.

Poate, orbit de frică, Jack nu observase până acum cât de lente erau mișcările cavalerului, cât de clar telegrafiau traiectoria fiecărui zdrobitor balans. O fi având încheieturile ruginite, reflectă. În orice caz, îi fu destul de ușor să se aplece sub semicercul loviturii, acum că putea gândi cu mintea limpede.

Se înălță pe vârfuri, întinse brațele și apucă în ambele mâini coiful negru. Metalul emana o căldură bolnăvicioasă – ca pielea înfierbântată de febră.

– Dispari de pe fața ăstei lumi, spuse el cu glas scăzut și calm, aproape pe un ton de conversație. În numele Ei, îți poruncesc.

Lumina roșie din coif se stinse ca o lumânare într-un dovleac scobit și, deodată, Jack simți în mâini toată greutatea coifului – pe puțin șapte-opt kilograme –, fiindcă nu-l mai susținea nimic; sub coif, armura se năruise.

– Trebuia să-i fi ucis pe *amândoi* frații Ellis, spuse Jack și aruncă peste balustradă coiful gol.

Acesta izbi podeaua, departe, jos, cu un *bang* sonor, și se rostogoli ca o jucărie. Întregul hotel păru să se chircească.

Jack se întoarse spre coridorul larg de la etajul întâi, unde, în sfârșit, era lumină: lumină curată, limpede, aidoma celei din ziua în care îi văzuse pe oamenii zburători plutind în înaltul cerului. Culoarul se sfârșea într-o altă pereche de uși duble, și ușile erau închise, dar pe deasupra și pe dedesubtul lor, ca și prin crăpătura verticală din locul unde se împreunau, răzbătea destulă pentru

a-i da de înțeles că lumina dinăuntru trebuia să fie aproape orbitoare.

Voia din toată ființa lui să vadă acea lumină și sursa ei; făcuse drum lung, printr-un întuneric cumplit de amar, pentru a o vedea.

Ușile erau grele, intarsiate cu spirale gingașe. Deasupra lor stăteau scrise, poleite cu o foiță de aur ușor scorojită, dar perfect lizibile, cuvintele: SALA DE BAL A TERITORIILOR.

– Hei, mămico, spuse Jack Sawyer, cu glas ușor, întrebător, în timp ce pătrundea în lumina aceea, îmbătat de strălucirea ce-i încălzea inima, fericit ca atunci când cucubeul vestește pieirea înneguraților nori. Hei, mămico, cred că am ajuns, chiar cred că am ajuns.

Și apoi, cu delicatețe și cu uimire, Jack apucă în fiecare mână câte o clanță, apăsându-le. Deschise ușile, și o bară tot mai lată de lumină curată și albă i se așternu pe chipul înălțat și întrebător.

7

Sunlight Gardener privea, din întâmplare, înapoi, de-a lungul plajei, exact în momentul în care Jack îl lichidă pe ultimul dintre cei cinci Cavaleri Păzitori. Auzi un bubuit surd, ca și cum undeva, înăuntrul hotelului, ar fi explodat un calup de dinamită. În aceeași clipă, o lumină puternică fulgeră în toate ferestrele de la etajul întâi al hotelului „Agincourt", și toate simbolurile tăiate în alamă – luni și stele, planetoizi și săgeți ciudat îndoite – se opriră simultan.

Gardener era gătit ca un fel de polițai scrântit din brigada antitero a orașului Los Angeles. Își trăsese peste cămașa albă un veston negru, umflat și excentric, iar pe umăr purta o stație radio cu o curea de prelată. Antena sa groasă și noduroasă se legăna în ritmul pașilor. Pe celălalt umăr își petrecuse un Weatherbee 360 – o carabină de vânătoare mare aproape cât un tun antiaerian: l-ar fi făcut până și pe Robert Ruark să saliveze de invidie. Gardener o cumpărase în urmă cu șase ani, după ce anumite

împrejurări îi dictaseră să scape de vechea sa pușcă de vânătoare. Husa din piele de zebră veritabilă a carabinei se găsea în portbagajul unui Cadillac negru, alături de cadavrul fiului său.

– Morgan!

Morgan nu se întoarse. Stătea mai în spate, puțin la stânga grămezii de stânci înclinate, ce ieșeau din nisip ca niște colți negri. La vreo șapte metri dincolo de ele, și doar la un metru și jumătate deasupra limitei superioare a fluxului, zăcea Speedy Parker, alias Parkus. În chip de Parkus, ordonase cândva ca Morgan de Orris să fie înfierat – pe partea interioară a coapselor mari și albe ale lui Morgan se puteau vedea cicatrice livide, stigmatul după care sunt recunoscuți trădătorii în Teritorii. Numai la intervenția Reginei Laura în persoană aceste cicatrice nu au fost marcate pe obraji, în loc de coapse, unde îi erau ascunse mai tot timpul de îmbrăcăminte. Morgan – acesta, ca și celălalt – nu-și schimbase întru nimic sentimentele față de Regină după această intervenție... dar ura lui față de Parkus, care adulmecase complotul acela din trecut, crescuse în proporție geometrică.

Acum, Parkus/Parker zăcea pe plajă, cu fața în jos și țeasta acoperindu-i-se de buboaie purulente. Din urechi îi curgea încontinuu sânge.

Morgan ar fi vrut să creadă că Parker era încă viu, că încă suferea, dar ultima înălțare și coborâre perceptibilă a spinării lui se produsese cu vreo cinci minute în urmă, imediat după sosirea sa și a lui Gardener lângă stânci.

Când Gardener îl strigă, Morgan nu se întoarse, fiind absorbit de contemplarea vechiului său dușman, acum doborât. Cine declarase că răzbunarea nu e dulce se înșelase amarnic.

– *Morgan!* șuieră din nou Gardener.

De astă-dată, Morgan se întoarse, încruntat.

– Ei? Ce e?

– Privește! Acoperișul hotelului!

Morgan văzu că toți cocoșii-de-vânt și ornamentele de pe acoperiș – forme de alamă ce se roteau cu aceeași viteză, indiferent dacă vântul era calm sau urla ca un uragan – încetaseră să se mai miște. În aceeași clipă, pământul trepidă scurt sub picioarele lor, după care rămase din nou nemișcat. Părea că o

fiară subterană, enormă, ar fi tresărit în plină hibernare. Morgan era gata să creadă că i se năzărise, dacă n-ar fi văzut ochii injectați ai lui Gardener dilatându-se. *Pariez că-ți dorești să nu fi plecat niciodată din Indiana, Gard,* își spuse în sinea lui. *Acolo nu-i nici urmă de cutremure, e-adevărat?*

În ferestrele hotelului „Agincourt" se aprinse din nou un fulger tăcut.

– Ce-nseamnă asta, Morgan? întrebă, răgușit, Gardener.

Furia dementă pentru pierderea fiului său, observă Morgan, i se atenuase pentru întâia oară și fusese înlocuită de teama pentru sine însuși. Nu-i convenea, dar, la nevoie, frenezia dinainte îi putea fi întărâtată din nou. Atâta numai că, în acest moment, pe Morgan îl enerva nevoia risipei de energie pentru orice problemă ce n-ar fi avut legătură directă cu scopul de a-l șterge de pe lume – *de pe toate lumile* – pe Jack Sawyer, băiatul care apăruse ca o pacoste în viața lui Sloat și care devenise cea mai monstruoasă piedică în ascensiunea lui.

Stația radio a lui Gardener pârâi.

– Lider Patru Brigada Roșie către Omul Razelor-de-Soare! Răspunde, Omul Razelor-de-Soare!

– Aici Omul Razelor-de-Soare, Lider Patru Brigada Roșie, se răsti Gardener. Ce e?

Într-o succesiune rapidă, Gardener recepționă patru rapoarte surescitate, bâlbâite, care spuneau toate exact același lucru. Nu conțineau nici o informație pe care cei doi să nu fi văzut-o sau să fi simțit-o singuri – străfulgerări de lumină, giruete oprite, ceva ca o vibrație a solului sau chiar un șoc preliminar de cutremur –, dar, cu toate acestea, Gardener reacționă la fiecare raport cu același entuziasm, holbând ochii, punând întrebări tăioase, răstindu-se: „Terminat" la sfârșitul fiecărei transmisiuni, uneori întrerupând-o cu câte un „Repetă" sau „Am înțeles" Sloat avea senzația că se poartă ca un personaj episodic dintr-un film-catastrofă.

Dar, dacă asta îl liniștea, lui Sloat îi convenea de minune. Nu mai era obligat să răspundă întrebărilor lui Gardener... iar acum, dacă se gândea mai bine, bănuia că existau toate șansele ca Gardener nici să nu *dorească* răspunsuri la întrebări, motiv pentru care lungea această mascaradă cu aparatul de radio.

Cavalerii Păzitori erau morți sau scoși din luptă. Din acest motiv se opriseră moriștile, asta însemnau străfulgerările de lumină. Jack nu avea Talismanul... cel puțin nu încă. Dacă punea mâna pe el, *chiar* s-ar fi zguduit totul în Point Venuti, zdrăngănind și trosnind. Iar acum Sloat bănuia că Jack îl *va* lua... că dintotdeauna fusese *menit* să-l ia. Ceea ce, oricum, nu-l îngrijora.

Mâna i se ridică și atinse cheia de la gât.

Gardener își terminase provizia de „Terminat", „Am înțeles" și *zece-patru*. Sălță la loc pe umăr aparatul și-l privi pe Morgan cu ochi mari, speriați. Înainte de-a apuca să scoată un cuvânt, acesta îi puse mâinile, blând, pe umeri. Dacă putea să simtă dragoste pentru altcineva în afara sărmanului său fiu mort, apoi dragoste – de-un fel ciudat, cu siguranță – simțea pentru acest om. Lucraseră mult împreună, atât ca Morgan de Orris și Osmond, cât și ca Morgan Sloat și Robert „Raze-de-Soare" Gardener.

Cu o pușcă foarte asemănătoare celei pe care-o avea acum agățată de umăr îl împușcase pe Phil Sawyer în Utah.

– Ascultă, Gard, spuse Sloat, calm. Vom învinge.

– Ești sigur? șopti Gardener. Cred că i-a omorât pe Cavalerii Păzitori, Morgan. Știu că pare o nebunie, dar cred într-adevăr...

Se opri, cu un tremur infim al gurii și buzele lucindu-i sub o membrană subțire de salivă.

– Vom învinge, repetă Morgan, cu același glas de scapet, dar plin de convingere.

Îl stăpânea o senzație clară de predestinare. Așteptase mulți ani acest moment; hotărârea lui fusese neclintită; neclintită rămânea și acum. Jack avea să iasă cu Talismanul în brațe. Era un lucru ce emana o imensă putere... dar fragil.

Privi carabina Weatherbee cu lunetă, care putea doborî un rinocer în plin atac, apoi atinse cheia ce scuipa trăsnete.

– Suntem bine echipați ca să-l întâmpinăm când iese, spuse Morgan, după care adăugă: în oricare dintre lumi. Doar să nu-ți pierzi curajul, Gard. Doar să nu te miști de lângă mine.

Buzele tremurătoare deveniră ușor mai ferme.

– Morgan, sigur c-am să...

– Adu-ți aminte cine l-a ucis pe fiul tău, continuă, cu blândețe, Morgan.

În aceeași clipă în care Jack Sawyer înfipsese moneda arzătoare în fruntea unui monstru din Teritorii, Reuel Gardener, care suferea de *petit mal* – crize epileptice relativ inofensive – de la vârsta de șase ani (aceeași vârstă la care fiul lui Osmond începuse să prezinte semne ale așa-numitei Boli a Ținuturilor Spulberate), suferise, se părea, o criză de *grand mal*, în timp ce se afla pe bancheta din spate a unui Cadillac, condus de un Wolf, pe autostrada 70, mergând dinspre Illinois către California.

Murise, vânăt și sufocat, în brațele lui Sunlight Gardener.

Acum, ochii lui Gardener începură să iasă din orbite.

– Să ții minte, spuse Morgan.

– Răi, șopti Gardener. Toți băieții. E axiomatic. Băiatul ăla mai ales.

– Așa-i! confirmă Morgan. Ține-te de gândul ăsta! Îl putem opri, dar vreau să fiu al dracu' de sigur că poate ieși din hotel numai pe uscat.

Îl conduse pe Gardener spre stânca unde-l priveghease pe Parker. Morgan observă că pe trupul cioroiului mort începuseră să poposească muște – muște albe, grase. Lui îi convenea de minune. Dacă ar fi existat vreo revistă pentru muște, Morgan ar fi cumpărat bucuros spațiu publicitar, să-i facă reclamă lui Parker. Vine una, vin toate. Aveau să-și depună ouăle în pliurile pielii descompuse, iar omul care înfierase coapsele Îngemănarului său urma să fie potopit de viermi. Chiar că era minunat!

Arătă spre ponton!

– Barca e acolo, dedesubt. Seamănă cu un cal, Dumnezeu știe de ce. E întuneric, dar tu ai fost întotdeauna un țintaș fără pereche. Dacă reușești s-o vezi, Gard, bagă-n ea vreo două gloanțe. Scufund-o-n pizda mă-sii!

Gardener își luă de pe umăr pușca și privi prin lunetă. Mult timp, țeava uriașei carabine pendulă infim încoace și-ncolo.

– O văd, șopti Gardener, cu nesaț, și apăsă pe trăgaci.

Ecoul vui peste apă, descolăcindu-se multiplicat până la automistuire. Țeava armei se înălță, apoi coborî la loc. Gardener mai trase o dată. Și încă o dată.

– Am luat-o, spuse el, lăsând arma jos. Își recăpătase curajul și își simțea iarăși coaiele grele. Zâmbea la fel ca atunci când

se întorsese din misiunea aceea în Utah. Acum nu mai e decât o piele moartă pe apă. Vrei să bagi un ochi în lunetă? întrebă el, oferindu-i puşca lui Sloat.

– Nu. Dacă zici c-ai luat-o, ai luat-o. Acum va trebui să iasă pe uscat, şi ştim în ce direcţie o s-o ia. Cred că va avea la el luerul care ne-a stat în drum atâţia ani.

Gardener îl privi cu ochi sticloşi.

– Propun să ne mutăm acolo, arătă Morgan spre vechiul podeţ de scânduri.

Se afla imediat după gardul lângă care petrecuse atâtea ore privind hotelul şi gândindu-se la ceea ce se găsea în sala de bal.

– În re...

În acel moment, pământul începu să geamă şi să li se zguduie sub picioare – făptura subterană se trezise, se scutura şi răgea.

Simultan, o lumină albă, orbitoare, se aprinse la toate ferestrele hotelului „Agincourt" – lumina a o mie de sori. Geamurile se sparseră toate deodată. Sticla zbură în ploi de diamante.

– *ADU-ŢI AMINTE DE FIUL TĂU ŞI URMEAZĂ-MĂ!* mugi Sloat.

Acum, senzaţia aceea de predestinare era absolut distinctă, clară şi de necontestat. *La urma urmei, îi era sortit să învingă.*

Cei doi o luară la fugă, pe plaja înclinată, spre podeţul de scânduri.

8

Jack străbătu încet, plin de uimire, podeaua de esenţă tare a sălii de bal. Privea în sus, cu ochii scânteindu-i. Avea chipul scăldat într-o aură albă, limpede, toată numai culori – culorile răsăritului de soare, culorile asfinţitului, culorile *curcubeului.* Talismanul plutea în aer, sus, deasupra lui, rotindu-se încet.

Era un glob de cristal cu circumferinţa cam de-un metru. Haloul luminii sale era atât de strălucitor, încât nu se putea spune cu precizie ce dimensiune avea. Linii curbe, graţioase, asemănătoare cu nişte coordonate geografice, păreau să-i vârsteze supra-

faţa... *Şi de ce nu?* se întrebă Jack, cufundat încă într-o profundă uimire. *Este un microcosmos al lumii – al TUTUROR lumilor. Mai mult, este „axa tuturor lumilor posibile".*

Cântând, rotindu-se, *arzând.*

Stătea sub el, scăldat în căldura şi fluxul de forţă benefică pe care le emana. Stătea ca într-un vis, simţind forţa aceea scurgându-se în el ca ploaia curată de primăvară, ce deşteaptă puterea ascunsă într-un miliard de mici seminţe. O teribilă bucurie îi inundă şi sufletul, şi mintea, şi trupul, iar Jack îşi ridică ambele mâini deasupra feţei înălţate spre Talisman, râzând, atât ca răspuns la acea bucurie, cât şi imitându-i plenitudinea.

– *Vino la mine, dar!* strigă el.

şi lunecă

(*prin? peste?*)

în

Jason.

– *Vino la mine, dar!* strigă iarăşi, în limba aceea dulce-lichidă şi uşor alunecoasă a Teritoriilor.

Strigă râzând, dar pe obraji îi şiroiau lacrimi. Şi înţelese că misiunea începuse cu celălalt băiat şi, prin urmare, tot cu el trebuia să se sfârşească; aşa că se desprinse şi

lunecă

înapoi

în

Jack Sawyer.

Deasupra lui, Talismanul tremura în văzduh, învârtindu-se încet, împrăştiind lumină, căldură şi un fior de adevărată bunătate, de *puritate.*

– *Vino la mine!*

Începu să coboare prin aer.

9

Astfel, după multe săptămâni şi aspre aventuri, după beznă şi disperare, după prieteni găsiţi şi prieteni pierduţi iarăşi, după zile de trudă, după nopţi dormite în căpiţe de fân ude, după

înfruntări cu demonii din locurile întunecate (dintre care nu cei de pe urmă trăiau în faliile propriului său suflet) – după toate aceste lucruri, Talismanul veni la Jack Sawyer în felul următor:

Îl privi cum se pogora și, câtă vreme nu simțea dorința de-a fugi, îl încerca o covârșitoare senzație de lumi pe muche de cuțit, lumi puse în balanță. Era oare reală latura-Jason dintr-însul? Fiul Reginei Laura fusese ucis; rămăsese un strigoi pe-al cărui nume jurau oamenii din Teritorii. Și totuși, Jack hotărî că era real. Drumul lui spre Talisman, misiune ce trebuia să fie împlinită de Jason, îl făcuse pe acesta să trăiască din nou pentru scurt timp – Jack *avea* cu-adevărat un Îngemănar, cel puțin un fel de Îngemănar. Dacă Jason era o fantomă, așa cum fuseseră fantome și cavalerii, atunci ar fi putut foarte bine să dispară în clipa în care globul radiant, plin de vârtejuri, avea să-i atingă degetele întinse în sus. Ar fi însemnat ca Jack să-l ucidă a doua oară.

Nu-ți face griji, Jack, șopti un glas. Un glas cald și limpede.

Și el coborî, glob, lume, *toate* lumile – era glorie și căldură, era bunătate, era Revenirea purității albului. Și, așa cum dintotdeauna au stat lucrurile cu albul și niciodată n-ar putea să stea altfel, era înspăimântător de fragil.

În timp ce se pogora, în jurul capului lui Jack se roteau lumi. Acum nu mai părea să se prăvălească prin straturile realității, ci vedea un întreg cosmos de realități, suprapunându-se una peste alta, legate între ele ca o cămașă de

(realitate)

zale.

Întinzi brațele spre a cuprinde un univers de lumi, un cosmos al binelui, Jack – acest glas era al tatălui său. *Să nu-l scapi, fiule. Pentru numele lui Jason, să nu-l scapi.*

Lumi peste lumi și peste alte lumi, unele mirifice, altele infernale, toate iluminate o clipă în văpaia caldă și albă a acestei stele care era un glob de cristal caroiat cu linii gravate fin. Plutea încet prin aer, în jos, către degetele întinse, tremurătoare, ale lui Jack Sawyer.

– *Vino la mine!* strigă el, la fel cum îi cântase și Talismanul. *Vino la mine acum!*

Se afla la un metru deasupra mâinilor lui, stigmatizându-i-le cu blânda sa căldură tămăduitoare; la o jumătate de metru; la un sfert. Ezită un moment, rotindu-se încet, cu axa ușor înclinată, iar Jack văzu pe suprafața lui contururile strălucitoare, în schimbare, ale continentelor, oceanelor și calotelor de gheață. Ezită... după care lunecă ușurel în mâinile întinse ale băiatului.

CAPITOLUL XLIII

Știri de pretutindeni

1

Lily Cavanaugh, care căzuse într-o picoteală stupidă, după ce i se păruse că aude glasul lui Jack undeva, mai jos de ea, se ridică în capul oaselor, dreaptă. Pentru prima oară, după săptămâni în șir, o roșeață vie îi îmbujoră obrajii galbeni ca de ceară. În ochi îi străluci nebunește speranța.

– Jason? gâfâi ea, apoi se încruntă.

Acesta nu era numele fiului ei. Dar, în visul din care tocmai fusese trezită pe neașteptate, avusese un fiu cu acest nume, iar în acel vis ea era o altă femeie. Din cauza medicamentelor, desigur. Medicamentele îi provocau niște vise de-a dreptu' trăsnite.

– Jack? încercă ea din nou. Jack, unde ești?

Nici un răspuns... dar îl *simțea*, știa cu certitudine că era viu. Pentru prima oară, de foarte multă vreme – șase luni, poate –, se simțea cu adevărat bine.

– Jack-O, spuse, și-și înhăță țigările. Le privi un moment, apoi le azvârli cât colo, în capătul opus al camerei, unde aterizară în șemineu, peste restul de gunoaie pe care plănuia să le ardă, mai târziu, în cursul zilei. Cred că tocmai m-am lăsat de fumat pentru a doua și ultima oară în viața mea, Jack-O. Ține-te bine, pușiu'. Mămică-ta te iubește mult.

Și se pomeni afișând, fără nici un motiv, un rânjet larg și idiot.

2

Donny Keegan, care era de serviciu la bucătăria așezământului Sunlight când scăpase Wolf din Cutie, supraviețuise acelei nopți cumplite – George Irwinson, băiatul care muncea împreună cu el, nu fusese la fel de norocos. Acum, Donny se afla într-un orfelinat mai convențional, din Muncie, Indiana. Spre deosebire de ceilalți băieți din Sunlight Home, Donny era un orfan adevărat; Gardener fusese nevoit să ia și câțiva ca el, în mod simbolic, pentru a satisface pretențiile statului.

Acum, ușor buimac, spălând dușumeaua unui hol de la etaj, Donny ridică deodată privirea, dilatându-și ochii tulburi. Afară, norii care scuipaseră o ninsoare slabă peste câmpiile înghețate de decembrie se sparseră pe neașteptate spre apus, lăsând să răzbată o singură rază de soare, cumplită și exaltantă în frumusețea izolării sale.

– *Așa e, CHIAR că-l iubesc!* strigă, victorios, Donny.

Cel căruia i se adresa Donny era Ferd Janklow, deși Donny, care avea prea mulți gărgăuni la mansardă ca să mai încapă și creierii, îi uitase deja numele.

– *E frumos și CHIAR că-l iubesc!*

Donny măcăi cu râsul său idiot, doar că acum până și râsul lui era aproape frumos. Câțiva băieți ieșiră pe la uși, privindu-l mirați. Avea chipul scăldat în lumina acelei unice și efemere raze de soare, iar unul dintre băieți urma să-i șoptească, în aceeași noapte, unui prieten apropiat că, o clipă, Donny Keegan semănase cu Isus.

Clipa trecu; norii acoperiră straniul petic de cer senin și, până seara, ninsoarea se înteți, devenind prima viforniță a sezonului. Donny știuse – o fracțiune de secundă, știuse – ce însemna, de fapt, acel sentiment de iubire și triumf. Trecu repede, ca visele atunci când te trezești din somn... dar nu uită niciodată sentimentul propriu-zis, acea vertiginoasă senzație de grație măcar o dată împlinită și dăruită, în loc de-a fi numai promisă și apoi refuzată; acel simțământ de limpezime și gingașă, miraculoasă iubire; acel fior de extaz al Revenirii purității albului.

3

Judecătorul Fairchild, care îi trimisese pe Jack și pe Wolf la Sunlight Home, nu mai era nici un fel de judecător și, de îndată ce aveau să-i expire termenele de apel, urma să intre la închisoare. Nu mai părea să încapă nici o îndoială că asta-l aștepta, și încă pe termen lung. Poate chiar fără să mai iasă vreodată. Era bătrân și nu prea sănătos. Dacă nu-s-ar fi găsit blestematele alea de *cadavre*...

În împrejurările date, își păstrase un moral cât de cât ridicat, dar acum, în timp ce ședea curățându-și unghiile cu lama lungă a briceagului, în cabinetul său de-acasă, îl izbi năprasnic un uriaș val de deprimare. Pe neașteptate, îndepărtă cuțitul de unghiile groase, îl privi îngândurat un moment, după care își potrivi vârful lamei în nara dreaptă. Îl ținu acolo o clipă, apoi șopti:

– Căcat... Și de ce nu?

Pumnul zvâcni în sus, propulsând tăișul lung de cincisprezece centimetri pe o traiectorie scurtă și ucigătoare, străpungându-i mai întâi sinusurile, apoi și creierul.

4

Smokey Updike ședea într-un separeu al crâșmei sale, parcurgând note de livrare și totalizând diverse sume pe calculatorul Texas Instruments, la fel cum făcea în ziua în care îl cunoscuse pe Jack. Numai că acum era spre sfârșitul după-amiezei, iar Lori servea primii clienți din seara aceea. Tonomatul cânta *I'd Rather Have a Bottle in Front of Me (Than a Frontal Lobotomy)* [1].

Totul decurgea perfect normal. În secunda următoare, Smokey își îndreptă spinarea ca și cum ar fi înghițit un vătrai, ceapsa mică de hârtie rostogolindu-i-se, din cap, pe spate. Își încleștă mâna în tricoul alb, sus, în stânga pieptului, simțind un

[1] *Mai degrabă aș avea o sticlă-n față-mi (decât o lobotomie frontală)* (n. tr.).

junghi năprasnic, ca și cum ar fi fost străpuns de-o țepușă de argint. *Dumnezeu își bate cuiele*, ar fi spus Wolf.

În aceeași clipă, grătarul sări pe neașteptate în aer, cu un bubuit sonor, lovind o pancartă publicitară Busch, smulgând-o din tavan, și-ateriză cu o bufnitură. Un miros pătrunzător de graz inundă aproape imediat zona din spatele barului. Lori zbieră.

Tonomatul își mări viteza: 45 de rotații pe minut, 78, 150, 400! Tânguiala tragicomică a femeii se transformă într-un ciripit rapid, ca al unor veverițe nord-americane nevropate într-o plimbare cu racheta. Un moment mai târziu, capacul tonomatului țâșni în aer. Pretutindeni zburară cioburi de sticlă colorată.

Smokey coborî privirea spre calculator și văzu un singur cuvânt aprinzându-se și stingându-se pe displayul roșu:

TALISMAN-TALISMAN-TALISMAN-TALISMAN

Apoi, ochii lui Smokey explodară.

– *Lori, închide gazu'!* urlă un client, apoi sări de pe scaunul înalt și se întoarse spre Smokey. Smokey, zi-i...

Omul țipă de spaimă, văzând că, în locul unde fuseseră ochii lui Smokey, se căscară două găvane, din care șiroia sângele.

În momentul următor, toată crâșma „La Updike" erupse într-o coloană de foc până la cer și, înainte ca mașinile de pompieri să poată sosi din Dogtown și Elmira, cea mai mare parte din centrul orașului se afla în flăcări.

Nici o pagubă, copii, puteți să spuneți amin.

5

La Thayer School, unde domnea normalitatea, ca întotdeauna (în afara unui scurt interludiu, pe care cei din campus și-l aminteau doar ca pe o serie de vise vagi, legate între ele), tocmai începuseră ultimele cursuri ale zilei. Ceea ce în Indiana fusese o ninsoare ușoară, era aici, în Illinois, o burniță rece. Elevii stăteau în clase, visători și îngândurați.

Deodată, clopotele capelei începură să sune. Capetele se înălțară. Ochii se dilatară. Pe toată întinderea campusului Thayer, vise vechi, uitate, părură, să revină brusc în memorie.

6

Etheridge era în ora de matematici superioare și-și apăsa ritmic mâna pe o erecție rebelă, privind în sus, cu ochii goi, logaritmii îngrămădiți pe tablă de bătrânul domn Hunkins. Se gândea la drăgălașa chelneriță din orașul universitar, cu care avea să facă o vâjâială, mai târziu, în cursul serii. Purta portjartier în loc de dres și era mai mult decât dispusă să rămână cu ciorapii pe ea în timp ce se futeau. Peste o secundă însă, Etheridge se holba în jur spre ferestre, uitând de erecție, uitând-o pe ospătărița cu picioarele lungi și ciorapii de nailon. Deodată, fără nici un motiv, gândul îi zburase la Sloat. Mica mironosiță de Richard Sloat, care ar fi putut să fie clasificat cu deplină siguranță ca mototol, dar se părea că nu era așa. Se gândi la Sloat, întrebându-se dacă nu cumva pățise ceva. Cum-necum, îi veni ideea că Sloat, care părăsisese nemotivat școala, cu patru zile în urmă, și, de-atunci nu mai auzise nimeni de el, n-o ducea prea bine.

Când clopotele începură să-și cânte mica melodie inopinată, în cancelaria directorului, domnul Dufrey discuta cu tatăl furios – și bogat – despre exmatricularea unui băiat pe nume George Hatfield, care copiase. Tocmai în clipa în care terminară discuția, domnul Dufrey se pomeni în patru labe, cu părul cărunt atârnându-i în ochi și limba scoasă. Hatfield senior stătea în picioare, lângă ușă – mai exact lipit de ea –, cu ochii mari și gura căscată, uimirea și teama alungându-i furia. Domnul Dufrey umbla în patru labe pe covor, lătrând ca un câine.

Albert Cocoloș lua o gustărică atunci când începură să se audă clopotele. Aruncă o privire spre fereastră, încruntându-se ca o persoană care încearcă să-și amintească un lucru ce-i stă pe vârful limbii. Ridică din umeri și se-apucă să deschidă punga cu nachos[1] – maică-sa tocmai îi trimisese o cutie plină. Făcu ochii

[1] Bucățele de tartă, de obicei triunghiulare, umplute cu brânză sau sos papricaș și coapte la cuptor (n. tr.).

mari. I se păru – numai o clipă, dar o clipă însemna destul – că punga era plină cu larve albe și dolofane, ce viermuiau.

Leșină pe loc.

Când se trezi și-și făcu suficient curaj pentru a se uita din nou în pungă, își dădu seama că fusese doar o halucinație. Bineînțeles! Altceva, ce? Cu toate acestea, fusese o halucinație care, pe viitor, urma să aibă un efect puternic și ciudat asupra lui: ori de câte ori deschidea o pungă cu prăjiturele, sau o acadea, un Slim Jim, sau un pachet cu carne de vită Big Jerk, vedea cu ochiul minții viermii aceia. Până în primăvară, Albert pierdu cincisprezece kilograme, începu să joace în echipa de tenis și avu prima femeie din viața lui. Băiatul delira de extaz. Pentru prima oară de când se știa, avea senzația că s-ar putea să supraviețuiască luptei cu dragostea maică-sii.

7

Au privit cu toții în jur când începură să sune clopotele. Unii au râs, alții s-au încruntat, câțiva au izbucnit în plâns. O pereche de câini a început să urle undeva, lucru care multora le păru straniu, căci în campus nu era permis accesul câinilor.

Melodia cântată de clopote nu figura în programul de melodii computerizat – după cum avea să constate, mai târziu, nemulțumit, bibliotecarul-șef. Un glumeț din campus a sugerat, în numărul din acea săptămână al revistei școlii, că melodia fusese programată de vreun castor[1] nerăbdător, cu gândul la vacanța de Crăciun.

Fusese *Happy Days Are Here Again*[2].

Deși se socotise mult prea bătrână ca să rămână borțoasă, mama Wolfului lui Jack Sawyer nu avusese scurgere de sânge la sorocul Preschimbării, cu vreo douăsprezece luni în urmă. Acum trei luni, născuse tripleți – două fete și un băiat. Nașterea mersese greu, iar cunoașterea faptului că unul dintre copiii ei

[1] În orig., *eager beaver* – persoană harnică și ambițioasă (n. red.).
[2] *Au revenit zilele fericite* (n. tr.).

mai mari era pe cale să moară o apăsase tot timpul. Copilul acela, se dusese în Locul Celălalt pentru a apăra turma, și urma să moară acolo, iar ea n-avea să-l mai vadă niciodată. Îi fusese foarte greu, și acest lucru o făcuse să plângă mai mult decât durerile facerii.

Totuși, acum, în timp ce dormea, lângă cei mai mici pui ai ei, sub Luna plină – aflați cu toții, în aceste împrejurări, la o distanță sigură de turmă –, se întoarse pe-o parte, cu zâmbetul pe buze, îl trase la piept pe cel mai mic băiat și începu să-l lingă. Continuând să doarmă, puiul de Wolf cuprinse cu brațele gâtul îmblânit al mamei și-și apăsă obrazul pe sânul ei moale și dulce, iar acum zâmbiră amândoi. În somnul ei nepământean, se trezi un gând omenesc: *Dumnezeu își bate cuiele bine și drept.* Și lumina Lunii acelei lumi minunate, în care toate mirosurile erau plăcute, îi scăldă pe amândoi în timp ce dormeau îmbrățișați, alături de fetițele gemene.

8

În orașul Goslin, Ohio (nu departe de Amanda, și la vreo cincizeci de kilometri sud de Columbus), un bărbat, pe nume Buddy Parkins, grebla, la apusul soarelui, găinațul din cuibar. Își legase peste nas și gură o mască de tifon, pentru a se apăra de norul alb al pulberii de guano pe care o ridica grebla. Aerul mirosea trăsnitor a amoniac. Putoarea îi dădea dureri de cap. Îl mai durea și spatele, el fiind înalt, iar cotețul jos. Una peste alta, ar fi avut toate motivele să spună că era o porcărie de treabă. Dintre cei trei fii ai săi, fiecare părea al naibii de ocupat atunci când trebuia curățat cuibarul. Tocmai terminase ce avea de făcut, și...

Pușiu'! Isuse Cristoase! Pușiu' ăla!

Deodată își aminti de băiatul care spusese că-l cheamă Lewis Farren – și-l aminti cu deplină claritate și-un soi de iubire năucă. Băiatul care susținea că se duce la mătușa lui, Helen Vaughan, în orașul Buckeye Lake; băiatul care se întorsese spre Buddy când acesta îl întrebase dacă fuge de cineva și,

întorcându-se, dezvăluise un chip plin de-o bunătate sinceră și de-o neașteptată, uluitoare frumusețe – o frumusețe care-l dusese pe Buddy cu gândul la curcubeele zărite după furtună și la apusurile de soare din zilele în care te-ai cocoșat și ai asudat muncind bine și cu spor.

Își îndreptă spinarea, icnind, și se izbi cu capul de bârnele cotețului, suficient de tare ca să-i dea lacrimile... dar, cu toate acestea, rânjea ca un nebun. *O, Doamne, băiatu' ăla e ACOLO, e ACOLO,* își spuse Buddy Parkins și, deși habar n-avea unde anume era acel „acolo", se simți copleșit dintr-o dată de senzația dulce și violentă a unei totale aventuri; niciodată, de când citise *Comoara din insulă* [1], la vârsta de doisprezece ani, sau când, la paisprezece, cuprinsese pentru întâia oară sânul unei fete în căușul palmei, nu se mai simțise atât de răscolit, de emoționat, plin de-o asemenea bucurie fierbinte. Izbucni în râs. Lăsă să-i scape lopata din mână și, în timp ce găinile se zgâiau la el cu uimire prostească, Buddy Parkins începu să-i tragă o bătută prin găinat, râzând pe sub mască și pocnind din degete.

– E-acolo! țipă Buddy Parkins la găini, râzând. Fir-așa, hop-ș-așa, al naibii, e acolo, tot a răzbit pân-la urmă, e-acolo și *l-a luat!*

Mai târziu, aproape se gândi – aproape, dar nu tocmai – că i se urcase cumva la cap duhoarea prafului de găinat. Dar asta *nu era* totul, fir-ar să fie. Avusese un soi de revelație, însă nu-și mai putea aminti ce anume fusese... bănuia că pățise la fel ca poetul acela britanic despre care le vorbise în liceu un profesor de engleză: tipul luase o doză de opiu și se-apucase să scrie, trotilat fiind, un poem despre un așa-zis bordel chinezesc... numai că, o dată revenit cu picioarele pe pământ, nu-l mai putuse încheia.

Cam așa, își spuse, știind totuși, într-un fel, că nu era cazul. Și, cu toate că nu-și mai aducea aminte cu precizie ce anume îi provocase accesul de veselie, nici el, ca și Donny Keegan, nu uită niciodată cum îi venise acea veselie, delicios de neînfrânată.

---

[1] Celebru roman de aventuri al scriitorului englez Robert Louis Balfour Stevenson (1850-1894) (n. tr.).

N-avea să mai uite nicicând dulcea și violenta senzație de-a fi venit în contact cu o măreață aventură, de-a fi privit, preț de-o clipă, o lumină albă și frumoasă, care conținea, de fapt, toate culorile curcubeului.

9

Există un vechi cântec de-al lui Bobby Darin care zice: *Și pământul scuipă niște rădăcini din loc/ce poartă ghete și cămăși de doc, și le-mpinge-ncoace-ncolo... și le-mpinge-ncolo-ncoace.* Acesta era un cântec de care copiii din regiunea Cayuga, Indiana, s-ar fi putut atașa cu entuziasm, dacă nu i-ar fi trecut voga cu puțin înainte de vremea lor. Sunlight Home era goală doar de-o săptămână și ceva, dar căpătase deja în rândurile copiilor localnici reputația de casă bântuită de stafii. Având în vedere îngrozitoarele rămășițe pământești găsite lângă zidul de piatră din spatele Câmpiei Îndepărtate, faptul nu era deloc suprinzător. Anunțul DE VÂNZARE al misitului arăta de parc-ar fi stat pe gazon de-un an încheiat, nu doar de nouă zile, iar acesta coborâse deja prețul o dată și se gândea s-o mai facă și a doua oară.

După cum evoluară lucrurile, nu mai era nevoie..În timp ce prima zăpadă începea să se cearnă din cerurile plumburii peste Cayuga (și în clipa în care Jack Sawyer atingea Talismanul, la vreo trei mii de kilometri distanță), rezervoarele de gaz din spatele bucătăriei sărira în aer. În urmă cu-o săptămână, venise un lucrător de la compania „Gaze și Electricitate, Indiana de Est" și absorbise tot gazul în cisterna lui, fiind gata să jure c-ai fi putut să te târăști fără grijă în oricare dintre butoaiele alea și să-ți aprinzi chiar o țigară. Ele însă tot au explodat – au explodat exact în momentul când ferestrele crâșmei „La Updike" răbufneau în stradă (dimpreună cu un număr de clienți purtând ghete și cămăși de doc... pe care i-au împins încolo-ncoace echipele de salvare Elmira).

Sunlight Home a ars până-n temelii cât ai zice pește.

Po' să-mi dai un aleluia?

10

În toate lumile, ceva se mutase din loc, plasându-se într-o poziție ușor modificată, asemenea unei fiare uriașe... dar, la Point Venuti, fiara se afla sub pământ; fusese deșteptată, și mugea. Nu mai adormi timp de șaptezeci și nouă de secunde, conform Institutului de Seismologie de la CalTech.

Începuse cutremurul.

CAPITOLUL XLIV

Cutremurul

1

Trecu un timp până ca Jack să-și dea seama că hotelul „Agincourt" se zgâlțâia, făcându-se bucăți în jurul lui – lucru deloc surprinzător. Era uluit, fascinat. Într-un anume sens, nici nu se afla în „Agincourt", nici în Point Venuti, nici în Mendocino, nici în California, nici în Teritoriile americane, nici în celelalte Teritorii; dar *era* în ele, precum și într-un număr infinit de lumi diferite, în același timp. Nici nu se afla doar într-un singur loc, în toate acele lumi; exista în ele pretutindeni, pentru că el *era* acele lumi. Talismanul, după cât se părea, reprezenta mult mai mult decât crezuse până și tatăl lui. Nu era doar „axa tuturor lumilor posibile", ci chiar lumile însele – lumile și spațiile dintre aceste lumi.

Exista aici destul transcendentalism pentru a-l scoate din minți până și pe un pustnic sfânt din cavernele Tibetului. Jack Sawyer se afla pretutindeni. Un fir de iarbă, dintr-o lume situată la distanță de cincizeci de mii de lumi pe același lanț cu Pământul, muri de sete pe o câmpie oarecare, undeva în centrul unui continent ce corespundea aproximativ poziției Africii; Jack muri o dată cu firul acela de iarbă. Într-o altă lume, doi dragoni se împerecheau în mijlocul unui nor, sus, deasupra planetei, iar răsuflarea aprigă a extazului lor, amestecându-se cu aerul rece,

făcea să se precipite ploi torențiale jos, pe pământ; Jack era dragonul mascul; Jack era dragonul femelă; Jack era sperma; Jack era oul. Departe, în eter, la un milion de universuri distanță, trei fire de praf pluteau unul lângă altul prin spațiul interstelar. Jack era pragul și Jack era spațiul dintre galaxii, desfășurat în jurul capului său precum niște lungi suluri de hârtie, iar soarta le perfora pe toate în configurații arbitrare, transformându-le în benzi pentru piane mecanice macrocosmice, care puteau cânta orice, de la ragtime la marșuri funebre. Dinții lui Jack mușcară fericiți o portocală; carnea lui Jack țipă nefericită când o sfâșiară dinții. Era un trilion de fulgi de praf sub un miliard de paturi. Era un pui în marsupiul mamei sale, visând la viața-i anterioară, în timp ce mama sărea peste o câmpie purpurie, pe unde alergau și se zbenguiau iepuri mari cât cerbii. Era șuncă într-un cârlig din Peru și ouă sub o găină, în cuibarul din Ohio, pe care-l curăța Buddy Parkins. Era o pulbere de găinat în nasul lui Buddy Parkins; era firele de păr tremurătoare care aveau să-l facă, în curând, pe Buddy Parkins să strănute; era strănutul; era microbii din strănut; era atomii din microbi; era tahionii din atomi, călătorind înapoi prin timp spre *big bang*-ul de la începutul Creației.

Pielea îi tresări, și o mie de sori se aprinseră, devenind nove.

Văzu o infinitate de vrăbii într-o infinitate de lumi și le pecetlui prăbușirea sau bunăstarea fiecăruia.

Muri în Gheena carierelor de minereu din Teritorii.

Trăi ca un virus de gripă în cravata lui Etheridge.

Zbură sub chip de vânt peste locuri îndepărtate...

Era...

O, era...

Era Dumnezeu. Dumnezeu sau ceva asemănător, încât nici măcar n-avea importanță.

Nu! țipă Jack, îngrozit. *Nu, nu vreau să fiu Dumnezeu! Te rog! Te rog, nu vreau să fiu Dumnezeu, NU VREAU DECÂT SĂ SALVEZ VIAȚA MAMEI MELE!*

Și, deodată, infinitatea se închise ca o levată pierdută în mâna unui trișor expert. Se îngustă, ajungând o unică rază de lumină albă, orbitoare – rază pe care o urmări până înapoi, în Sala de Bal a Teritoriilor, unde nu trecuseră decât câteva secunde. Încă mai ținea în mâini Talismanul.

2

Afară, pământul începuse să execute o bătută măruntă, ca un dansator de carnaval. Fluxul, care pornise să urce, se răzgândi și o luă îndărăt, dezvelind nisipul bronzat ca niște coapse de starletă. Pe acest nisip descoperit, se zbăteau pești ciudați, dintre care unii păreau să fie doar niște ciorchini de ochi gelatinoși.

Se știa că falezele din spatele orașului erau tăiate în roci sedimentare, dar orice geolog care arunca o singură privire ți-ar fi spus imediat că aceste roci făceau parte din categoria sedimentară tot așa cum se înscria un *nouveau riche*[1] printre Cei Patru Sute[2]. Platoul din Point Venuti nu era, în realitate, nimic altceva decât noroi căruia i se sculase, iar acum pârâia și se despica într-o sută de direcții nebunești. Un moment rezistă, noile fisuri deschizându-se și închizându-se la loc ca niște guri sufocate, după care porni să se surpe, în alunecări de teren, peste oraș. Averse de noroi începură să se cearnă în jos. Printre bulgării de pământ se numărau și bolovani uriași, ca niște anvelope de tractor.

Brigada de Wolfi a lui Morgan fusese decimată de atacul-surpriză al lui Jack și Richard de la Camp Readiness. Acum, numărul lor era tot mai redus și mulți dintre ei o luară la fugă, zbierând și văicărindu-se cu o frică superstițioasă. Unii se catapultară înapoi, în lumea lor. Câțiva dintre aceștia scăpară cu bine, dar ceilalți fură înghițiți de răscolirile ce aveau loc acolo. Un filon de cataclisme similare pornea de-aici, străbătând toate lumile, ca și cum le-ar fi străpuns o țepușă de marcat bonurile. Trei Wolfi îmbrăcați în șcurte de motocicliști Fresno Dçmons ajunseră la mașina lor – un Lincoln Mark IV, vechi și rablagit – și reușiră să parcurgă un cvartal și jumătate, cu Harry James[3] urlând din alămuri la casetofonul de bord, până când din cer căzu un bolovan, strivind automobilul.

[1] Fr. în orig. – proaspăt îmbogățit, parvenit (n. tr.).

[2] *The Four Hundred* – Cele Patru Sute de familii care constituie oligarhia financiar-industrială din SUA (n. tr.).

[3] Harry Hag James (1915-1983), trompetist american de jazz (n. red.).

Alții nu făcură decât s-o ia la fugă, guițând, pe străzi, în plin început de Preschimbare. Femeia cu lanțurile înfipte în sâni se plimba senină prin fața unuia dintre ei. La fel de senină, își smulgea părul din cap în șuvițe groase. Îi întinse Wolfului o asemenea șuviță. Rădăcinile însângerate se unduiau ca vârfurile ierbii de mare, în timp ce posesoarea lor valsa, poticnindu-se, pe pământul nestatornic.

– Na! țipă ea, cu un zâmbet, evident, luminos. Un buchet! Pentru tine!

Wolful, câtuși de puțin senin, îi smulse capul de pe umeri cu un singur clănțănit din fălci, apoi fugi, și fugi, și fugi...

3

Jack studia obiectul pe care-l capturase, cu răsuflarea tăiată, ca un copil care vede o sfioasă făptură a pădurilor ieșind din iarbă pentru a-i mânca din palmă.

Ardea între mâinile lui, întețindu-se și pălind, întețindu-se și pălind.

O dată cu bătăile inimii mele, își spuse băiatul.

Părea a fi făurit din sticlă, dar mâinile lui îl simțeau cedând slab la apăsare. Apăsă, iar suprafața Talismanului se îndoi puțin. Din punctele de presiune țâșniră în interior fermecătoare volburi de culori: albastru precum cerneala, dinspre mâna stângă, cel mai intens carmin, dinspre cea dreaptă. Zâmbi... iar apoi zâmbetul i se stinse.

S-ar putea să ucizi un miliard de oameni când faci asta – incendii, inundații, Dumnezeu știe ce. Adu-ți aminte de clădirea care s-a prăbușit în Angola, New York, după...

Nu, Jack, șopti Talismanul, iar băiatul înțelese de ce anume cedase ușoarei apăsări a mâinilor lui. Era viu; firește că era viu. *Nu, Jack: totul va fi bine... totul va fi bine... și lucrurile de tot felul vor merge bine. Să crezi, numai; să fii drept; să reziști; să nu șovăi acum.*

Pace în sufletul lui – o, ce pace adâncă!

Curcubeu, curcubeu, curcubeu, își spuse Jack, întrebându-se dacă-i va putea da drumul din mâini, vreodată, miraculoasei jucării.

4

Pe plajă, sub podețul de lemn, Gardener căzuse pe burtă, înspăimântat. Degetele i se încleștau în nisipul moale. Miorlăia.

Morgan veni spre el, clătinându-se ca un om beat, și-i smulse stația radio de pe umăr.

– *Stați afară!* mugi el în microfon, după care își dădu seama că uitase să apese butonul EMISIE. Îl apăsă. *RĂMÂNEȚI AFARĂ! DACĂ ÎNCERCAȚI SĂ IEȘIȚI DIN ORAȘ, AU SĂ VĂ CADĂ ÎN CAP FUTU-LE-N CUR PĂ MĂ-SA DE FALEZE! VENIȚI AICEA, JOS! VENIȚI LA MINE! NU-I NIMIC, DOAR UN CIRC CU EFECTE SPECIALE ALE DRACU' DE TOT! COBORÂȚI AICI! FORMAȚI UN CERC ÎN JURUL PLAJEI! ĂIA DINTRE VOI CARE VENIȚI VEȚI FI RĂSPLĂTIȚI! ĂIA CARE NU VENIȚI VEȚI MURI ÎN CARIERE ȘI-N ȚINUTURILE SPULBERATE! VENIȚI AICI, LA LOC DESCHIS! VENIȚI AICI, UNDE NU VĂ POATE CĂDEA ÎN CAP NIMIC! COBORÂȚI AICI, FIR-AȚI-AI DRACU'!*

Azvârli stația în lături. Carcasa crăpă. Din ea, începură să iasă gândaci cu antene lungi, mișunând cu zecile.

Morgan se aplecă și îl ridică pe Gardener, care avea fața ca zerul și urla.

– Hopa-sus, frumosule! spuse el.

5

Richard țipă, fără cunoștință, când masa pe care zăcea culcat îl aruncă la podea. Jack auzi strigătul, iar acesta îl smulse din contemplarea fascinată a Talismanului.

Deveni conștient de faptul că hotelul „Agincourt" gemea ca o corabie pe timp de furtună. Privi în jur și văzu scânduri sărind din locurile lor, dezvelind grinzile de dedesubt. Bârnele se mișcau înainte și-napoi ca suveicile unui război de țesut. Viermi albinoși mișunau, ascunzându-se de lumina limpede a Talismanului.

– *Vin acum, Richard!* strigă Jack și porni înapoi.

Fu răsturnat o dată și căzu, ținând sus sfera luminoasă, știind că era vulnerabilă – dacă primea o lovitură destul de puternică, se putea sparge. Iar atunci... Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat. Se ridică într-un genunchi, fu aruncat din nou, căzând în fund, și sări iarăși în picioare.

La parter, Richard zbieră din nou.

– *Richard! Vin!*

De undeva, de sus, răzbătu un sunet ca al clopoțeilor de sanie. Ridică privirea și văzu candelabrul pendulând, mai repede, tot mai repede. Ciucurii de cristal răsunau. Sub ochii lui Jack, lanțul se desprinse, și lampa izbi planșeul, unduitor, ca o bombă care are diamante în loc de explozibil. Cioburile zburară pretutindeni.

Se întoarse și ieși din sală cu pași mari, apăsați – parc-ar fi fost un comic burlesc care joacă rolul unui marinar beat.

Pe culoar, fu azvârlit într-un perete, apoi în celălalt, în timp ce podeaua se balansa, despicându-se. La fiecare ciocnire de perete, ținea Talismanul departe, cu brațele ca un clește lung, în care ardea un tăciune incandescent.

Nu vei reuși în veci să cobori scările.

Trebuie. Trebuie.

Ajunse la palierul unde îl înfruntase pe cavalerul negru. Lumea își schimbă direcția clătinăturilor; Jack se poticni și văzu coiful rostogolindu-se nebunește pe planșeul de la parter.

Băiatul continuă să privească în jos. Scările se unduiau în uriașe valuri torturate, care-i dădeau senzația de vomă. O treaptă plesni în sus, rămânând o gaură neagră ce se zbătea.

– *Jack!*

– *Vin, Richard!*

N-ai cum să cobori scara aia. N-ai cum, puiule.

Trebuie. Trebuie.

Ținând în mâini prețiosul, fragilul Talisman, Jack porni în jos pe un tronson de scară, ce semăna cu un covor zburător arăbesc prins într-o tornadă.

Treptele se zbătură și fu aruncat spre aceeași gaură prin care căzuse coiful cavalerului negru. Cu un țipăt, Jack se clătină de-a-ndăratelea spre margine, ținând Talismanul strâns la piept

cu mâna dreaptă și agitându-și-o pe stânga în spate. Fără a găsi nici un punct de sprijin. Atinse cu călcâiele muchea și căzu pe spate, în neant.

6

Trecuseră cincizeci de secunde de la începutul cutremurului. Doar cincizeci de secunde – dar supraviețuitorii cutremurelor vă pot spune că timpul obiectiv, timpul ceasului, își pierde orice înțeles într-un seism. La trei zile după cutremurul din 1964, în Los Angeles, un reporter de televiziune l-a întrebat pe un supraviețuitor, care se aflase lângă epicentru, cât timp durase cutremurul.

– Continuă și-acum, răspunsese, calm, supraviețuitorul.

La șaizeci și două de secunde după începutul cutremurului, aproape tot platoul din Point Venuti hotărî să se împace cu destinul și să devină șes. Se prăvăli peste oraș cu un *kurrummmmp* mâlos, lăsând în urmă doar o proeminență de rocă ceva mai dură, îndreptată spre „Agincourt" ca un deget acuzator. De pe una dintre colinele proaspăt surpate, un horn de fabrică murdar țintea cerul asemenea unui mădular țanțoș.

7

Pe plajă, Morgan Sloat și Sunlight Gardener se sprijineau unul pe altul, părând să danseze hula[1]. Gardener își luase de pe umăr carabina Weatherbee. Câțiva Wolfi, cu ochii bulbucându-li-se de groază și, alternativ, învăpăiați de-o turbare infernală, li se alăturaseră. Veneau și alții. Cu toții erau Preschimbați sau în curs de Preschimbare. Hainele le atârnau zdrențuite pe trupuri. Morgan îl văzu pe unul dintre ei trântindu-se la pământ și începând să-l muște, ca și cum neliniștita țărână ar fi fost un dușman ce putea fi ucis. Sloat aruncă o privire scurtă

[1] Dans hawaiian, care se distinge prin mișcări unduitoare ale șoldurilor, brațelor și mâinilor (n. tr.).

acestui acces de demență și nu-l mai luă în sea-mă. O dubă cu inscripția WILD CHILD imprimată pe laturi, cu caractere psihedelice, își croia drum din răsputeri prin scuarul central din Point Venuti, unde odinioară copiii le cereau părinților înghețate și steguțe cu imaginea hotelului „Agincourt". Mașina ajunse în latura opusă, sări peste trotuar, apoi o luă spre plajă, doborând din mers palisadele de scânduri ale terenurilor concesionate. În pământ, se căscă o ultimă fisură, iar duba care-l ucisese pe Tommy Woodbine dispăru pentru totdeauna, cu botul în jos. Un jet de flăcări izbucni din falie, când îi explodă rezervorul de benzină. Privind, Sloat se gândi vag la Focul Penticostal propovăduit de tatăl său. Apoi, pământul se închise, clănțănind ca o pereche de fălci.

– Țin-te bine, îi strigă el lui Gardener. Cred că șandramaua o să i se dărâme-n cap și o să-l facem una cu pământu', da' dacă iese, tragi în el, cutremur, necutremur.

– O să știm dacă se sparge ĂLA? chirăi Gardener.

Morgan Sloat rânji ca un vier într-un desiș de trestie de zahăr.

– O să știm. Soarele se va face negru.

Șaptezeci și patru de secunde.

8

Mâna stângă a lui Jack se agăță, pe bâjbâite, de rămășițele frânte ale balustradei. Talismanul îi ardea aprig la piept, liniile latitudinii și longitudinii ce-l caroiau strălucind la fel de orbitor ca și filamentul unui bec. Călcâiele i se înclinară, tălpile începură să-i alunece.

Cad! Speedy! Am să...

Șaptezeci și nouă de secunde.

Se opri.

Deodată, se opri pur și simplu.

Numai că, pentru Jack, la fel ca și pentru supraviețuitorul seismului din 1964, încă mai continua, cel puțin într-o parte a creierului său. Într-o parte a creierului său, pământul avea să se

cutremure veșnic, precum gelatina unei prăjituri la un picnic organizat de biserică.

Se trase înapoi dinspre margine, revenind împleticit până la mijlocul scării răsucite. Rămase pe loc, gâfâind, cu fața lucindu-i de sudoare și ținând steaua rotundă a Talismanului la piept. Stătea și asculta tăcerea.

Undeva, ceva greu – un birou sau un dulap, poate –, care stătuse într-un echilibru precar, se prăbuși acum cu un bubuit reverberat.

– *Jack! Te rog! Cred că mor!*

Gemetele neajutorate ale lui Richard sunau, într-adevăr, ca ale unui băiat ajuns la limita rezistenței.

– *Richard! Vin!*

Începu să-și croiască cu greu drum în jos, pe scară, care era acum răsucită, îndoită, gata să se năruie. Multe trepte dispăruseră, lăsând spații goale, și trebuia să le treacă făcând pași mari. Într-un loc, lipseau patru trepte la rând, iar Jack efectuă un salt, ținând Talismanul cu o mână, și cealaltă alunecându-i de-a lungul balustradei.

Continuau să cadă felurite obiecte. Se auzeau trosnete și clincăneli de sticlă. Undeva, la o toaletă, se trăgea apa obsesiv, la nesfârșit.

Biroul de sequoia al recepției din hol se despicase pe mijloc. Ușile duble erau întredeschise, iar printre ele pătrundea o fâșie strălucitoare de lumină solară – covorul vechi, umed, părea să scoată aburi și să sfârâie, protestând față de invazia luminii.

S-au spart norii, își spuse Jack. *Afară e soare.* Apoi: *Ieșim pe ușile-astea, Richie-băiete. Tu și cu mine. În mărime naturală și de două ori pe-atât de mândri.*

Coridorul ce trecea prin fața „Barului Bâtlanului", spre sufragerie, îi amintea de decorurile unor filme din seria veche *Zona Crepusculară*, unde totul era pieziș și în dezordine. Ici, planșeul stătea înclinat spre stânga; colo, spre dreapta; dincoace, părea o spinare de cămilă cu două cocoașe. Jack înaintă prin penumbră, luminându-și drumul cu Talismanul, ca și cum ar fi fost cea mai mare lanternă din lume.

Intră cu greu în sufragerie și-l văzu pe Richard zăcând pe jos, încurcat în fața de masă. Îi curgea sânge din nas. Ajuns mai

aproape, văzu că unele dintre gâlmele acelea tari crăpaseră, iar din carnea lui Richard se târau afară viermi albi, colcăind molatic peste obrajii băiatului. Sub privirea lui, unul se făță prin nasul lui Richard.

Richard țipă – un zbieret slab, bolborosit, răvășit – și dădu cu mâna după vierme. Era țipătul unui om care moare în chinuri.

Cămașa îi palpita, umflată peste vietățile grețoase.

Jack înaintă poticnit spre el, peste podelele deformate... iar păianjenul coborî atârnat din întuneric, împroșcându-și orbește veninul prin aer.

– *Hoss scâlbooss!* boscorodi el, cu glasu-i țiuitor, zumzăit, de insectă. *Off, hoss scâlbooss, pune-l la loc, pune-l la loc!*

Pe negândite, Jack ridică Talismanul. O flacără albă, curată – flacără de curcubeu –, fulgeră, făcând păianjenul să se chircească, înnegrindu-se. În nici o secundă, era un boț de cărbune fumegând, care se mai legănă puțin, încet, până rămase nemișcat în aer. N-avea timp să caște gura la minunea asta. Richard murea.

Jack ajunse la el, îngenunche alături și dădu la o parte fața de masă, ca pe un cearșaf.

– În sfârșit am făcut-o, fârtate, șopti, încercând să nu vadă larvele ce se târau afară din carnea prietenului său.

Ridică Talismanul, stătu un moment pe gânduri, apoi îl așeză pe fruntea lui Richard. Băiatul țipă, disperat, încercând să se zbată. Jack îi puse un braț pe pieptul descărnat, țintuindu-l – nu-i era deloc greu s-o facă. Un val de duhoare emana din viermii prăjiți de sub Talisman.

Și acum? Mai e și altceva, dar ce?

Privi prin sală și, întâmplător, ochii i se opriră pe bila vrăjitorească de marmură verde, pe care i-o lăsase lui Richard – bila care, în cealaltă lume, era o oglindă magică. În timp ce o privea, bila se rostogoli în voie cale de doi metri și se opri. Se rostogolise, da. Se rostogolise fiindcă era o bilă, iar treaba bilelor e să se rostogolească. Bilele sunt rotunde. Bilele sunt rotunde și tot rotund era și Talismanul.

În mintea sa răvășită se făcu lumină.

Ținându-l pe Richard în loc, Jack îi rostogoli încet Talismanul pe toată lungimea trupului. După ce ajunse la pieptul

lui Richard, acesta încetă să se mai zvârcolească. Jack își închipui că leșinase, probabil, dar o privire rapidă îi arătă că nu era așa. Richard îl privea cu ochi mari de uimire...

...iar coșurile de pe fața dispăruseră! Umflăturile roșii și dure se ștergeau!

– Richard! strigă el, râzând ca scos din minți. Hei, Richard, uită-te-aici! Nenea Bwana te descântă!

Rostogoli încet Talismanul peste abdomenul lui Richard, împingându-l cu palma. Talismanul lumina viu, cântând o armonie limpede și fără cuvinte, de sănătate și tămăduire. Coborî până la pubisul lui Richard... Îi apropie unul de altul picioarele subțiri și îl rostogoli prin șanțul astfel format, până la glezne. Talismanul ardea albastru-strălucitor... roșu intens... galben... verdele ierbii de pe pajiștile din iunie.

Apoi redeveni alb.

– Jack, șopti Richard. După asta am venit?

– Da.

– E frumos, spuse, și ezită. Pot să-l iau în mâini?

Jack simți un neașteptat junghi de zgârcenie... gen Scrooge[1]. Trase un moment Talismanul spre sine. *Nu! Poți să-l spargi! În plus, e-al meu! Am traversat toată țara pentru el! M-am luptat pentru el cu cavalerii! Nu-l poți lua! E-al meu! Al meu! Al m...*

În mâinile lui, Talismanul radie deodată o cumplită răceală și, o clipă – o clipă mai înspăimântătoare pentru Jack decât fuseseră sau aveau să fie vreodată toate cutremurele din toate lumile –, deveni de-un negru gotic. Lumina sa albă se stinse. În interiorul său bogat, tunător, thanatropic, văzu Hotelul Negru. Pe foișoare, mansarde și pinioane, pe acoperișurile și cupolele umflate ca niște furuncule pline de malignități coapte, se roteau simbolurile cabalistice – lup și cioară și stea genitală contorsionată.

Vrei să devii noul „Agincourt", așadar? șopti Talismanul. *Chiar și un băiat poate fi un hotel... dacă așa dorește.*

Vocea mamei, limpede în mintea lui: *Dacă nu vrei să-l împarți cu alții, Jack-O, dacă nu te poți îndura să-l riști pentru*

[1] Personajul principal din povestirea *Colindă de Crăciun*, de Charles Dickens, arhetip al zgârceniei și avariției (n. tr.).

prietenul tău, atunci ai putea foarte bine să rămâi acolo unde ești. Dacă nu te poți îndura să împarți câștigul – să riști câștigul –, atunci nici măcar nu te mai osteni să vii acasă. Copiii aud toată viața rahatul ăsta, dar când vine vremea să faci sau să taci, nu-i chiar la fel, așa-i? Dacă nu-l poți împărți, lasă-mă să mor, fârtate, fiindcă nu vreau să trăiesc cu un asemenea preț.

Deodată, greutatea Talismanului păru imensă, greutatea unor cadavre fără număr. Totuși, Jack reuși cumva să-l ridice și să-l așeze în mâinile lui Richard. Mâinile erau albe, scheletice... dar Richard îl ținu ușor, iar Jack își dădu seama că senzația de greutate fusese doar închipuirea lui, propria lui rapacitate strâmbă și bolnavă. În timp ce Talismanul se aprindea din nou în strălucitoarea sa lumină albă, Jack își simți propria-i beznă lăuntrică părăsindu-l. Îi trecu vag prin minte că nu-ți poți exprima posesia asupra unui lucru decât în termenii bunăvoinței de a-l dărui... apoi gândul se stinse.

Richard zâmbea, iar zâmbetul îi făcea chipul nespus de frumos. Jack îl văzuse pe Richie zâmbind de multe ori, dar în zâmbetul acesta se citea o pace pe care niciodată n-o mai cunoscuse; o pace care-i depășea puterea de înțelegere. În lumina albă, tămăduitoare, a Talismanului, văzu că fața lui Richard, deși încă răvășită, rătăcită și bolnavă, se vindeca. Băiatul strânse Talismanul la piept, ca și cum ar fi fost un copilaș, și-i surâse lui Jack, cu ochi strălucitori.

– Dacă *ăsta*-i Expresul de Seabrook Island, spuse el, s-ar putea să-mi fac abonament pe tot sezonul. Dacă scăpăm vreodată de-aici.

– Te simți bine?

Zâmbetul lui Richard sclipi ca lumina Talismanului.

– *E infinit* mai bine. Acum, ajută-mă să mă ridic.

Jack întinse mâna să-l apuce de umăr. Richard îi întinse Talismanul.

– Mai bine ia asta întâi. Eu sunt slăbit încă, și el vrea să meargă înapoi cu tine. Simt.

Jack îl luă, apoi îl ajută pe Richard să se ridice. Băiatul îl cuprinse cu un braț pe după gât.

– Ești gata... *fârtate*?

– Mda. Gata. Dar, într-un fel, cred că drumul pe mare este exclus, Jack. Mi s-a părut c-am auzit puntea dărâmându-se în timpul Marii Zguduieli.

– Ieșim pe ușa din față, spuse Jack. Chiar dacă Dumnezeu ar fi întins o pasarelă peste ocean, de la ferestrele alea din spate, eu tot pe ușa din față aș ieși. Nu tragem țeapă hotelului, Richard. Plecăm ca niște clienți plătitori. Simt c-am plătit cât cuprinde. Ce părere ai?

Richard întinse o mână slabă, cu palma în sus. Încă mai ardeau acolo câteva pete roșii, în curs de vindecare.

– Cred c-ar merita să-ncercăm, răspunse. Dă și mie niște piele, Jacky.

Jack îl plesni peste palmă, după care porniră amândoi spre hol, Richard ținându-și prietenul de gât cu un braț.

Pe la jumătatea culoarului, Richard privi nedumerit la grămada de metal mort.

– Ce naiba?

– Conserve de cafea, spuse Jack și zâmbi. Maxwell House.

– Jack, ce Dumnezeu v...

– Las-o moartă, Richard, îl întrerupse Jack.

Zâmbea. Încă se mai simțea bine, dar, cu toate acestea, în trup începeau să-i vibreze din nou corzile, tensionate. Cutremurul se terminase... și totuși nu se terminase încă. Acum, afară, îl aștepta Morgan. Și Gardener.

Nu contează. Las' să se-ntâmple cum s-o-ntâmpla.

Ajunseră în foaier, unde Richard privi cu mirare în jur, scările, biroul rupt al recepției, trofeele și portdrapelele răsturnate. Capul împăiat al unui urs negru stătea cu nasul în boxele pentru corespondență, de parcă ar fi adulmecat ceva plăcut – poate miere.

– Mamă! exclamă Richard. Stă să cadă toată drăcovenia.

Jack îl conduse până la ușile duble, observându-i expresia lacomă cu care privea cele câteva raze de soare.

– Chiar ești gata pentru ce urmează, Richard?

– Da.

– Afară e tatăl tău.

– Ba nu, nu e. A murit. Tot ce-i afară e... cum îi ziceai? Îngemănarul lui.

– Aha.

Richard clătină din cap. În pofida vecinătății Talismanului, începea să arate din nou epuizat.

– Da.

– Sunt șanse să urmeze o bătaie a dracului.

– Ei, o să fac ce pot.

– Te iubesc, Richard.

Richard zâmbi în gol.

– Și eu te iubesc, Jack. Acum, hai să-i dăm bătaie până nu-mi pierd curajul.

9

Sloat credea, într-adevăr, că avea totul sub control – firește, întreaga situație, dar, și mai important, pe sine însuși. Continuă să creadă astfel până-și zări fiul, vizibil slăbit, vizibil bolnav, dar totuși foarte plin de viață, ieșind din Hotelul Negru cu un braț pe după gâtul lui Jack și cu capul rezemat de umărul acestuia.

Sloat mai crezuse și că, în sfârșit, avea sub control sentimentele față de piciul lui Phil Sawyer – turbarea dinainte îl făcuse să nu-l nimerească pe Jack, mai întâi la pavilionul Reginei, apoi în Vestul Mijlociu. Cristoase, traversase statul Ohio fără să se-aleagă măcar cu o zgârietură – iar Ohio se afla doar la o azvârlitură de băț de Orris, fortăreața celuilalt Morgan. Furia pe care o simțise îl făcuse să-și piardă autocontrolul, astfel că băiatul îi scăpase printre degete. Își reprimase mânia – însă acum i se aprinse iarăși, într-o eliberare veninoasă, neînfrânată. Ca și cum cineva ar fi turnat kerosen peste un foc bine alimentat cu bușteni.

Fiul lui era încă viu. Iar băiatul său iubit, căruia avusese de gând să-i lase moștenire domnia peste lumi și universuri, se rezema de Sawyer ca să nu cadă.

Și asta nu era tot. În mâinile lui Sawyer strălucea și scânteia Talismanul, ca o rază căzută pe Pământ. Sloat îl putea simți chiar de la o asemenea distanță – părea că atracția gravitațională a planetei ar fi devenit dintr-o dată mai puternică, trăgându-l în

jos, îngreuindu-i bătăile inimii; ca și cum timpul s-ar fi accelerat, uscându-i carnea, împăienjenindu-i vederea.

– *Doare!* se văită, lângă el, Gardener.

Majoritatea Wolfilor care rezistaseră cutremurului, ralindu-i-se lui Morgan, băteau acum în retragere, acoperindu-și fața cu mâinile. Vreo doi dintre ei vomau, neputincioși.

Morgan simți un moment că-i veneau ameteli de frică... după care furia, surescitarea și demența, alimentate din tot mai grandioasele lui visuri de hegemonie – toate acestea făcură să-i plesnească rețeaua subțire a autocontrolului.

Ridică degetele mari la urechi și le înfipse înăuntru, adânc, atât de adânc, încât îl durea. Apoi scoase limba și-și fâlfâi degetele spre Nea Jack Murdaru-Futangiu-Pă-Mă-Sa și În-Curând-Mort Sawyer. O clipă mai târziu, dinții de sus îi căzură ca o ghilotină, retezându-i vârful limbii ce se bălăbănea. Sloat nici măcar nu clipi. Îl apucă pe Gardener de vestă.

Fața acestuia era desfigurată de frică.

– Au ieșit, *l*-au luat, Morgan... stăpâne... mai bine să fugim, *trebuie* să fugim...

– *ÎMPUȘCĂ-L!* îi zbieră Morgan lui Gardener în față. Din limba mușcată, sângele îi țâșnea pulverizat în stropi mărunți. *ÎMPUȘCĂ-L, LABAGIU ETIOPIAN CE EȘTI, ȚI-A OMORÂT BĂIATUL! TRAGE-N EL ȘI-N FUTUTU-ĂLA DE TALISMAN! TRAGE DREPT ÎN BRAȚELE LUI ȘI SPARGE-L!*

Sloat începu să țopăie mărunt dintr-o parte în alta, în fața lui Gardener, cu chipul schimonosindu-i-se oribil, cu degetele mari înfundate în urechi și celelalte fâlfâindu-i în jurul capului, cu limba amputată sărindu-i din gură înainte și-napoi ca o jucărie festivă de revelion, care se desfășoară cu un zgomot de trâmbiță.

– *ȚI-A OMORÂT FIUL! RĂZBUNĂ-ȚI FIUL! ÎMPUȘCĂ-L! L-AI ÎMPUȘCAT PE TA-SU, ACUMA-MPUȘCĂ-L ȘI PE EL!*

– Reuel, rosti, îngândurat, Gardener. Da. L-a ucis pe Reuel. E cel mai ticălos care-a tras vreodată aer în piept. *Toți* băieții sunt răi. E axiomatic. Dar el... *el*...

Se întoarse spre Hotelul Negru și ridică carabina Weatherbee la umăr. Jack și Richard ajunseseră la baza scării îndoite din față și începeau să străbată aleea largă, care, cu câteva minute

înainte, fusese netedă, iar acum era denivelată anapoda. În luneta Judkins cei doi băieți se vedeau mari ca niște rulote de locuit.

– *ÎMPUȘCĂ-L!* mugi Morgan. Scoase iar limba sângerândă și slobozi un șir de onomatopee de grădiniță, hidoase: Nie-nie, nie-nie-niee, nieee! Picioarele lui, încălțate în mocasini Gucci murdari, tropăiau îndesat. Unul dintre ele călcă drept pe vârful retezat al limbii și îl înfundă mai adânc în nisip. *TRAGE-N EL! TRAGE-N EL!* continua să urle Morgan.

Gura carabinei descria cercuri minuscule, ca atunci când Gardener se pregătise să tragă în calul de cauciuc. Apoi se stabiliză. Jack ducea Talismanul strâns la piept. Crucea colimatorului se suprapunea peste lumina sa strălucitoare, circulară. Glonțul de calibrul .360 avea să treacă drept prin mijloc, zdrobindu-l, iar soarele urma să se înnegrească... *dar, înainte de asta*, își spuse Gardener, *voi vedea pieptul celui mai rău băiat din lume explodând.*

– E ca și mort, șopti Gardener, iar degetul său începu să apese pe trăgaciul puștii.

10

Richard înălță capul cu mare efort, și lumina reflectată a soarelui îi luă ochii.

Doi oameni. Unul ținea capul înclinat, celălalt părea că dansează. Din nou strălucirea aceea de soare, iar Richard înțelese. Înțelese... însă Jack se uita în altă parte. Jack privea în jos, spre stâncile unde zăcea Speedy.

– *Păzea, Jack!* răcni el.

Jack se uită în jur, surprins.

– Ce...

Totul se derulă repede. Jack nu distinse aproape nimic. Richard văzu și înțelese cele întâmplate, dar n-avea să poată explica perfect niciodată ceea ce se petrecuse în realitate. Soarele se reflectă iarăși din luneta puștii. De astă-dată, raza de lumină reflectată atinse Talismanul. Iar Talismanul o reflectă înapoi, direct spre trăgător. Atât avea să-i spună mai târziu Richard lui

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 915

Jack, însă era ca și cum i-ar fi spus că Empire State Building are doar câteva etaje.

Talismanul nu numai că reflectă raza de soare; o *intensifică* oarecum. Trimise înapoi o panglică groasă de lumină, ca o rază a morții într-un film de aventuri spațiale. Nu dură decât o secundă, dar rămase imprimată pe retinele lui Richard timp de-aproape o oră, la început albă, apoi albastră și, în sfârșit, pe când pălea, în culoarea galbenă ca lămâia a luminii solare.

11

– E ca și mort, șopti Gardener.

În clipa următoare, luneta era plină de-un foc viu. Lentilele ei de sticlă groasă se sparseră. Cioburi topite, fumegânde, fură împinse înapoi, în ochiul drept al trăgătorului. Cartușele din încărcătorul carabinei Weatherbee explodară, zburându-i în bucăți partea mediană. O schijă de metal îi ampută lui Gardener aproape tot obrazul drept. Alte frânturi și cârlige metalice zburară furtunos în jurul lui Sloat, lăsându-l, în chip incredibil, neatins. Trei Wolfi rămăseseră să-l apere până la capăt. Acum, doi dintre ei o luară la sănătoasa. Cel de-al treilea căzu pe spate, mort, cu privirea spre cer. Trăgaciul puștii Weatherbee i se înfipsese drept în ochi.

– Ce? tună Morgan. Gura însângerată i se căscă, moale. Ce? Ce?

Gardener semăna, în mod bizar, cu Wile E. Coyote, cel din desenele animate cu Bip Bip, după ce unul dintre dispozitivele sale de la Acme Company îi bubuise în mâini.

Aruncă pușca în lături, iar Sloat văzu că lui Gard îi fuseseră smulse toate degetele de la mâna stângă.

Mâna dreaptă a lui Gardener trase de cămașă, cu o delicatețe efeminată, ca de pensetă. Pe dinăuntrul beteliei pantalonilor avea prins un toc de pumnal – o teacă strâmtă, din piele de căprioară, cu textură fină. Gardener scoase de-acolo un mâner de fildeș cu benzi cromate. Apăsă pe un buton, și din plăsele țâșni afară o lamă îngustă, lungă de optsprezece centimetri.

– Rău, șopti. Rău! Începu să ridice glasul: Toți băieții sunt *răi! E axiomatic! E AXIOMATIC!* Și o luă la fugă pe plajă spre aleea hotelului „Agincourt", unde stăteau Jack și Richard. Vocea continua să i se înalțe, până nu se mai auzi decât un zbieret febril. *RĂI! TICĂLOȘI! RĂĂI! TIICĂLOOOȘI! RĂĂĂI! TIIIIIIIIIIIIII...*

Morgan mai stătu nemișcat un moment, apoi înhăță cheia pe care o purta la gât. Înșfăcând-o, părea să-și înșface, totodată, propriile-i gânduri, ce-și luaseră zborul de-a valma.

O să se ducă la cioroiul bătrân. Și-acolo am să-l prind eu.

– *IIIIIIIIIIIIII...* chirăia Gardener, ținând întins în față pumnalul ucigaș, în timp ce alerga.

Morgan se întoarse și porni în goană spre plajă. Era vag conștient că Wolfii, până la ultimul, fugiseră. Asta era foarte bine.

Avea să se ocupe de Jack Sawyer – și de Talisman –, el singur.

CAPITOLUL XLV

În care multe lucruri se rezolvă pe plajă

1

Sunlight Gardener fugea nebunește spre Jack, cu sângele șiroindu-i pe chipul mutilat. Era centrul unei insanități devastate. Sub lumina vie, pârjolitoare, a soarelui, apărută neîndoielnic după zeci de ani, Point Venuti era o ruină de clădiri prăbușite, țevi rupte și trotuare ridicate precum cărțile proptite oblic pe un raft. Cărți propriu-zise zăceau ici-colo, cu supracopertele rupte fluturând în brazdele de pământ crud. În spatele lui Jack, hotelul „Agincourt" slobozea un sunet straniu de asemănător cu un geamăt; apoi, Jack auzi zgomotul miilor de scânduri năruindu-se unele peste altele, al pereților răsturnându-se într-o ploaie de șipci plesnite și praf de tencuială. Băiatul deveni vag conștient de silueta de albină a lui Morgan Sloat lunecând de-a lungul plajei și-și dădu seama, cu un junghi de neliniște, că adversarul său se îndrepta spre Speedy Parker – sau spre leșul lui Speedy.

– Are un cuțit, Jack, șopti Richard.

Mâna distrusă mânjise neglijent, cu sânge, cămașa albă de mătase a lui Gardener, cândva imaculată.

– TIIIIIICĂLOSULE! guița Gardener, cu glasul încă slab pe sub vuietul constant al valurilor pe plajă și zgomotelor distrugerii, intermitente, dar necontenite. TIIIIIIIIII...

– Ce-o să faci? întrebă Richard.

– De unde să știu? răspunse Jack. Era cel mai bun și mai adevărat răspuns pe care-l putea da. Habar n-avea cum să-l învingă pe nebunul ăla. Totuși, avea să-l înfrângă. De-asta era sigur. Trebuia să-i fi ucis pe *amândoi* frații Ellis, spuse, ca pentru sine.

Continuând să țipe, Gardener venea în fugă peste nisip. Încă se mai afla la o depărtare apreciabilă, cam la jumătatea distanței dintre capătul gardului și fațada hotelului. O mască roșie îi acoperea jumătate din față. Din mâna sa stângă, nefolositoare, un șuvoi de sânge împroșca solul nisipos. Distanța dintre nebun și băieți păru să se înjumătățească într-o secundă. O fi ajuns de-acum Morgan Sloat pe plajă? Jack simți un imbold, la fel cu al Talismanului, împingându-l în față, îndemnându-l înainte.

– Răi! E axiomatic! Răi! zbiera Gardener.

– Salt! spuse, cu glas sonor, Richard...

iar Jack

păși lateral

așa cum făcuse în Hotelul Negru.

Și atunci se pomeni stând în fața lui Osmond, în lumina arzătoare a soarelui din Teritorii. Cea mai mare parte a nesiguranței îl părăsi brusc. Totul era la fel, și totuși altfel. Fără să privească, știu că în spatele lui se afla ceva mult mai rău decât hotelul „Agincourt" – nu văzuse niciodată exteriorul castelului în care se transforma hotelul în Teritorii, dar deodată știu că prin poarta mare din față se încolăcea spre el o limbă... și că Osmond avea să-i împingă, pe el și pe Richard, către ea.

Osmond purta un petic negru peste ochiul drept și o mănușă pătată în mâna stângă. Tentaculele complicate ale biciului îi ieșeau, unduitor-umede, din umăr.

– A, da, șopti-sâsâi el. Băiatul *ăsta*. Băiatul Căpitanului Farren.

Jack trase protector Talismanul spre pântec. Împletitura biciului luneca pe pământ, răspunzând la fel de ager minusculelor mișcări ale mâinii și încheieturii lui Osmond, precum un cal de curse în frâul jocheului.

– Ce câștigă un băiat dacă obține o jucărie de sticlă și, în schimb, pierde lumea?

Biciul păru aproape să se ridice singur de pe pământ.

– NIMIC! ZERO!

Adevăratul miros al lui Osmond, acela de putreziciune, murdărie și descompunere ascunsă, ieși bubuind, iar chipul său, îngust și smintit, se undui oarecum, de parcă îndărătul lui ar fi pârâit un paratrăsnet. Zâmbi strălucitor, gol, și ridică deasupra umărului biciul făcut colac.

– Mădular de țap, spuse Osmond, aproape cu drag.

Curelușele biciului se prăvăliră, cântând, spre Jack, care se dădu înapoi, deși nu destul de departe, într-o bruscă scânteie de panică.

Mâna lui Richard îl apucă de umăr în timp ce făcea saltul înapoi, iar plesnetul oribil, întrucâtva ca un horcăit, li se șterse instantaneu din auz.

Cuțit! îl auzi el pe Speedy spunând.

Înfruntându-și propriile-i instincte, Jack păși în spațiul unde se aflase biciul, nu îndărăt, așa cum dorea să facă aproape toată ființa lui. Mâna lui Richard i se desprinse din adâncitura umărului, iar glasul lui Speedy se pierdu, ca un vaier. Jack strânse la abdomen Talismanul luminos, cu mâna stângă, pe dreapta întinzând-o în sus. Degetele i se încleștară, ca prin farmec, pe încheietura unei mâini osoase.

Sunlight Gardener chicoti.

– JACK! urlă Richard în spatele lui.

Stătea din nou în astă lume, sub șuvoiul de lumină purificatoare, iar mâna înarmată cu pumnalul a lui Sunlight Gardener se încorda să coboare spre el. Chipul zdrobit al lui Gardener stătea suspendat doar la câțiva centimetri de-al său. O duhoare de gunoi și animale moarte de mult îi învăluia pe amândoi.

– Zero, spuse Gardener. Poți să-mi dai un aleluia?

Împinse în jos elegantul pumnal ucigaș, dar Jack reuși să-l țină pe loc.

– JACK! țipă iarăși Richard.

Sunlight Gardener se holba la el cu o expresie păsărească, strălucind de satisfacție. Continua să forțeze cuțitul în jos.

Știi ce-a făcut Sunlight? întrebă glasul lui Speedy. *Încă nu știi?*

Jack privi drept în ochiul ce dansa nebunește al lui Gardener. Da.

Richard se repezi spre ei și-i arse lui Gardener un șut în gleznă, apoi îi trânti un pumn vlăguit în tâmplă.

– Mi-ai ucis tatăl, spuse Jack.

Singurul ochi al lui Gardener sticli spre el.

– Mi-ai ucis băiatul, tu, cel mai ticălos dintre ticăloși!

– Morgan Sloat ți-a spus să-mi omori tatăl și-ai făcut-o.

Gardener mai împinse pumnalul în jos cu încă cinci centimetri. Un cheag de materie cartilaginoasă galbenă și un clăbuc de sânge se scurseră, stoarse din gaura unde-i fusese ochiul drept.

Jack zbieră – cu oroare, mânie și toate sentimentele de abandon și neajutorare, îndelung ascunse, ce urmaseră morții tatălui său. Constată că împinsese cuțitul lui Gardener complet înapoi. Urlă încă o dată. Mâna stângă a lui Gardener, fără degete, îl bătea peste brațul stâng. Jack tocmai reușea să răsucească încheietura mâinii drepte a lui Gardener, când simți botul acela de carne picurândă insinuându-i-se între piept și braț. Richard continua să se agite în jurul lui Gardener, dar acesta izbutise să-și apropie foarte mult mâna ciungă de Talisman.

Gardener își înclină fața drept spre cea a lui Jack.

– *Aleluia*, șopti.

Jack se răsuci cu tot trupul în forță, mai multă forță decât știuse că ar avea. Se lăsă cu toată greutatea pe mâna ce ținea cuțitul. Cealaltă, mâna ciungă, zbură în lături. Jack *strânse* încheietura mâinii înarmate. Tendoanele încordate se zbăteau în încleștarea lui. Apoi, pumnalul căzu, la fel de inofensiv ca pernița de carne fără degete care-l izbea repetat în coaste. Băiatul se rostogoli cu tot trupul spre Gardener, care stătea într-un echilibru precar, și îl trimise de-a berbeleacul.

Împinse Talismanul spre Gardener.

– *Ce faci?* scânci Richard.

Așa trebuia, așa, așa, așa. Jack continuă să se apropie de Gardener, care încă îl mai sfâșia din priviri, deși cu mai puțină convingere, și repezi spre el Talismanul. Gardener rânji, un alt bulbuc de sânge umflându-i-se gras în orbita goală, și dădu

sălbatic cu mâna după Talisman. Apoi sări cu pumnalul. Jack fu mai rapid, și atinse pielea caldă, vârstată, a Talismanului de pielea lui Gardener. Ca Reuel, ca Sunlight. Sări înapoi.

Gardener urlă ca un animal pierdut și rănit. În locul unde-l atinsese Talismanul, pielea i se înnegrise, tranformându-se apoi într-un fluid ce luneca lent, dezlipindu-se de pe craniu. Jack se mai retrase un pas. Gardener căzu în genunchi. Toată pielea capului îi devenea ca de ceară. Într-o jumătate de secundă, prin gulerul cămășii ferfenițite nu mai ieșea decât o teastă lucioasă.

Cu tine am rezolvat, spuse, în sinea sa, Jack. *Călătorie sprâncenată!*

2

– În regulă, zise Jack, simțindu-se plin de-o nebunească încredere-n sine. Hai să ne-ocupăm și de el, Richie. Hai să...

Privindu-l pe Richard, văzu că prietenul său se afla din nou în pragul leșinului. Se clătina pe nisip, cu ochii întredeschiși și tulburi.

– Poate de asta-i mai bine să te scutesc, dacă stau să judec drept, spuse Jack.

Richard clătină din cap.

– Vin, Jack. Seabrook Island. Până la capăt... până la capătul liniei.

– Va trebui să-l omor. Dacă pot, adică.

Richard continuă să nege din cap, cu o insistență încăpățânată, îndărătnică.

– Nu-i tata. Ți-am zis. Tata a murit. Dacă mă lași aici, am să mă târăsc. Am să mă târăsc direct prin mocirla pe care-a lăsat-o *ăla*, la nevoie.

Jack privi spre stânci. Nu-l vedea pe Morgan, dar nici nu credea că s-ar prea pune problema ca Morgan să nu fie acolo. Iar dacă Speedy trăia încă, era posibil ca Morgan, exact în acel moment, să-și ia toate măsurile pentru a-și remedia situația.

Încercă să zâmbească, dar nu reuși.

– Gândește-te la microbii pe care i-ai putea lua.

Mai șovăi un moment, apoi îi întinse Talismanul, fără tragere de inimă, lui Richard.

– O să te car, dar tu va trebui să cari asta. Vezi să nu scapi mingea, Richard. Că, dacă o scapi...

Cum spusese Speedy?

– Dacă o scapi, totu-i pierdut.

– N-am s-o scap.

Jack puse Talismanul în mâinile lui Richard, iar la atingerea acestuia, prietenul lui păru din nou să-și revină... dar nu foarte mult. Avea pe chip o expresie cumplit de goală. Scăldată în aura vie a Talismanului, fața sa părea a unui copil mort, surprins de blițul unui fotograf de la poliție.

Din cauza hotelului. Îl otrăvește.

Dar nu era numai hotelul; nu întru totul. Era Morgan. *Morgan* îl otrăvea.

Jack se răsuci pe călcâie, descoperind că se îngrozea să-și desprindă privirea de Talisman, fie și pentru o clipă. Își încovoie spinarea și-și îndoi mâinile în formă de scări.

Richard încălecă. Ținând Talismanul cu o mână, cuprinse cu cealaltă gâtul lui Jack. Jack îl apucă de coapse.

E ușor ca un scai. Are propriul lui cancer. Toată viața l-a avut. Morgan Sloat e radioactiv rău, iar Richard moare intoxicat.

O luă ușurel la fugă spre stâncile în spatele cărora zăcea Speedy, conștient de lumina și căldura Talismanului ce iradiau asupra lui.

3

Ocoli în fugă latura stângă a grămezii de stânci, cu Richard în cârcă, încă plin de acea siguranță smintită... iar faptul că era smintită i se dezvălui cu o violentă bruschețe. Un picior dolofan, învești mântat în lână ușoară, cafenie (și, exact sub manșeta trasă în sus, Jack zări, ca prin ceață, un ciorap de nailon maro potrivit perfect pe gambă), se întinse deodată drept de după ultima stâncă, precum o barieră de taxare.

Căcat! urlă mintea băiatului. *Te aștepta! Neghiob idiot ce ești!*

Richard țipă. Jack încercă să frâneze, dar nu reuși.

Morgan îi puse piedică la fel de ușor cum îl trântește în curtea școlii un bătăuș pe un elev mai mic. După Smokey Updike, și Osmond, și Gardener, și Elroy, și ceva care arăta ca o încrucișare de aligator și tanc Sherman, tot ce mai lipsea efectiv pentru a-l doborî la pământ era supraponderalul și hipertensivul Morgan Sloat pitit după o stâncă, pândind și așteptând ca un băiat prea încrezător, pe nume Jack Sawyer, să-i cadă, țopăind, drept în cap.

– *I-i-i-i!* țipă Richard în timp ce Jack se prăvălea pe burtă.

Observă nedeslușit umbrele lor combinate alungindu-se spre stânga – păreau să aibă tot atâtea brațe cât un idol hindus. Simți greutatea metapsihică a Talismanului mutându-se ușor... apoi din greu.

– *ATENȚIE LA EL, RICHARD!* răcni Jack.

Richard căzu peste capul lui Jack, cu ochii uriași, pustiiți de nefericire. Tendoanele gâtului i se reliefau ca niște corzi de pian. În timp ce se rostogolea, ținu Talismanul cât mai sus. Colțurile gurii i se încordaseră într-o grimasă disperată. Izbi solul cu fața, ca focosul unei rachete defectuoase. Aici, în jurul locului unde Speedy coborâse în țărână, nisipul nici nu era tocmai nisip, ci un grohotiș aspru, presărat cu pietricele și scoici. Richard căzu peste o piatră pe care o râgâise cutremurul. Se auzi o bufnitură îndesată. Un moment, Richard păru un struț cu capul îngropat în nisip. Fundul lui, îmbrăcat în pantaloni de bumbac lustruit și murdar, se clătină, încoace și-ncolo, prin aer. În alte împrejurări – împrejurări nesatisfăcute de acea bufnitură înfundată, de exemplu – ar fi fost o poziție comică, demnă de un Kodachrome: „Richard Rațional Făcând Trăsnăi la Plajă." Dar nu era deloc caraghios. Mâinile lui Richard se desfăcură încet... iar Talismanul se rostogoli un metru pe panta blândă a plajei și se opri, reflectând cerul și norii, nu pe suprafață, ci în interiorul său, luminat gingaș.

– *Richard!* urlă iarăși Jack.

Morgan se afla undeva în spatele lui, dar Jack îl uitase pe moment. Toată siguranța de sine i se risipise; îl părăsise în clipa în care piciorul acela, învești mântat în lână cafenie, ușoară, se întinsese în fața lui ca o barieră de taxare. Păcălit ca un pici în curtea grădiniței, iar Richard... Richard era...

– *Rich...*

Richard se rostogoli cu fața în sus, iar Jack văzu că sărmanul său chip obosit șiroia de sânge. O fâșie din scalp îi atârna aproape până peste ochi, triunghiulară, ca o velă zdrențuită. Văzu firele de păr ieșind din partea de dedesubt, frecându-se de obrazul lui Richard ca o iarbă de culoarea nisipului... iar în locul de unde se desprinsese pielea cu păr se vedea luciul golaș al craniului lui Richard Sloat.

– S-a spart? întrebă Richard. Glasul i se frânse, spre zbieret. *Jack, s-a spart când am căzut?*

– Nu-i nimic, Richie – s-a...

Ochii injectați ai prietenului său se bulbucară cu sălbăticie spre ceva aflat în spatele lui.

– *Jack! Jack, fii a...!*

Ceva ce se simțea ca o cărămidă de piele – unul dintre mocasinii Gucci ai lui Morgan Sloat – îl pocni pe Jack între picioare, peste testicule. Era cel mai vulnerabil punct, iar băiatul se îndoi în față, trăind deodată cea mai cumplită durere din viața lui – un chin fizic mai mare decât își închipuise vreodată. Nu putea nici măcar să țipe.

– *N-are* nimic, spuse Morgan Sloat, dar *tu* nu arăți prea bine, Jacky-băiete. Câtuși

de

puțin.

Iar acum, omul care înainta încet spre Jack – înainta încet, fiindcă savura totul – era un om căruia Jack nu-i fusese niciodată prezentat cum se cuvine. Fusese un chip alb în fereastra unei uriașe caleștі negre, preț de câteva clipe, un chip cu ochi negri care, cumva, îi simțeau prezența; fusese o formă unduitoare, schimbătoare, croindu-și drum cu forța în realitatea câmpiei unde el și Wolf sporovăiau despre minuni ca frații de lapte și marea Lună-a-rutului; fusese o umbră în ochii lui Anders.

Dar până acum nu l-am văzut niciodată cu-adevărat pe Morgan de Orris, își spuse Jack. Iar el încă mai *era* Jack – Jack într-o pereche de pantaloni de bumbac, decolorați și murdari, pe care te-ai aștepta să-i vezi la un coolie asiatic, și sandale cu curelușe de piele netăbăcită, dar nu la Jason/Jack. Pubisul îi era un uriaș urlet de durere încremenită.

La zece metri mai încolo se afla Talismanul, răspândindu-și strălucirea radiantă peste o plajă cu nisip negru. Richard nu se vedea în preajmă, dar acest lucru nu se întipări în mintea conștientă a lui Jack decât puțin mai târziu.

Morgan purta o capă albastru-închis, prinsă la gât cu o copcie de argint patinat. Avea aceiași pantaloni subțiri de lână ca ai lui Sloat, dar aici îi stăteau bluzați în cizmele negre.

Acest Morgan pășea cu un șchiopătat ușor, piciorul său stâng, deformat, lăsând un șir de cratime scurte în nisip. Prinzătoarea de argint a mantiei se legăna jos, largă, cu fiecare pas, iar Jack văzu că obiectul de argint nu avea absolut nimic de-a face cu capa, pe care o ținea un șnur simplu, închis la culoare și neîmpodobit. Acesta era un fel de pandantiv. Un moment, i se păru că era o crosă de golf mică, de soiul celei pe care o femeie ar putea-o scoate de la brățară, purtând-o la gât, doar ca să se distreze. Dar când Orris ajunse mai aproape, văzu că era prea subțire – și nu se termina cu un cap de crosă, ci într-un vârf ascuțit.

Semăna cu un paratrăsnet.

– Nu, n-arăți deloc bine, băiete, spuse Morgan de Orris.

Păși spre locul unde Jack zăcea gemând, ținându-se de pubis, cu picioarele strânse. Se aplecă spre el, cu mâinile proptite imediat deasupra genunchilor, studiindu-l pe băiat la fel cum ar studia un om, poate, un animal pe care tocmai l-a călcat cu mașina. Un animal destul de neinteresant, ca o marmotă sau o veveriță.

– N-arăți bine nici un *pic*. Morgan se aplecă și mai aproape. Ai fost o problemă serioasă pentru mine, continuă Morgan de Orris, înclinându-se mai adânc. Mi-ai pricinuit pagube mari. Dar până la urmă...

– Cred că mor, șopti Jack.

– Încă nu. A, știu că așa simți, dar, crede-mă, încă nu mori. În vreo cinci minute ai să-ți dai seama cum te simți *cu adevărat* când mori.

– Nu... zău... sunt zdrobit... pe dinăuntru, gemu Jack. Mai aproape... vreau să spun... să cer... rog...

Ochii negri ai lui Morgan luceau pe fața palidă. Poate cu satisfacția gândului că Jack îi cerșea ceva. Se aplecă aproape, până când chipul său îl atinse pe-al băiatului. Durerea îl făcuse pe acesta să-și strângă picioarele la piept. Acum, pistonă din ele în afară și în sus. Un moment, avu senzația că o lamă ruginită îl spintecă de la organele genitale până-n stomac, dar sunetul sandalelor lui izbindu-l pe Morgan în față, spărgându-i buzele și strivindu-i nasul într-o parte, merită cu prisosință prețul durerii.

Morgan de Orris zbură de-a-ndăratelea, cu un răget de durere și surpriză, mantia fâlfâindu-i ca aripile unui liliac uriaș.

Jack se ridică în picioare. O clipă, văzu castelul negru – era mult mai mare decât fusese hotelul „Agincourt", părea, de fapt, să acopere hectare întregi de pământ –, iar apoi se repezi spastic pe lângă trupul lipsit de cunoștință (*sau mort!*) al lui Parkus spre Talisman, care zăcea liniștit, luminos, pe nisip, și în timp ce fugea, făcu un

salt înapoi,

în Teritoriile americane.

– *O, ticălosule!* mugi Morgan Sloat. *Ticălos mic și stricat, fața mea, fața mea, m-ai rănit la față!*

Urmară un pârâit trosnitor și un miros ca de ozon. O ramură de fulger alb-albăstrui strălucitor trecu prin dreapta lui Jack, topind nisipul, prefăcându-l în sticlă.

În clipa următoare, luă Talismanul – *îl luă din nou!* Pulsațiile de durere sfâșietoare din pubis începură de îndată să slăbească. Se întoarse spre Morgan, ridicând în mâini globul de cristal.

Morgan Sloat avea o buză însângerată și-și ținea o mână pe obraz – Jack speră că-i rupsese câțiva dinți. În cealaltă mână a lui Sloat, întinsă ca o imitație a poziției lui Jack, se afla obiectul în

formă de cheiță, care tocmai scuipase un trăsnet, plesnind nisipul lângă Jack.

Băiatul porni într-o parte, cu brațele întinse drept înainte și Talismanul schimbându-și culorile interioare ca un caleidoscop-curcubeu. Părea să înțeleagă că Sloat era aproape, căci marele glob de cristal brăzdat începuse un fel de *zumzet* de joasă frecvență, pe care Jack îl simțea – mai mult decât îl auzea – ca pe niște înțepături în mâini. O bandă de lumină albă, limpede și strălucitoare, se deschise în Talisman, drept prin centrul său, ca o coloană orbitoare, iar Sloat sări smucit într-o parte și îndreptă cheița spre capul lui Jack.

Își șterse buza de jos, mânjită cu sânge.

– M-ai rănit, împuțit mic, spuse. Să nu-ți închipui că mingea aia de sticlă te mai poate-ajuta acum. Viitorul ei e doar puțin mai scurt decât al tău.

– Atunci de ce ți-e frică de ea? întrebă băiatul, repezind din nou Talismanul înainte.

Sloat se feri lateral, de parcă Talismanul ar fi putut să tragă cu lovituri de trăsnet. *Nu știe de* ce *este el în stare*, își dădu Jack seama. *De fapt nu știe nimic despre el, știe doar că-l dorește.*

– Aruncă-l imediat, spuse Sloat. Dă-i drumul, pungașule. Sau îți zbor în clipa asta creștetul capului. Aruncă-l!

– Ți-e frică, repetă Jack. Acum, că Talismanul e drept în fața ta, ți-e frică să vii să-l iei.

– N-am nevoie să vin să-l iau, replică Sloat. Pretendent blestemat. Aruncă-l! Ia să te vedem cum îl spargi cu mânuțele tale, Jacky.

– Vino să-l iei, Bloat, răspunse Jack.

Simți că-l fulgeră un val înviorător de furie. *Jacky*. Nu putea *suferi* să audă apelativul mamei sale pentru el în gura băloasă a lui Sloat.

– Eu nu-s Hotelul Negru, Bloat. Nu-s decât un copil. Nu ești în stare să-i iei unui copil o minge de sticlă?

Fiindcă era limpede că se aflau în meci nul, atât timp cât ținea în mâini Talismanul. O scânteie prelungă și albastră, vibrând la fel ca scăpărările din „demonii" lui Anders, se aprinse și muri în centrul Talismanului. Imediat îi urmă alta. Jack încă

mai simțea *zumzetul* acela puternic emanând din inima globului de cristal carelat. Fusese destinat să ia Talismanul – era *sortit să-l ia*. Talismanul știuse de existența lui încă de la naștere, gândea acum Jack, și încă de-atunci îl așteptase ca să-l elibereze. Avea nevoie de Jack Sawyer, și de nimeni altul.

– Hai și-ncearcă să-l iei, îl întărâtă Jack.

Sloat împinse cheița spre el, dezgolindu-și colții. Sângele i se prelingea pe bărbie. Un moment, Sloat păru nedumerit, frustrat și furios ca un taur în țarc, iar Jack, efectiv, îi zâmbi. Apoi, băiatul privi într-o parte, spre locul în care Richard zăcea pe nisip, iar zâmbetul i se șterse de pe față. Chipul lui Richard era acoperit cu sânge, care-i năclăia tot părul negru.

– Ticălo... începu, dar făcuse o greșeală privind în altă parte.

O lance de lumină albastră cu galben, pârjolitoare, se înfipse în plajă, chiar lângă el.

Se întoarse spre Sloat, care tocmai îi trăgea un nou fulger la picioare. Jack sări înapoi, iar bara de lumină distrugătoare topi nisipul din fața lui într-un lichid galben, incandescent, care se răci aproape instantaneu, devenind o fâșie lungă și dreaptă de sticlă.

– Fiul tău va muri, spuse Jack.

– Moare mă-ta, se strâmbă la el Sloat. Aruncă blestemăția aia până nu-ți retez capul. Acum. Dă-i drumu'!

– De ce nu te duci tu să i-o tragi la o nevăstuică? replică Jack.

Morgan Sloat căscă gura și chirăi, dezvăluind un șir de dinți pătrați, mânjiți cu sânge.

– O să i-o trag la *hoitu'* tău!

Cheița se îndreptă, șovăind, spre capul lui Jack, apoi se abătu iar. Ochii lui Sloat luciră, și-și smuci mâna în sus, ridicând cheița spre cer. Din pumnul său păru să erupă vertical un mănunchi prelung de fulgere, desfăcându-se pe măsură ce se înălța. Cerul se înnegri. Atât Talismanul, cât și chipul lui Morgan Sloat, scăldat în lumina acestuia, străluceau în bezna neașteptată. Jack își dădu seama că și fața lui trebuia să fie atinsă de apriga aură a Talismanului. Și, de îndată ce agită sfera arzătoare spre Sloat, încercând, Dumnezeu știe ce, să-l facă să scape

cheița, să-l înfurie, să-i înfunde nasul în propria-i neputință, Jack înțelese că încă nu știa până unde se întindeau puterile lui Sloat. Fulgi mari de zăpadă se învolburau din cerul întunecat. Sloat dispăru după cortina tot mai groasă. Jack îi auzi râsul nătâng.

4

Se chinui să coboare din patul de suferință și străbătu odaia până la fereastră. Privi afară, spre plaja moartă de decembrie, luminată doar de-un singur felinar aflat lângă podețul de scânduri. Deodată, un pescăruș poposi pe pervazul exterior al ferestrei. Un ciucure cartilaginos îi atârna dintr-o parte a ciocului, și, în clipa aceea, se gândi la Sloat. Pescărușul semăna cu Sloat.

Mai întâi, Lily se retrase, apoi reveni. Simțea o furie ridicolă. Un pescăruș n-avea cum să semene cu Sloat, și nici nu putea să-i invadeze teritoriul... nu era *corect*. Ciocăni cu degetul în geamul rece. Pasărea își înfoie scurt aripile, dar nu zbură. Iar femeia auzi un gând răsunându-i din creierul rece, îl auzi la fel de clar ca pe o undă radio.

Jack moare, Lily... Jack moaarrreeeee...

Pasărea înclină capul înainte. Ciocăni în geam intenționat, precum corbul lui Poe.

Moaaaaareeee...

– *NU!* țipă Lily. *MARȘ DE-AICI, SLOAT!*

De astă-dată nu mai ciocăni, ci lovi cu pumnul, spărgând sticla. Pescărușul fâlfâi de-a-dăratelea, chițcăind, aproape căzând. Aerul înghețat năvăli prin gaura din fereastră.

Din mâna lui Lily curgea sânge – nu, nu, nu curgea, ci șiroia. Se tăiase rău, în două locuri. Își smulse cioburile din palmă, apoi se șterse de corsajul cămășii de noapte.

–LA ASTA NU TE-AI AȘTEPTAT, ESTE, CAP DE PULĂ? zbieră ea spre pasăre, care dădea târcoale, neliniștită, peste grădini. Izbucni în lacrimi. Acum lasă-l în pace! Lasă-l în pace! *LASĂ-L PE FIUL MEU ÎN PACE!*

Era toată plină de sânge. Aerul rece intra prin geamul spart. Și văzu, afară, primii fulgi de zăpadă coborând agale din cer, în aura de lumină albă a felinarului.

5

– Atenție, Jacky!

Încet. Din stânga.

Jack se roti într-acolo, ținând Talismanul ca pe o lanternă. Se proiectă o rază de lumină, plină cu fulgi mari de zăpadă.

Nimic altceva. Întunecime... ninsoare... zgomotul oceanului.

– Nu în partea aia, Jacky.

Se răsuci spre dreapta, cu picioarele alunecându-i pe zăpadă. Mai aproape. Ajunsese mai aproape.

Ridică Talismanul.

– Vino și ia-l, Bloat!

– N-ai nici o șansă, Jack. Te pot doborî oricând am chef.

În spatele lui... și mai aproape. Dar, când înălță Talismanul arzător, nu văzu nici urmă de Sloat. Zăpada i se învolbura în față. O inhală, începând să tușească.

Sloat chicoti pe înfundate, undeva, drept în fața lui.

Jack sări înapoi, aproape împiedicându-se de Speedy.

– Hu-huu, Jacky!

O mână ieși din întuneric, în stânga, și zgârie urechea băiatului. Se întoarse într-acolo, cu inima bătându-i nebunește și ochii ieșiți din orbite. Lunecă și căzu într-un genunchi.

Richard slobozi un geamăt gros, sforăitor, undeva în apropiere.

Deasupra, o canonadă de tunete răbufni în bezna pe care o pogorâse, cine știe cum, Sloat.

– Aruncă-n mine cu el! îl sâcâi Sloat.

Ieși dănțuind din tenebrele furtunoase, cu-toate-expunerile-suprapuse-de-a-valma. Pocnea din degetele mâinii drepte, iar cu stânga agita spre Jack cheița de tinichea. Gesticula cu mișcări smucite, sincopat-excentrice. Lui Jack, Sloat îi părea ca

imitația scrântită a unui solist de orchestră latină de odinioară – Xavier Cugat[1], eventual.

– Aruncă-l-ncoace, ce stai? Galeria de tir, Jack! Porumbelul de argilă! Marele și bătrânul unchi Morgan! Ce zici, Jack? Faci o-ncercare? Aruncă globul și câștigi o păpușă Kewpie!

Iar Jack descoperi că trăsese Talismanul lângă umărul drept, părând să se pregătească întocmai pentru acest lucru. *Te bântuie, încearcă să te-arunce pradă panicii, să te facă să-l azvârli, să...*

Sloat se strecură încet, înapoi, în tenebre. Zăpada se învârtejea.

Jack se învârti de jur-împrejur, nervos, dar nu-l putu vedea pe Sloat nicăieri. *Poate și-a luat zborul. Poate...*

– Ca'e-i cioaca, Jacky?

Nu, tot acolo era. Undeva. La stânga.

– Am râs când a crăpat dragu' de tac-tu, Jacky. I-am râs în față. Când, în sfârșit, i s-au oprit motoarele, am simțit...

Glasul triluia. Se stinse un moment. Reveni. În dreapta. Jack se roti într-acolo, neînțelegând ce se întâmpla, cu nervii tot mai încordați.

– ... că mi-a zburat inima ca o păsărică-n tării. Uite-așa a zburat, Jacky-băiete.

O piatră se ivi din întuneric – țintită nu spre Jack, ci către sfera de cristal. Băiatul se feri. Îl întrezări neclar pe Sloat. Acesta dispăru iar.

Tăcere... apoi Sloat reveni, punând o nouă placă.

– Am futut-o pe mă-ta, Jacky, îl hărțui glasul, din spatele lui.

O mână grasă și fierbinte îl apucă de turul pantalonilor.

Jack făcu o piruetă, de astă-dată aproape împiedicându-se de Richard. Lacrimi – fierbinți, dureroase, jignite – începură să-i șiroiască din ochi. Le detesta, dar n-avea ce face, și nimic în lume nu le putea nega. Vântul urla ca un dragon într-un tunel aerodinamic. *Magia e în tine*, spusese Speedy, dar unde era acum magia? Unde, ah, unde, ah, unde?

– *Să nu te legi de mama!*

[1] Xavier Cugat (1900-1990), conducător de orchestră, „regele rumbei" americane (n. red.).

– Am futut-o o grămadă, adăugă Sloat, cu voioșie îngâmfată. Din nou la dreapta. O siluetă grasă, țopăind prin întuneric. Am futut-o la *cerere*, Jacky!

În spatele lui! Aproape!

Jack se întoarse. Ridică Talismanul. Țâșni o fâșie lată de lumină. Sloat se retrase din ea dansând, dar nu înainte ca Jack să fi văzut o grimasă de durere și furie. Lumina aceea îl atinsese pe Sloat, îl lovise.

Nu lua în seamă ce spune – sunt numai minciuni și-o știi foarte bine. Dar cum poate să facă asta? Parc-ar fi Edgar Bergen[1]*. Ba nu... parc-ar fi indienii în noapte, înconjurând convoiul de căruțe. Cum o poate face?*

– De data asta, îmi pârlișii mustățile nițel, Jacky, spuse Sloat și chicoti suculent, dar cam sufocat.

Jack gâfâia ca un câine într-o zi caniculară, căutându-l cu ochi înnebuniți pe Sloat prin întunericul furtunos.

– Da' nu-ți port pică pentru asta, Jacky. Acuma, ia să vedem noi. Despre ce vorbeam? A, da. Despre mă-ta...

Un tril mărunt... o ușoară ștergere... iar apoi, din dreapta sosi șuierând o piatră și-l lovi pe Jack în tâmplă. Se răsuci, dar Sloat dispăruse iarăși, furișându-se agil înapoi, în ninsoare.

– Mă-ncolăcea cu cracii ăia lungi ai ei până urlam s-aibe milă! declară Sloat din spatele lui Jack, undeva în dreapta. *AUUUU-AUUUUUUUU!*

Nu-l lăsa să te-nvingă, nu-l lăsa să te scoată din minți, nu-l...

Dar n-avea încotro. Despre *mama* lui vorbea individul ăsta spurcat; despre *mama* lui.

– Încetează! Taci din gură!

Acum, Sloat era în fața lui – atât de aproape, încât Jack ar fi trebuit să-l vadă deslușit, în pofida ninsorii dese, dar nu se distingea decât o licărire, ca un chip văzut noaptea sub suprafața apei. Altă piatră țâșni din întuneric, lovindu-l pe Jack în ceafă. Se clătină înainte, cât pe-aci să cadă din nou peste Richard – un Richard care dispărea rapid sub pătura de zăpadă.

Văzu stele... și înțelese ce se întâmpla.

[1] Edgar Bergen (1903-1978), celebru ventriloc american (n. red.).

Sloat face un salt! Un salt... se mișcă... în Teritorii!

Jack se roti într-un cerc nesigur, ca un om atacat de-o sută de dușmani. Un fulger linse întunericul, într-o rază îngustă, verde-albăstruie. Întinse Talismanul spre el, sperând să-l abată înapoi către Sloat. Prea târziu. Se stinse.

Atunci cum se face că nu-l văd acolo? Acolo, în Teritorii!

Răspunsul îi parveni într-o strălucire orbitoare... și, tot ca pentru a-i răspunde, Talismanul aprinse un evantai teribil de lumină albă – tăind ninsoarea ca farul unei locomotive.

Nu-l văd acolo, nu reacționez acolo, pentru că nu NU sunt acolo! Jason s-a dus... și am o singură natură! Sloat Migrează pe o plajă unde nu-i nimeni, decât Morgan de Orris și un om mort sau muribund pe nume Parkus – nici Richard nu-i acolo, fiindcă fiul lui Morgan de Orris, Rushton, a murit de mult, iar Richard e și el de-o singură natură! Când am făcut saltul înainte, Talismanul era acolo... dar Richard nu era! Morgan Migrează... se deplasează... Migrează înapoi... Încearcă să mă facă să-mi pierd mințile...

– *Huu-huuu! Jacky-băiete!*

Stânga.

– *Aici!*

Dreapta.

Dar Jack nu mai asculta ca să depisteze locul. Privea în Talisman, așteptând următoarea notă accentuată, cea mai importantă din viața lui.

De la spate. Acum, avea să vină din spate.

Talismanul se aprinse, ca o lampă puternică în zăpadă.

Jack pivotă... și, în timp ce se răsucea, făcu saltul în Teritorii, în lumina strălucitoare a soarelui. Iar acolo se afla Morgan de Orris, în mărime naturală și de două ori pe-atât de urât. Un moment, nu-și dădu seama că Jack îi ghicise trucul: șchiopăta repede, ocolindu-l și căutând un loc de unde să apară în spatele băiatului, la următorul salt în Teritoriile americane. Pe chip avea un rânjet de băiețaș răutăcios. Capa îi tresălta și se înfoia în jurul trupului. Își târa piciorul stâng, iar Jack observă că urmele acestuia hașurau solul peste tot împrejurul lui. Morgan îi dăduse târcoale în cercuri repetate, hărțuindu-l, întărâtându-l

cu minciuni obscene despre mama lui, aruncând în el cu pietre și Migrând mereu înainte și-napoi.

Jack strigă din răsputeri:

– *TE VĂD!*

Morgan privi în jur și, văzându-l, încremeni, total șocat, cu o mână încleștată pe bagheta de argint.

– *TE VĂD!* strigă iarăși Jack. Mai facem un tur, Bloat?

Morgan de Orris smuci spre el vârful baghetei, schimbându-se la față într-o secundă, de la expresia nătângă, datorată șocului, la alura, mult mai firească pentru el, a omului deștept, care întrezărește imediat toate posibilitățile într-o situație dată. Ochii i se îngustară. În clipa în care Morgan de Orris privi spre el de-a lungul baghetei argintii, îngustându-și ochii ca niște cătări de armă, Jack fu cât pe-aci să facă saltul înapoi, în Teritoriile americane, ceea ce l-ar fi costat viața. Dar, cu o secundă înainte ca prudența sau panica să-l fi împins, într-un salt, drept în fața unui camion ce mergea cu viteză, aceeași intuiție care-l înștiințase că Morgan Migra între lumi îl salvă din nou – Jack învățase procedeele adversarului său. Rămase pe loc, așteptând iarăși acea notă accentuată, aproape mistică. O fracțiune de secundă, Jack Sawyer își ținu respirația. Dacă Morgan ar fi fost doar cu o câtime mai puțin mândru de viclenia sa, îl putea omorî pe Jack Sawyer, așa cum dorea cu atâta ardoare, chiar în acel moment.

Dar, în loc de asta, întocmai cum se așteptase Jack, imaginea lui Morgan părăsi brusc Teritoriile. Jack trase aer în piept. Trupul lui Speedy (trupul lui *Parkus*, își dădu el seama) zăcea nu departe, nemișcat. Accentul sosi. Jack exhală și *Migră* înapoi.

O nouă săgeată de sticlă despică nisipul plajei din Point Venuti, reflectând cu licăriri imprevizibila rază de lumină albă ce emana din Talisman.

– Pierduși una, este? șopti, din beznă, Morgan Sloat.

Pe Jack îl asedia ninsoarea, vântul rece îi înghețа membrele, gâtlejul, fruntea. La o lungime de mașină distanță, chipul lui Sloat plutea în fața lui, cu fruntea încrețită în zbârciturile familiare, cu gura însângerată deschisă. Întindea cheița spre Jack, prin viforniță, iar pe mâneca maronie a costumului i se așternea

un strat de zăpadă. Jack observă o dâră neagră de sânge curgând din nara stângă a nasului discordant de mic. Ochii lui Sloat, injectați de durere, străluceau în văzduhul întunecat.

6

Richard Sloat deschise ochii, confuz. Îi înghețaseră toate mădularele. La început, crezu, fără nici un fel de emoție, că murise. Căzuse undeva, probabil pe treptele acelea abrupte și înșelătoare din spatele tribunei mari de la Thayer School. Acum era înghețat bocnă și nu i se mai putea întâmpla nimic. Un moment, îl încercă o amețitoare ușurare.

Simți un nou junghi de durere în cap, și sânge cald prelingându-se peste mâna degerată – ambele senzații dovedind că, indiferent ce s-o fi ales de el în acele momente, Richard Llewellyn Sloat încă nu murise. Era doar o vietate rănită, suferindă. Părea că îi fusese retezată complet vârful calotei craniene. Habar n-avea unde se găsea. Era frig. Ochii i se limpeziră îndeajuns ca să-i dea de veste că zăcea în zăpadă. Venise iarna. Alți fulgi de zăpadă se revărsau peste el din cer. Apoi auzi glasul tatălui său și își aminti totul.

Richard rămase cu mâna pe creștetul capului, dar își înclină foarte încet bărbia, astfel ca să poată privi în direcția de unde răsuna vocea tatălui său.

În clipa următoare, își dădu seama că Jack Sawyer ținea Talismanul în mâini. Talismanul era intact. Și-o parte din acea ușurare, resimțită atunci când crezuse că a murit, îl învălui iar. Chiar și fără ochelari, Richard putea să vadă că Jack avea o înfățișare imbatabilă, *mândră*, care-l mișcă adânc. Jack arăta ca un... ca un erou. Asta era tot. Un erou murdar, zdrențuit, revoltător de fraged ca vârstă, nepotrivit pentru rol din aproape toate punctele de vedere, dar totuși, incontestabil, erou.

Richard mai văzu și că Jack era, acum, doar Jack. Acea formidabilă *extra*-calitate, de star de cinema catadicsind să umble prin lume ca un puști de doisprezece ani jigărit, dispăruse.

Ceea ce făcea ca lui Richard să-i pară și mai impresionant eroismul prietenului său.

Tatăl lui zâmbea rapace. Dar acela nu era tatăl lui. Tatăl lui fusese devorat pe dinăuntru de mult – devorat de nebunească sa invidie față de Phil Sawyer, de lăcomia ambițiilor sale.

– O putem ține tot așa, la nesfârșit, spuse Jack. Nu-ți voi da niciodată Talismanul, iar tu nu-l vei putea niciodată distruge cu jucăria aia. Renunță.

Vârful cheiței din mâna lui Sloat se abătu încet lateral și în jos, orientându-se, asemenea chipului său nesățios, direct spre el.

– Mai întâi am să-l spulber pe Richard în bucăți, spuse acesta. Chiar vrei să-l vezi pe ortacul tău Richard făcut friptură? Hmmm? Vrei? Și, firește, nu voi ezita să-i fac același lucru belelei ăleia de lângă el.

Jack și Sloat schimbară o privire scurtă. Richard știa că tatăl său nu glumea. Avea să-l ucidă, dacă Jack nu-i preda Talismanul. Iar după aceea avea să-l omoare și pe bătrânul negru, Speedy.

– N-o face, reuși Richard să șoptească. Bagă-ți picioarele-n el, Jack. Zi-i să se ducă-n mă-sa.

Jack îl năuci aproape complet, făcându-i cu ochiul.

– Doar lasă jos Talismanul, îl auzi el spunând pe tatăl său.

Richard văzu cu groază cum Jack își înclina palmele, lăsând Talismanul să se rostogolească la pământ.

7

– *Jack, nu!*

Jack nu întoarse capul spre Richard. *Nu ești stăpânul unui lucru dacă nu poți renunța la el de bunăvoie,* îi bubuia în minte. *Nu ai un lucru dacă nu-l poți da, profitul nu-ți oferă nimic ție, ca om, iar asta n-o înveți la școală, o înveți pe drum, o înveți de la Ferd Janklow, de la Wolf, de la Richard, care cade-n cap pe pietre ca o rachetă Titan II ce n-a detonat ca lumea.*

Înveți aceste lucruri, sau crăpi, undeva în lume, unde nu arde nici o lumină curată.

– Gata cu omorurile, spuse el, în bezna înzăpezită a acelei după-amieze, pe-o plajă din California.

Ar fi trebuit să se simtă complet epuizat – după ce rezistase patru zile de-a rândul unui șir de orori, acum, la sfârșit, dăduse din mână mingea ca un fundaș începător, care mai are mult de-nvățat. O aruncase de bunăvoie. Totuși, acela pe care-l auzi fu glasul convins al lui Anders – Anders care îngenunchease în fața lui Jack/Jason cu kiltul împrejurul lui și capul plecat, Anders care spusese: *Totu-o să hie bine, totu-o să hie bine și trebile de tot soiu-o să hie bine.*

Talismanul ardea pe plajă, fulgii de zăpadă topindu-se pe umflătura sa gingașă, ca pântecul unei femei însărcinate, prefăcându-se în picături de apă. Și fiecare picătură era un curcubeu, iar în clipa aceea Jack cunoscu amețitoarea puritate a faptului de-a *renunța la cel mai trebuincios lucru.*

– Gata cu *măcelul.* Du-te și sparge-l, dacă poți. Mi-e milă de tine.

Aceste ultime cuvinte au fost, cu siguranță, cele care l-au distrus pe Morgan Sloat. Dacă ar mai fi păstrat o zdreanță de gând rațional, ar fi smuls o piatră de sub zăpadă și ar fi zdrobit Talismanul... așa cum putea fi zdrobit, în simpla și neprotejata sa vulnerabilitate.

În loc s-o facă, îndreptă spre Talisman cheița.

În acest timp, în minte îi năvăliră delicioase amintiri pline de ură despre Jerry Bledsoe și despre soția acestuia. Jerry Bledsoe, pe care-l ucisese, și Nita Bledsoe, care ar fi trebuit să fie Lily Cavanaugh... Lily, care-l pălmuise atât de tare încât îi dăduse sângele pe nas, cu singurul prilej când, beat fiind, încercase s-o atingă.

Focul țâșni cântând – foc verde-albăstrui izbucnind din țeava de tinichea a cheiței. Săgetă spre Talisman, îl izbi, îl învălui, îl prefăcu într-un soare arzător. O clipă, toate culorile din lume se zăriră acolo... o clipă, acolo fură *toate lumile.* Apoi se stinse.

Talismanul înghiți focul din cheița lui Morgan.

Îl mâncă pe tot.

Se lăsă din nou întunericul. Lui Jack îi fugiră picioarele de sub el și se așeză cu un zgomot surd pe gambele moi, desfăcute, ale lui Speedy Parker. Speedy scose un mormăit și tresări.

Timp de două secunde, totul încremeni... apoi, deodată, flacăra erupse din Talisman, ca un torent. Ochii lui Jack se deschiseră larg, în pofida gândului chinuitor, frenetic (*te va orbi! Jack! te va...*), iar geografia modificată a localității Point Venuti se lumină ca și cum Dumnezeul Tuturor Universurilor s-ar fi aplecat să ia un instantaneu. Jack văzu hotelul „Agincourt" năruit, aproape distrus; văzu platourile prăbușite, care erau acum șesuri; îl văzu pe Richard zăcând pe spate; îl văzu pe Speedy culcat pe burtă, cu capul întors într-o parte. Speedy zâmbea.

Apoi, Morgan Sloat fu propulsat înapoi și înfășurat într-un câmp de foc provenit din propria-i cheiță – foc ce fusese absorbit în Talisman la fel ca străfulgerările de lumină din luneta lui Sunlight Gardener –, care revenea acum spre el, înmiit.

O gaură să căscă între lumi – o gaură mare cât tunelul ce ducea în Oatley –, iar Jack îl zări pe Sloat, cu frumosul său costum cafeniu pârjolit, cu o mână ca de ceară, scheletică, încleștată încă pe cheiță, împins prin gaura aceea. Ochii lui Sloat fierbeau în găvane, dar erau larg deschiși... erau *conștienți.*

Și, în timp ce se îndepărta, Jack îl văzu schimbându-se – văzu apărând mantia ca aripile unui liliac care-a trecut prin flacăra unei torțe, îi văzu cizmele arzând, părul în flăcări. Văzu cheița transformându-se în ceva asemănător unui paratrăsnet miniatural.

Văzu... *lumina zilei!*

8

Reveni ca un potop. Jack se rostogoli pe plaja înzăpezită, ferindu-se de ea, orbit. În urechi – aflate adânc înlăuntrul capului – continua să audă urletul tot mai stins al lui Morgan Sloat zburând înapoi, prin toate lumile ce existau în neființă.

– Jack?

Richard se ridică în șezut, buimac, ținându-se de cap.

– Jack, ce s-a-ntâmplat? Cred c-am căzut pe scările stadionului.

Speedy se mișca slab în zăpadă, iar apoi se împinse în brațe, cam ca o fată care face flotări, și privi spre Jack. În ochi i se citea extenuarea... dar petele îi dispăruseră de pe chip.

– Bună treabă, Jack, spuse, și rânji. Bună...

Căzu din nou, gâfâind.

Curcubeu, își zise năuc, Jack. Se ridică, apoi se prăbuși iarăși. Zăpada înghețată, ce-i acoperea fața, începu să se topească, șiroind ca niște lacrimi. Se săltă în genunchi, apoi în picioare. O spuzeală de punctișoare îi juca în fața ochilor... dar văzu enorma groapă arsă din zăpadă, pe locul unde stătuse Morgan. Forma o coadă, asemenea unei lacrimi.

– *Curcubeu!* strigă Jack Sawyer și ridică mâinile spre cer, plângând și râzând. *Curcubeu! Curcubeu!*

Se apropie de Talisman și îl luă în mâini, continuând să plângă.

Îl duse la Richard Sloat, care fusese Rushton; la Speedy Parker, care era ceea ce era.

Îi tămădui.

Curcubeu, curcubeu, curcubeu!

CAPITOLUL XLVI

Altă călătorie

1

Îi tămădui, dar n-avea să-și poată aminti niciodată cu precizie cum se întâmplase, sau vreun detaliu concret – o vreme, Talismanul se învăpăiase și cântase în mâinile lui, lăsându-l cu cea mai vagă amintire posibilă a focului său ce părea efectiv să se *scurgă peste ei*, până când îi scăldă într-o baie de lumină. Numai atât îi rămase în memorie.

La sfârșit, triumfătoarea lumină din Talisman slăbise... pălise... se stinsese.

Jack, cu gândul la mama lui, scoase un strigăt răgușit, tânguitor.

Speedy se îndreptă spre el, clătinându-se prin zăpada ce se topea, și-i cuprinse umerii cu brațul.

– Se va întoarce, Jack Călătorule.

Zâmbi, dar arăta de două ori mai obosit decât Jack. Speedy se vindecase... însă tot nu se simțea bine. *Lumea asta îl ucide*, își zise Jack. *Până la urmă, ucide acea parte din el care e Speedy Parker. Talismanul l-a vindecat... dar el, totuși, moare.*

– Ai sărit în ajutorul *lui*, spuse Speedy, și vrei să crezi că și *el* are să vină în ajutorul *tău*. Nu-ți face griji. Haide-aicea, Jack. Vină unde zace pretenu' tău.

Jack se apropie. Richard dormea în zăpada topită. Sinistra fâșie de piele jupuită dispăruse, dar acum prin păr i se vedea o porțiune lungă și albă a scalpului – un loc unde părul n-avea să-i mai crească niciodată.

– Ia-i mâna.

– De ce? Pentru ce?

– Facem un salt.

Jack îl privi întrebător pe Speedy, însă acesta nu-i mai oferi nici o explicație. Clătină doar din cap, de parcă ar fi spus: *Da, m-ai auzit cum trebe.*

Ei bine, își zise Jack, *dacă am avut pân-aici încredere-n el...*

Se aplecă și-l prinse pe Richard de mână. Speedy îl apucă de cealaltă.

Aproape fără nici un efort, toți trei Migrară.

2

Așa cum intuise Jack, cel aflat lângă el aici, pe acest nisip negru, arat peste tot de piciorul infirm al lui Morgan de Orris, arăta zdravăn, sănătos și însuflețit.

Jack îl privi cu uimire – și cu oarecare neliniște – pe acest străin care semăna puțin cu un frate mai tânăr al lui Speedy Parker.

– Speedy – domnule Parkus, vreau să spun –, ce doriți să...

– Aveți nevoie de odihnă, băieți, îl întrerupse Parkus. Tu cu siguranță, iar tânăru' conaș și mai mult. Numai el știe cât de aproape de moarte a ajuns... și nu cred că-i genul de om care să recunoască prea mult, nici chiar *față de sine însuși.*

– Mda, încuviință Jack. *Aici* ați nimerit-o.

– Se va odihni mai bine acolo, îi spuse Parkus lui Jack, pornind în lungul plajei, spre partea opusă castelului, cu Richard în brațe.

Jack îl urmă, poticnit, cât putea de repede, dar treptat se pomeni rămânând în urmă. Își pierdu curând suflul și își simți picioarele ca de gumă. Îl durea capul, ca reacție la bătălia finală – mahmureala șocului, bănuia.

– De ce... unde...

Atât putu să articuleze. Ținea Talismanul la piept. Acum era mat, cu exteriorul opac, parcă plin de funingine, și nu mai prezenta deloc interes.

– Doar un pic mai sus, răspunse Parkus. Tu și prietenul tău n-ați vrea să vă odihniți acolo unde-a fost *el*, așa-i?

Și, deși era atât de obosit, Jack clătină din cap.

Parkus privi în urmă peste umăr, apoi se uită la Jack cu tristețe.

– Acolo pute răutatea lui, și pute și lumea ta, Jack.

– Pentru mine, amândouă miros prea asemănător ca să mă mângâie cu ceva.

Parkus porni iar, cu Richard în brațe.

3

După vreo patruzeci de metri, se opri. Aici, nisipul negru căpătase o culoare mai deschisă – nu alb, ci o nuanță de gri. Parkus îl depuse pe Richard jos, cu blândețe. Jack se întinse alături. Nisipul era cald – binecuvântat de cald. Nici urmă de zăpadă.

Parkus se așeză lângă el, cu picioarele încrucișate.

– Acum o să tragi un pui de somn. Poate să vină ziua de mâine până te-oi deștepta. Dacă-i pe-așa, n-are să te deranjeze nimeni, spuse el, aruncând o privire în jur.

Parkus arătă cu mâna spre locul în care, în Teritoriile americane, se aflase Point Venuti. Jack zări mai întâi castelul negru, cu o aripă surpată, zdrobită ca de-o explozie cutremurătoare dinăuntru. Acum, castelul arăta aproape prozaic. Amenințarea i se arsese, comoara necuvenită îi fusese smulsă. Nu mai erau decât pietre dispuse în forme ordonate.

Privind mai departe, Jack observă că aici cutremurul nu fusese atât de violent – și pricinuise mai puține distrugeri. Zări câteva colibe răsturnate, ce păreau să fi fost clădite mai mult din lemn adus de ape; văzu niște trăsuri sfărâmate, ce-ar fi putut sau nu să fi fost Cadillacuri în Teritoriile americane; ici-colo se zărea câte un trup neînsuflețit, lățos.

– Cei care-au fost aici și-au supraviețuit s-au dus acum, spuse Parkus. Știu ce s-a-ntâmplat, știu că Orris e mort, și n-au să te mai supere. Răul care-a domnit pe-aici nu mai este. Știi? *Simți?*

– Da, șopti Jack. Dar... domnule Parkus... dumneavoastră nu... nu...

– Mă duc? Ba da. Foarte curând. Tu și prietenul tău veți trage un somn bun, dar mai întâi noi doi trebuie să stăm un pic de vorbă. N-o să dureze mult, așa că vreau să-ncerci să-ți salți capul din piept, cel puțin deocamdată.

Cu un oarecare efort, Jack înălță capul și-și redeschise ochii complet – sau, mă rog, *aproape* complet. Parkus încuviință.

– Când vă deșteptați, luați-o spre răsărit... dar să nu Migrați! Stați aici o vreme. Rămâneți în Teritorii. Au să se-ntâmple prea multe dincolo, la voi – formațiuni de salvare, echipe de știri, Jason mai știe ce. Cel puțin zăpada se va topi înainte să afle cineva ce-a fost acolo, în afară de câțiva oameni pe care n-o să-i ia nimeni în seamă, socotindu-i nebuni pașnici...

– Dar de ce trebuie să plecați?

– Trebuie să hoinăresc puțin acuma, Jack. Aici sunt multe treburi de făcut. Vestea morții lui Morgan va fi fiind deja pe drum spre răsărit. Cu repeziciune. În momentul ăsta sunt în urma știrii, și trebuie să i-o iau înainte, dacă pot. Vreau să mă-ntorc la Avanposturi... și-n răsărit... înainte ca o mulțime de băieți cam păcătoși s-o pornească spre alte locuri. Privi către ocean, cu ochii reci și cenușii ca piatra de cremene. Când vine scadența, oamenii trebuie să plătească. Morgan s-a dus, dar încă mai sunt datorii de achitat.

– Sunteți ceva ca un fel de polițist pe-aici, nu?

Parkus confirmă din cap.

– Sunt ceea ce-ați numi voi Judecător General și Înalt Lord Executor combinate într-una singură. Aici, adică. Îi puse lui Jack pe cap o mână caldă, puternică. Dincolo, nu-s decât băiatul acela care se-nvârte din loc în loc, face câteva trebușoare bune la toate și strunește oarece cântecele. Și câteodată, crede-mă, îmi place mult mai mult așa ceva.

Zâmbi din nou, iar de astă-dată *era* Speedy.

– Și-l vezi pe băiatul ăsta din când în când, Jacky. Hmm, din când în când și din loc în loc. Într-o piață, poate, sau într-un parc.

Îi făcu lui Jack cu ochiul.

– Dar Speedy nu e... bine, spuse băiatul. Indiferent ce-i în neregulă la el, e ceva asupra căruia Talismanul n-a putut să aibă nici un efect.

– Speedy e *bătrân*. Are vârsta mea, dar lumea voastră l-a îmbătrânit mai repede decât pe mine. Cu toate astea, i-au mai rămas câțiva ani de trăit. Poate nu tocmai mulți. Nu-ți face gânduri negre, Jack.

– Promiteți? întrebă Jack.

Parkus zâmbi.

– Da, băiatu'.

Jack răspunse și el cu un zâmbet obosit.

– Tu și cu prietenul tău să vă îndreptați către răsărit. Mergeți până socotiți c-ați făcut vreo zece kilometri. Treceți de colinele acelea joase, și pe urmă veți fi în siguranță. Ușor de mers. Uitați-vă după un copac mare – cel mai afurisit de mare copac pe care l-ați văzut vreodată. Te urci în copacul ăla bătrân, Jack, îl iei pe Richard de mână și faci un salt înapoi. Veți ieși lângă un sequoia gigantic, cu un tunel săpat la rădăcină, ca să treacă șoseaua. Șoseaua e Drumul 17, și vă veți găsi la periferia unui orășel din nordul Californiei, numit Storeyville. Intrați în oraș. Lângă semaforul intermitent se află o benzinărie Mobil.

– Și pe urmă?

Parkus ridică din umeri.

– Nu știu, nu-s sigur. Poate că, Jack, vei întâlni un om pe care-ai să-l recunoști.

– Dar cum vom ajunge a...

– Șșșștt, făcu Parkus și-i puse lui Jack o mână pe frunte, exact așa cum făcea mama lui când era

(somnișor la genișoare, tata e la vânătoare, și tot răhățelu' ăsta minunat, la-la, nani-nani, Jacky, totu-i bine și totu-i bine și)

foarte mic.

– Destul cu întrebările. De-acum, totul va fi în regulă cu tine și cu Richard, cred.

Jack se întinse pe jos. Își cuibări mingea întunecată în căușul unui braț. Acum, fiecare pleoapă părea să aibă agățat de ea un bulgăre de zgură.

– Trebuie să fii viteaz și drept, Jack, spuse Parkus, cu calmă gravitate. Aș vrea să fii propriul meu fiu... și te salut pentru curajul tău. Și pentru credința ta. Există oameni, în multe lumi, care-ți poartă o mare datorie de recunoștință. Și, într-un fel sau altul, cred că cei mai mulți dintre ei simt asta.

Jack reuși să surâdă.

– Mai stai puțin, spuse el, cu glas stăpânit.

– Bine. Până adormi. Lasă gândurile negre, Jack. Aici, nimic nu-ți va face nici un rău.

– Mama spunea întotdeauna...

Dar, înainte de a-și putea termina gândul, îl fură somnul.

4

Iar somnul continuă să-l țină îmbrățișat, în cine știe ce chip misterios, a doua zi, în vreme ce era, zice-se, treaz – sau dacă nu somnul, atunci o anume facultate a minții, de amorțeală protectoare, care făcu ca întreaga zi să treacă ușor, ca în vis. Jack și Richard – la fel de șovăitor și lent în mișcări – stăteau lângă cel mai înalt copac din lume. De jur-împrejurul lor, covorul pădurii era presărat cu pete de lumină. Zece bărbați în toată firea, ținându-se de mâini, nu i-ar fi putut cuprinde trunchiul în întregime. Copacul se înălța drept în sus, masiv și cu coroana largă: într-un codru de copaci înalți, era un adevărat leviathan, un exemplu pur al exuberanței Teritoriilor.

Nu-ți face griji, spusese Parkus, chiar în timp ce amenința să se șteargă încet din văzduh, precum Pisica din Cheshire[1]. Jack își lăsă capul pe spate, ca să privească spre vârful copacului. Deși nu-și dădea seama, psihic era epuizat. Imensitatea copacului nu-i trezi în suflet decât un licăr slab de uimire. Băiatul își rezemă o mână pe scoarța surprinzător de netedă. *L-am omorât pe omul care mi-a ucis tatăl*, își spuse. Cu cealaltă mână, strânse globul întunecat, aparent mort, al Talismanului. Richard privea cu ochi mari coroana gigantică a arborelui care se înălța deasupra lor ca un zgârie-nori. Morgan decedase, Gardener de asemenea, iar

[1] Personaj din *Peripețiile Alisei în Țara Minunilor*, de Lewis Carroll (n. tr.).

zăpada, fără-ndoială că, până acum, se topise de pe plajă. Totuși, mai persistase prin unele locuri. Jack se simțea de parc-ar fi avut capul plin cu zăpada de pe o plajă-ntreagă. Se gândise odată – în urmă cu o mie de ani, i se părea acum – că, dacă ar putea, într-adevăr, să cuprindă vreodată Talismanul cu mâinile, ar fi atât de doldora de triumf, emoție și uimire, încât, fără doar și poate, ar da pe dinafară ca șampania. Când colo, simțea doar o câtime din toate astea. Îi ningea în cap și nu vedea nici un pas mai departe de instrucțiunile lui Parkus. Își dădu seama că uriașul copac îl prinsese în vraja sa.

– Ia-mă de mână, îi spuse el lui Richard.

– Dar cum vom ajunge acasă? întrebă prietenul său.

– Nu te îngrijora, spuse și cuprinse mâna lui Richard într-a sa.

Jack Sawyer nu avea nevoie de un copac care să-l prindă în vraja lui. Jack Sawyer trecuse prin Ținuturile Spulberate, răpusese Hotelul Negru, Jack Sawyer era *viteaz și drept*. Jack Sawyer era un băiat de doisprezece ani sfârșit, căruia-i ningea în creier. Migră fără efort înapoi în propria-i lume, iar Richard lunecă, prin cine știe ce stavile or fi existat, alături de el.

5

Pădurea se micșorase; acum era o pădure americană. Cupola de coroane fremătând încet era vizibil mai joasă, copacii din jur sensibil mai mici decât în acea parte a pădurii din Teritorii spre care îi îndreptase Parkus. Jack devenise vag conștient de această modificare în scara de proporție a tuturor lucrurilor din jur, înainte de-a vedea șoseaua asfaltată, cu două piste, care trecea drept prin fața lui; dar realitatea secolului al XX-lea îi dădu cu leuca-n cap aproape imediat, căci de-abia văzu bine drumul, că și auzi păcănitul unui motor mic. Instinctiv, se retrase împreună cu Richard în pădure, chiar înainte ca un Renault Le Car să vâjâie pe-alături. Mașina trecu în viteză și intră în tunelul tăiat la baza trunchiului de sequoia (care era puțin mai înalt decât jumătate din omologul său Teritorial). Dar, cel puțin un adult și doi copii din Renault nu priveau spre gigantul pe care veniseră să-l vadă tocmai din New Hampshire („Trăiește liber sau mori!").

Femeia și doi copii mici, așezați în spate, se răsuciră să holbeze ochii la Jack și la Richard. Gurile lor păreau niște mici grote negre, căscate larg. Tocmai văzuseră doi băieți apărând pe marginea drumului ca două fantome, formându-se instantaneu și miraculos din nimic, precum Ofițer Unu William Riker și domnul Data după o teleportare de pe *Enterprise*[1].

– Ești în stare să mergi puțin pe jos?

– Sigur, răspunse Richard.

Jack păși pe carosabilul Drumului 17 și străbătu gaura uriașă din trunchiul copacului.

Poate că visa toate acestea, gândi el. Poate că încă se mai afla pe plaja din Teritorii, cu Richard prăbușit alături, dormind amândoi sub privirea blândă a lui Parkus. *Mama spunea întotdeauna... Mama spunea întotdeauna...*

6

Înaintând ca printr-o ceață deasă (deși în acea parte a Californiei de nord era o zi însorită), Jack Sawyer îl conduse pe Richard Sloat afară din pădurea de sequoia, pe un drum în pantă, coborând pe lângă fânețele uscate, de decembrie.

... că persoana cea mai importantă din orice film este, de obicei, cameramanul...

Trupul său mai avea nevoie de somn. Mintea lui avea nevoie de-o vacanță

... că vermutul reprezintă ruinarea unui cocteil martini bun...

Richard îl urma tăcut, rumegându-și gândurile. Mergea atât de încet, încât Jack trebuia să se oprească pe marginea șoselei și să-l aștepte până când îl ajungea din urmă. Cam la un kilometru în față, se vedea un orășel, probabil Storeyville. Câteva clădiri scunde și albe se înșirau de ambele părți ale drumului. ANTICHITĂȚI, scria pe firma uneia dintre ele. Dincolo de clădiri, un semafor cu lumină intermitentă stătea suspendat deasupra unei intersecții pustii. Jack văzu colțul pancartei MOBIL în fața stației de benzină. Richard se trudea să-l ajungă,

[1] Personaje și navă spațială din serialul de televiziune *Star Trek* (n. tr.).

cu capul atât de plecat, încât bărbia aproape că i se proptea în piept. Când ajunse mai aproape, Jack văzu, în sfârșit, că prietenul său plângea.

Îl cuprinse pe Richard de umeri cu brațul.

– Vreau să știi ceva.

– Ce?

Chipul mic al lui Richard era brăzdat de lacrimi, dar sfidător.

– Te iubesc, spuse Jack.

Ochii băiatului reveniră scurt spre suprafața drumului. Jack rămase cu brațul petrecut pe după umerii prietenului său. După o clipă, Richard ridică privirea drept spre Jack și clătină din cap. Iar expresia lui sugera un lucru pe care Lily Cavanaugh Sawyer chiar i-l spusese, o dată sau de două ori, fiului ei: *Jack-O, sunt situații în care nu e nevoie să-ți dai mațele pe gură-afară.*

– Ne apropiem, Richie, continuă Jack – apoi tăcu până ce Richard se șterse la ochi. Cred că ne-așteaptă cineva la stația aia Mobil.

– Hitler, poate?

Richard își apăsă ochii cu podul palmelor. Își reveni într-o clipă, și cei doi băieți intrară împreună în Storeyville.

7

În partea umbrită a benzinăriei Mobil, era parcat un Cadillac – un El Dorado cu antenă TV bumerang la spate. Părea mare cât o rulotă și negru ca moartea.

– Of, Jack, am căcat-o *răăăău*, gemu Richard și-l apucă pe Jack de umăr. Avea ochii mari și gura îi tremura.

Jack simți adrenalina biciuindu-i din nou sistemul nervos. Dar nu-l mai stimula. Îl făcea doar să se simtă obosit. Îndurase prea mult, prea mult, prea mult.

Strângând și mai tare globul de cristal întunecat, parcă numai bun pentru un magazin de vechituri, în care se transformase Talismanul, Jack porni pe pantă în jos, spre stația Mobil.

– *Jack!* țipă, vlăguit, Richard în urma lui. *Ce dracu' faci? E unul dintre EI! Aceleași mașini ca la Thayer! Aceleași din Point Venuti!*

– Parkus ne-a zis să venim aici, replică Jack.

– Ești sonat, fârtate, șopti Richard.

– Știu. Da' o să fie bine. Ai să vezi. Și nu mă face fârtat.

Portiera mașinii se deschise, și apăru un picior musculos, îmbrăcat în doc albastru-spălăcit. Neliniștea lui Jack deveni de-a dreptul groază când văzu că vârful cizmei negre a șoferului fusese tăiat astfel ca degetele să poată ieși afară.

Lângă el, Richard chițăi ca un șoricel de câmp.

Era un Wolf, nici vorbă – Jack știu asta încă înainte ca tipul să se întoarcă spre ei. Avea peste doi metri înălțime. Părul lung, încâlcit și nu tocmai curat, atârna în șuvițe până la umeri. Se vedeau și câțiva scaieți prinși în el. Apoi, chipul masiv se întoarse. Jack văzu o sclipire de ochi portocalii – și deodată, spaima i se transformă în bucurie.

O luă la fugă spre silueta înaltă din vale, fără să-i pese de vânzătorul care ieșise holbându-se la el și de trecătorii din fața magazinului mixt. Părul îi flutura pe frunte; încălțările scâlciate tropăiau, cu zdrențele fâlfâind; un zâmbet năuc îi inundă fața; ochii-i străluceau ca Talismanul însuși.

Salopetă cu pieptar și bretele: Oshkosh, să mor de nu! Ochelari rotunzi fără rame; ochelari... à la John Lennon. Și un surâs lătăreț, de bun-venit.

– *Wolf!* urlă Jack Sawyer. *Wolf, ești viu! Wolf, ești viu!*

Când nu-l mai despărțea de Wolf decât un metru și jumătate, sări. Iar Wolf îl prinse cu agilitate ușoară, dezinvoltă, rânjind încântat.

– Jack Sawyer! Wolf! Ia te uită! Exact cum a zis Parkus! Mi-s aici în locu-ăsta bătut-de-Dumnezeu care miroase ca căcatu-n mlaștină, și ești și tu aici! Jack și prietenu' lui! Wolf! Bine! Grozav! Wolf!

Mirosul lui Wolf îi spuse lui Jack că acesta nu era Wolf al lui, întocmai cum același miros îl înștiință că era un fel de rudă.. cu siguranță, una foarte apropiată.

– L-am cunoscut pe frățioru' tău întru suferință, spuse Jack, aflat încă în brațele puternice și păroase ale lui Wolf.

Acum, privindu-i fața, văzu că era mai bătrân și parcă mai înțelept. Dar tot bun și blând.

– Fratele meu Wolf, spuse Wolf și-l lăsă pe Jack jos.

Întinse o mână, atingând Talismanul cu vârful unui deget. Chipul îi era plin de uimire respectuoasă. Când îl atinse, apăru o scânteie strălucitoare, fulgerând adânc în neantul mat al globului, ca o cometă rostogolindu-se.

Trase aer în piept, îl privi pe Jack și surâse. Jack zâmbi la rândul său.

Acum sosi și Richard, privindu-i pe amândoi cu ochii mari, plini de mirare și prudență.

– În Teritorii sunt Wolfi buni, ca și răi... începu Jack.

– *Droaie* de Wolfi buni, interveni Wolf.

Îi întinse mâna lui Richard. Acesta ezită un moment, apoi i-o strânse. Strâmbătura gurii, în timp ce mâna-i era înghițită în laba uriașă, îl făcu pe Jack să creadă că Richard se aștepta la genul de tratament pe care Wolf i-l acordase demult lui Heck Bast.

– Acesta este al *meu* frate întru suferință, anunță Jack, mândru.

Își drese glasul, neștiind exact cum să-și exprime sentimentele față de fratele acelei făpturi. Oare Wolfii înțelegeau condoleanțele? Or fi făcut parte din ritualurile lor?

– L-am iubit pe fratele tău, spuse. Mi-a salvat viața. Cu excepția lui Richard, aci de față, a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, cred. Îmi pare foarte rău că a murit.

– Acum el e în Lună, zise fratele lui Wolf. Se va întoarce. Totul se duce, Jack Sawyer, la fel ca Luna. Totul se întoarce, la fel ca Luna. Haide. Trebuie să plecăm din locul ăsta împuțit.

Richard făcu o mutră nedumerită, dar Jack îl înțelegea și era mai mult decât de acord – stația de benzină Mobil părea învăluită într-o aromă fierbinte, uleioasă, de hidrocarburi arse. Asemenea unui giulgiu brun, străveziu.

Wolful se apropie de Cadillac și deschise portiera din spate, ca un șofer personal – ceea ce, bănuia Jack, chiar era.

– Jack? întrebă, speriat, Richard.

– E-n regulă, îl încredință Jack.

– Dar unde...

– La mama mea, cred. Străbatem toată țara până în Arcadia Beach, New Hampshire. Mergem cu clasa întâi. Haide, Richie.

Merseră spre mașină. Într-un capăt al banchetei largi din spate se afla o veche cutie de chitară. Jack își simți iarăși inima sărindu-i din piept.

– Speedy!

Se întoarse spre fratele de lapte al lui Wolf.

– Vine și Speedy cu noi?

– Nu cunosc pe nimeni iute pe-aici, răspunse Wolful. Avui un unchi care era cam iute, pân-a ajuns șchiop de-un picior, Wolf! Și n-a mai putut ține pasu' cu turma.

Jack arătă spre cutia de chitară.

– Asta de unde-a apărut?

Wolf rânji, arătându-și mulțimea de dinți mari.

– Parkus, răspunse el. Și pe-asta a lăsat-o pentru tine. Aproape uitasem.

Scoase din buzunarul de la spate o carte poștală ilustrată, foarte veche. Pe-o parte se vedea un carusel plin de-o grămadă de cai cu înfățișare cunoscută – printre care Ella-cea-Iute și Doamna-de-Argint –, dar cucoanele din planul întâi purtau rochii cu turnură, băieții aveau pantaloni largi, încheiați la genunchi, mulți bărbați arborau pălării de fetru și mustăți răsucite pe deget. Ilustrata se simțea mătăsoasă la atingere, de-atâta vechime.

O întoarse pe spate, citind mai întâi legenda tipărită perpendicular pe mijloc: ARCADIA BEACH CARUSEL, 14 IULIE, 1894.

Speedy – nu Parkus – era acela care mâzgălise două propoziții în spațiul pentru mesaje. Avea o caligrafie lăbărțată, nu prea cultivată; scrisese cu un creion moale, tocit.

Ai făcut minuni mari, Jack. Folosește ce-ai nevoie din ce-i în cutie – restul păstrează-l sau aruncă-l.

Jack vârî cartea poștală în buzunar și se așeză pe bancheta din spate a Cadillacului, lunecând peste tapițeria de pluș. Una

dintre clemele vechii cutii de chitară era ruptă. Le desfăcu pe celelalte trei.

Richard intrase după el.

– Sfinte Sisoe! șopti.

Cutia de chitară era doldora de bancnote de douăzeci de dolari.

8

Wolf îi duse acasă și, cu toate că lui Jack i se împăienjenea mintea după atâtea evenimente petrecute în scurtul răstimp al toamnei, fiecare moment al călătoriei i se întipări în memorie pentru totdeauna. Stătea pe bancheta din spate a El Doradoului, împreună cu Richard, iar Wolf conducea mașina spre Est, tot spre Est. Wolf cunoștea drumurile, Wolf îi conducea. Punea uneori să cânte benzi cu „Creedence Clearwater Revival" – *Run Through the Jungle*[1] – părea să fie favorita sa – la un volum de să-ți spargă timpanele. Apoi, petrecea perioade lungi de timp ascultând variațiile tonale ale vântului, în timp ce acționa butonul de comandă al ferestruicii pivotante. Îndeletnicirea aceasta părea să-l fascineze complet.

Spre Est, spre Est, spre Est – în fiecare dimineață către răsăritul de soare, către misterioasa penumbră albastră, tot mai adâncă în fiecare amurg, ascultându-l mai întâi pe John Fogerty, apoi vântul, din nou John Fogerty, din nou vântul.

Mâncau în localuri de fast-food. Se opreau la rotiserii, unde Jack și Richard își luau cina; Wolf cerea o porție cvadruplă și devora toate bucățile. După zgomot, mânca și majoritatea oaselor. Gândul lui Jack zbura la Wolf și la popcorn. Unde se întâmplase asta? În Muncie. La periferia orașului Muncie – în cinematograful Town Line Sixplex. Exact înainte de-a cădea în capcana numită Sunlight Home. Zâmbi... după care simți ca o săgeată străpungându-i inima. Privi pe fereastră, pentru ca Richard să nu-i vadă lacrimile lucind.

---

[1] *Fugi prin junglă* (n. tr.).

În cea de-a doua noapte, poposiră la Julesburg, Colorado, iar Wolf găti o uriașă cină pe un grătar portabil, scos din portbagaj. Mâncară pe o câmpie înzăpezită, la lumina stelelor, încotoșmănați în canadiene groase, cumpărate cu bani din cutia de chitară. O ploaie de meteoriți străfulgerau pe boltă, iar Wolf dansa în zăpadă ca un copil.

– Mor după băiatu' ăsta, spuse, gânditor, Richard.

– Hmm, și eu. Trebuia să-l fi cunoscut pe fratele lui.

– Aș fi vrut.

Richard începu să strângă gunoaiele. Ceea ce afirmă în continuare îl lăsă pe Jack de-a dreptul perplex:

– Uit o mulțime de lucruri, Jack.

– Ce vrei să spui?

– Exact asta. Cu fiecare kilometru, îmi amintesc tot mai puține din cele întâmplate. Devin cețoase. Și cred... cred că-mi convine chestia-asta. Ascultă, chiar ești sigur că mama ta e bine?

De trei ori încercase Jack să-i telefoneze mamei sale. Nu răspundea nimeni. Asta nu-l alarma. Totul era bine. Spera. Când ajungea acolo, avea s-o găsească. Bolnavă... dar încă în viață. Spera.

– Da.

– Atunci de ce nu răspunde?

– Sloat a făcut unele șmecherii cu telefoanele. A mai făcut șmecherii și cu personalul de la „Alhambra", sunt sigur. E încă bine. Bolnavă... dar bine. E tot acolo. Pot s-o simt. Și dacă treaba asta cu vindecarea...

Richard se strâmbă puțin, apoi își dădu drumul la gură:

– Tot mai... vreau să zic, tot mai crezi c-o să mă lase... știi tu, să rămân cu voi?

– Nu, răspunse Jack, ajutându-l pe Richard să adune resturile de la cină. O să vrea să te vadă-ntr-un orfelinat, probabil. Sau eventual în pușcărie. Nu fi tont, Richard! Sigur că poți să rămâi cu noi.

– Păi... după tot ce-a făcut taică-meu...

– Ăla era taică-tău, Richie, spuse Jack, fără ocolișuri. Nu tu.

– Și n-ai să-mi amintești asta mereu? Știi... să-mi răscolești amintirile?

– Nu, dacă vrei să uiți.

– Vreau, Jack. Zău că vreau.

Wolf revenea spre ei.

– Gata băieții? Wolf!

– Totu-i gata, răspunse Jack. Ascultă, Wolf, ce-ai zice de caseta cu Scott Hamilton pe care-am luat-o din Cheyenne?

– Sigur, Jack. Și pe urmă, ce-ai zice de puțin „Creedence"?

– *Run Through the Jungle*, este?

– Bun cântec, Jack! Greu! *Wolf!* Bătut-de-Dumnezeu de *greu* cântec!

– Mai mult ca sigur, Wolf.

Îl privi pe Richard, dându-și ochii peste cap. Richard răspunse la fel și surâse.

A doua zi, trecură prin Nebraska și Iowa; o zi mai târziu, se plimbară pe lângă ruina pustiită a așezământului Sunlight Home. Jack bănui că Wolf o luase pe-acolo intenționat, că poate dorea să vadă locul în care murise fratele său. Dăduse drumul casetei cu „Creedence" la volum maxim, dar lui Jack tot i se păru că aude sunetul suspinelor lui Wolf.

Timp – crâmpeie de timp suspendate. Jack avea aproape o senzație de plutire, după care urma un sentiment de suspendare, de victorie, de rămas-bun. Wolf se achita onorabil.

Pe la asfințitul celei de-a cincea zile, trecură hotarul lui New England.

CAPITOLUL XLVII

Sfârșitul călătoriei

1

O dată ajunși la destinație, lungul drum din California până în New England părea să fi durat doar o singură după-amiază și o seară prelungită. O după-amiază care ținuse zile întregi, o seară poate lungă cât o viață, înțesată cu apusuri de soare, muzică și emoții. *Mii de bulgări mari de foc*, își spuse Jack, *chiar am pierdut noțiunea timpului*, când privirea i se opri asupra ceasului discret instalat în panoul de bord, pentru a doua oară într-un interval pe care-l socotise ca fiind o jumătate de oră – și constată că, pe lângă el, trecuseră, cât ai clipi, trei ore. Oare era aceeași zi? *Run Through the Jungle* duduia prin aer; Wolf bâțâia din cap în tactul muzicii, zâmbind neîncetat și găsind, cu un fler infailibil, cele mai bune drumuri; prin luneta mașinii se vedea toată bolta cerească, desfăcându-se în fâșii ample de culori ale asfințitului, purpuriu, albastru și acel roșu atât de profund și tulburător al soarelui în amurg. Jack ținea minte fiecare amănunt al acestei călătorii interminabile, fiecare cuvânt, fiecare masă, fiecare nuanță a muzicii, Zoot Sims sau John Fogerty ori pur și simplu Wolf delectându-se cu zgomotele aerului, dar adevărata anvergură a timpului i se concentrase în minte până la o densitate comparabilă cu cea a diamantului. Dormea pe pernele banchetei din spate și deschidea ochii în întuneric sau lumină, spre strălucirea soarelui sau a stelelor. O dată cu intrarea în New

England, și Talismanul începu să devină iarăși luminos, semnalând revenirea timpului normal – sau poate reîntoarcerea în Jack Sawyer a propriului său timp. Printre alte lucruri pe care și le amintea cu acuitate se numărau chipurile oamenilor privind spre bancheta din spate a Cadillacului (persoane din parcări, un marinar și o fată cu mutră de oiță într-o decapotabilă oprită la stop, într-un orășel însorit din Iowa, un puști costeliv din Ohio îmbrăcat în echipament de biciclist stil Breaking Away) ca să vadă dacă nu cumva Mick Jagger sau Frank Sinatra se hotărâseră să le facă o vizită. Nnț, fraților, doar noi. Îl tot fura somnul. Se trezi o dată (Colorado? Illinois?) în ropotul muzicii rock și pocnetele din degete ale lui Wolf, care conducea lin uriașa mașină, sub un cer ca o explozie de portocaliu, purpuriu și albastru, și văzu că Richard își făcuse rost, cumva, de-o carte nouă, pe care o citea la lumina lămpii interioare a Cadillacului. Cartea se intitula *Creierul lui Broca*[1]. Richard știa întotdeauna cât era ceasul. Jack închise ochii, lăsându-se răpit de muzică și de culorile înserării. O *făcuseră*, făcuseră *totul*... totul, în afară de ceea ce mai aveau de împlinit într-un orășel de vacanță pustiu din New Hampshire.

Cinci zile, sau doar un singur asfințit lung, visător? *Run Through the Jungle*. Saxofonul tenor al lui Zoot Sims, zicând: *Iată o poveste pentru voi, vă place povestea asta?* Richard era fratele lui, fratele lui.

Timpul se întoarse la el atunci când Talismanul se însufleți din nou, în vremea amurgului vrăjit al celei de-a cincea zile. *Oatley*, își spuse Jack în cea de-a șasea zi. *Aș fi putut să-i arăt lui Richard tunelul Oatley și ce-o mai fi rămas din crâșmă. I-aș fi putut arăta lui Wolf încotro s-o ia*... dar nu voia să revadă orășelul Oatley, nu i-ar fi făcut plăcere. Iar acum era conștient cât de aproape ajunseseră, cât de mult călătoriseră, în vreme ce el plutea prin timp ca un șuier de locomotivă. Wolf îi adusese la marea arteră a autostrăzii 95, și acum ajunseseră în Connecticut, iar Arcadia Beach se afla la doar câteva state distanță, în nordul neregulatei coaste New England. Din acest moment, Jack începu să numere kilometrii – și minutele.

[1] Roman de astronomul american Carl Sagan (1934-1996) (n. red.).

2

La ora cinci și un sfert, în după-amiaza zilei de 21 decembrie, cam la trei luni de când Jack Sawyer își îndreptase privirea – și speranțele – spre Vest, un Cadillac El Dorado negru coti pe aleea cu pietriș mărunt a grădinilor și hanului „Alhambra", din orașul Arcadia Beach, New Hamsphire. În Vest, asfințitul era ca un blând adio de tonuri roșii și portocalii pălind spre galben... și albastru... și purpuriu regal. În grădinile propriu-zise, crengi golașe trosneau, ciocnindu-se într-un amarnic vânt de iarnă. Printre ele, până într-o zi de la care nu trecuse nici măcar o săptămână, se aflase un arbore ce prindea și mânca animale mici – veverițe, păsărele, pisica flămândă și costelivă a recepționerului. Acest copac murise nefiresc de brusc. Celelalte plante din grădină, deși pe moment scheletice, încă își mai trăiau viața lor latentă.

Pneurile radiale, încinse cu oțel, ale Cadillacului, făceau pietrișul să scrâșnească. Dinăuntru răsunau înfundat, prin geamurile polarizate, acordurile benzii cu „Creedence Clearwater Revival". *Oamenii care-mi cunosc vraja*, cânta John Fogerty, *au umplut tărâmul cu fum.*

Limuzina se opri în fața ușii largi, cu două batante. Dincolo de aceasta nu se vedea decât întunericul. Farurile duble se stinseră, iar mașina prelungă rămase în semiobscuritate, cu nori albicioși pufnind alene din țeava de eșapament și luminile portocalii de staționare străpungând penumbra.

Aici, la sfârșitul zilei; aici, la apusul soarelui, cu culorile stingându-se maiestuoase pe cerul asfințitului.

Aici.

Chiar aci și-acu.

3

Partea dinapoi a Cadillacului luneca într-o lumină slabă, nesigură. Talismanul pâlpâia... dar aura sa era slabă, doar cu puțin mai intensă decât scânteia unui licurici muribund.

Richard se întoarse ușor spre Jack. Avea chipul speriat, gol. Strângea cu ambele mâini cartea lui Carl Sagan, răsucind ediția mică, de buzunar, așa cum ar stoarce o spălătoreasă un cearșaf.

Talismanul lui Richard, își spuse Jack și zâmbi.

– Jack, vrei...

– Nu, răspunse Jack. Așteaptă până când te chem eu.

Deschise portiera din dreapta-spate, dădu să coboare din mașină, apoi privi înapoi spre Richard. Prietenul său stătea pe banchetă, mic, chircit, botindu-și cartea în mâini. Arăta groaznic de nefericit.

Pe negândite, Jack reveni o clipă și-l sărută pe obraz. Richard îi îmbrățișă scurt gâtul, strângându-l cu putere. Apoi îi dădu drumul. Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă.

4

Jack porni spre scările ce duceau la nivelul holului... apoi coti la dreapta și se îndreptă spre marginea aleii. Acolo se afla o balustradă de fier. Sub ea, coborau către plajă straturile de piatră crăpate ale falezei. Mai departe, în dreapta, schelăria de *montagne russe* din Arcadia Funworld se profila pe cerul întunecat.

Jack înălță capul spre Vest. Vântul ce răvășea grădinile ordonate îi ridică părul de pe frunte, suflându-i-l înapoi.

Ridică globul în mâini, ca pentru a-l oferi oceanului.

5

În ziua de 21 decembrie 1981, un băiat pe nume Jack Sawyer stătea în apropierea locului unde apele par că se îmgemănează cu pământul, ținând în mâini un obiect de oarecare valoare, cu privirea spre neclintitul Atlantic, în noapte. Împlinise în ziua aceea treisprezece ani, deși nu știa, și era extraordinar de frumos. Avea părul șaten și lung – probabil prea lung –, dar briza marină i-l sufla de pe fruntea înaltă și bombată. Stătea acolo cu gândul la mama lui și la camerele în care locuiseră împreună, în

hotelul acela. Avea să aprindă mama sa o lumină la fereastră? Bănuia, ba mai mult, credea acest lucru.

Jack se întoarse, cu ochii strălucindu-i teribil în lumina Talismanului.

6

Lily pipăia peretele cu o mână tremurătoare, scheletică, bâjbâind după comutatorul electric. Îl găsi și-l răsuci. Oricine ar fi văzut-o în acel moment, putea foarte bine s-o ia la fugă. De vreo săptămână, cancerul începuse să galopeze prin trupu-i, parcă presimțind că se apropia ceva care putea să-i strice toată distracția. Lily Cavanaugh cântărea acum doar treizeci și cinci de kilograme. Avea pielea măslinie, întinsă pe țeastă ca o foaie de pergament. Cearcănele vinete de sub ochi deveniseră de-un negru decisiv, de moarte; ochii înșiși priveau din orbite cu o inteligență febrilă, extenuată. Pieptul i se topise, ca și carnea de pe brațe. Pe fese și pe partea dinapoi a coapselor începuseră să-i înflorească escare.

Iar asta nu era tot. În cursul ultimei săptămâni, contractase și o pneumonie.

În starea ei consumată, firește, candida cu succes la orice altă boală respiratorie. O putea contracta chiar și în cele mai igienice condiții... iar cele de față nu erau, categoric, dintre acestea. Caloriferele din „Alhambra" își încetaseră de-o bună bucată de vreme clănțănelile nocturne. Nu știa cu precizie de când – timpul devenise pentru ea tot atât de cețos și nedefinit, pe cât fusese și pentru Jack în Cadillac. Nu știa decât că încălzirea nu mai funcționa din aceeași noapte în care spărsese ea fereastra cu pumnul, alungând pescărușul ce semăna cu Sloat.

De-atunci, „Alhambra" devenise un frigider pustiu. Un cavou în care Lily avea să moară curând.

Dacă Sloat era răspunzător de ceea ce se întâmplase cu „Alhambra", făcuse o treabă a dracului de bună. Toți plecaseră. *Toți.* Nici o cameristă nu-și mai împingea căruciorul scârțâitor pe culoare. Nimeni nu mai fluiera după oamenii de la întreținere.

Dispăruse și recepționerul cu vorba lui mieroasă. Sloat îi băgase pe toți în buzunar și plecase cu ei de-acolo.

Cu patru zile în urmă – negăsind în cameră nici măcar atâta mâncare cât să-i satisfacă apetitul ei de vrăbiuță –, coborâse din pat și pornise încet pe coridor, spre lift. Luase cu ea, în această expediție, și un scaun, folosindu-l alternativ ca sprijin la mers și ca să se așeze pe el, cu capul prăbușit de epuizare. Avusese nevoie de patruzeci de minute pentru a străbate doisprezece metri de coridor, până la casa liftului.

Apăsase de mai multe ori butonul, dar cabina nu se ivise. Nici măcar nu se mai aprindeau beculețele.

– Măciuci la buci, murmură, cu voce răgușită, Lily, apoi se mai chinui încă șase metri până la scară. *Hei*! strigă ea spre parter, după care izbucni într-un acces de tuse, cocoșată pe spătarul scaunului.

Nu m-or fi auzit strigând, dar e sigur ca și curu' că n-au cum să nu m-audă tușindu-mi ce mi-a mai rămas din plămâni, reflectă ea.

Dar nu veni nimeni.

Mai strigă de două ori, mai avu o criză de tuse, apoi porni înapoi pe culoarul ce i se părea lung cât un tronson al șoselei de la bariera din Nebraska într-o zi senină. Nu îndrăznea să coboare scările. Nu le-ar mai fi putut urca niciodată. Iar jos nu era nimeni; nici în foaier, nici în „The Saddle of Lamb", nici în café-bar, nici *nicăieri*. Și telefoanele erau întrerupte. Cel puțin, telefonul din camera *ei* nu funcționa, și nu auzise nici unul sunând altundeva, în mausoleul ăla vechi. Nu merita. O loterie dezavantajoasă. Nu voia să moară înghețată pe coridor.

– Jack-O, murmură, unde naiba eș...

Apoi începu iar să tușească, și de astă-dată o apucă rău de tot, în toiul crizei prăbușindu-se pe-o parte, leșinată, cu scaunul urât, de salon, răsturnat peste ea. Și rămase zăcând acolo, pe dușumeaua rece, aproape o oră, acela fiind, probabil, momentul în care pneumonia își găsise lăcaș în trupul aflat într-o rapidă degradare lui Lily Cavanaugh. *Hei, băi, ăla marele C! M-am mutat nou în cartier! Po' să-mi zici marele P! Ultimu' la linia de sosire-i prost!*

Reușise, cumva, să revină în cameră și, de-atunci, existența ei se redusese la o tot mai vertiginoasă spirală de febră,

ascultându-și respirația din ce în ce mai zgomotoasă, până când mintea ei înfierbântată începu să-și imagineze propriii săi plămâni ca pe două acvarii organice în care zornăia o mulțime de lanțuri scufundate. Și totuși, rezista – rezista, fiindcă o parte a minții ei se încăpățâna într-o certitudine absolută, nebunească, nesecată, că Jack se afla pe drumul de întoarcere în locul din care fusese plecat.

7

Începutul comei finale fusese ca o gropiță în nisip – o gropiță care pornește să se rotească asemenea unui vârtej. Zgomotul lanțurilor scufundate în pieptul ei se transformă într-o exhalare prelungă, seacă – *Hahhhhhhhh...*

Apoi, ceva o smulse din spirala aceea tot mai adâncă, îndemnând-o să bâjbâie pe perete, prin bezna rece, după comutator. Se dădu jos din pat. Era fără vlagă; pe un doctor l-ar fi umflat râsul, dacă ar fi văzut-o. Și totuși, se străduí. Căzu înapoi de două ori, după care reuși, în sfârșit, să se ridice în picioare, cu gura schimonosită de efort. Dibui după scaun, îl găsi și începu să se târască de-a curmezișul camerei, spre fereastră.

Lily Cavanaugh, „Regină a B-urilor", nu mai exista. Era doar o grozăvenie ambulantă, devorată de cancer, pârjolită de febra în creștere.

Ajunse la fereastră și privi afară.

Zări, jos, o siluetă omenească – și un glob luminos.

– *Jack!* încercă ea să strige. Din gâtlej nu-i ieși decât o șoaptă ca de pietriș rostogolit. Ridică o mână, încercă să-i facă semn. O luă cu (*Haahhhhhhhhh...*) leșin. Se agăță de pervaz! *Jack!*

Deodată, mingea strălucitoare din mâinile siluetei se aprinse viu, luminându-i fața, și *era* fața lui Jack, era Jack, o, slavă Domnului, era Jack. Jack se-ntorsese acasă!

Silueta o luă la goană.

Jack!

Ochii aceia înfundați în cap, muribunzi, deveniră și mai strălucitori. Lacrimile îi șiroiau peste obrajii galbeni, cu pielea întinsă.

8

– *Mamă!*

Jack străbătu în fugă holul, constatând că vechea centrală telefonică era topită și înnegrită, ca în urma unui scurtcircuit, și și-o alungă pe loc din minte. Își văzuse mama, arăta îngrozitor – parcă ar fi privit silueta unei sperietori proptite în fereastră.

– *Mamă!*

Tropăi pe trepte, sărindu-le câte două, apoi câte trei, cu Talismanul bâlbâind o izbucnire de lumină roșu-trandafirie, ca să-i rămână apoi întunecat în mâini.

– *Mamă!*

Pe culoar, în drum spre camerele lor, picioarele aproape că-i zburau. De data asta, în sfârșit, îi auzi vocea – nu un sunet de alămuri, nici un chicotit ușor voalat, ci croncănitul prăfos al unei făpturi aflate în pragul morții.

– Jacky?

– *Mamă!*

Năvăli în cameră.

9

Jos, în mașină, Richard Sloat privea nervos prin fereastra polarizată. Ce făcea el aici, ce făcea *Jack* aici? Îl dureau ochii. Se încordă să vadă ferestrele de sus, prin întunericul înserării. În timp ce se apleca să privească într-acolo, un fulger alb orbitor erupse în mai multe ferestre de la etaj, răspândind, preț de-o clipă, o pânză de lumină vie, aproape palpabilă, peste toată fața-da hotelului. Richard își îngropă capul între genunchi, gemând.

10

Într-un târziu, o văzu zăcând pe podele, sub fereastră. Patul răvășit, cu un aspect oarecum prăfuit, era gol; tot dormitorul, dezordonat ca odaia unui copil, părea pustiu... Lui Jack îi înghețase stomacul și cuvintele îi amuțiseră în gâtlej. Apoi,

Talismanul își repezi un alt fulger mare de lumină, și camera străluci, o clipă, într-un alb pur. Lily horcăi încă o dată:

– *Jacky?*

– *MAMĂ!* strigă băiatul, văzând-o sub fereastră, șifonată ca un ambalaj.

Slabă și uscată, cu părul revărsat pe covorul murdar. Mâinile-i semănau cu niște labe micuțe de animal, palide, abia mișcând.

– O, Isuse, mamă, o, fir-aș al naibii, o, sfinte parasfinte! bâigui Jack.

Străbătu camera, parcă fără să facă un singur pas, pluti, *înotă* prin dormitorul înghețat și doldora de lucruri al lui Lily, într-o clipă ce-i păru la fel de limpede ca imaginea de pe o placă fotografică. Părul ei răsfirat pe covorul jegos, mâinile ei mici și noduroase.

Trase în piept mirosul greu al bolii, al morții apropiate. Nu era medic, și habar n-avea ce ravagii făcuse boala în trupul lui Lily. Dar știa un lucru – mama lui murea, viața i se scurgea prin fisurile invizibile, și-i mai rămăsese foarte puțin timp de trăit. Îi rostise numele de două ori – asta fiind tot ce-i mai îngăduia viața dintr-însa. Cu chipul înlăcrimat, își așeză mâna pe capul mamei lipsit de cunoștință și depuse alături, pe jos, Talismanul.

Părul acesteia se simțea nisipos, iar capul îi dogorea.

– O, mamă, mamă, spuse băiatul și-și petrecu mâinile pe sub ea.

Încă nu-i putea vedea fața. Prin cămașa de noapte subțire, șoldul ardea ca ușița unei sobe. Pe cealaltă palmă, din omoplatul ei stâng pulsa o fierbințeală la fel de mare. Era toată numai piele și os. Preț de-o dementă secundă de timp oprit în loc, i se păru că luase în brațe un copil mic și murdar, bolnav și singur, părăsit. Lacrimi neașteptate îi țâșniră în voie din ochi. Jack gemu. Brațele lui Lily se desfăcură moi, dizgrațios.

(*Richard*)

Îl simțise pe Richard... nu atât de îngrozitor, nici măcar atunci când i se păruse că poartă în spate o carcasă uscată, coborând ultima colină spre otrăvitul Point Venuti. În faza aceea, din Richard nu mai rămăseseră decât aproape numai coșuri și eczemă, dar și el ardea de febră. Jack însă își dădu

seama, cu un soi de spaimă instinctuală, că în Richard existase mai multă vitalitate propriu-zisă, mai multă *substanță*, decât avea acum mama lui. Și totuși, îl strigase pe nume

(*iar Richard aproape că murise*).

Îl strigase pe nume. Se agăță de acest gând. Reușise să *ajungă la fereastră*. Îl *strigase pe nume*. Era imposibil, de neconceput, imoral să-ți închipui că ar fi putut să moară. Unul dintre brațe i se legăna în față ca o trestie menită a fi retezată de-o coasă... verigheta îi căzuse din deget. Băiatul plângea încontinuu, inconștient, incapabil să se oprească.

– Gata, mămico, spuse, gata, acum e bine, bine, e bine acum.

În trupul moale, pe care-l ținea în brațe, simți o vibrație ce-ar fi putut însemna încuviințare.

O întinse cu grije pe pat, iar Lily se rostogoli pe-o parte, ușor ca un pai. Jack se rezemă cu un genunchi pe pat, aplecându-se asupra ei. Părul obosit al mamei lunecă, dezvelindu-i fața.

11

Odată, chiar la începuturile călătoriei lui, într-un rușinos moment, își văzuse mama ca pe o femeie bătrână – o bătrână irosită, epuizată, într-o ceainărie. De îndată ce-o recunoscuse, iluzia se risipise, iar Lily Cavanaugh Sawyer revenise la personalitatea ei fără vârstă. Căci reala, adevărata Lily Cavanaugh nu putea să fi îmbătrânit niciodată – rămânea eterna blondă cu zâmbetul tăios ca o lamă de cuțit și cu amuzantul „ia-mai-duceți-vă-toți-dracu'". Aceasta fusese Lily Cavanaugh, cea al cărei portret de pe-un panou de reclamă îmbărbătase inima fiului ei.

Femeia din pat semăna foarte puțin cu actrița de pe panou. Pe Jack îl orbiră, o clipă, lacrimile.

– O, nu, nu, nu, izbucni și-și așeză o mână pe obrazul ei gălbejit.

Nu părea să mai aibă destulă putere ca să-și ridice capul. Jack apucă gheara albită ce-i ținea loc de mână în mâna lui. „Te rog, te rog, te rog, nu..." ar fi vrut să spună, dar nu-și îngădui.

Și atunci deveni conștient de efortul uriaș pe care-l făcuse femeia aceea împuținată. Îl căutase, își dăduse el seama, copleșit de-uriaș val amețitor de înțelegere. Mama lui știuse că el venea. Fusese încredințată că fiul său o să se întoarcă și, într-un fel, asta trebuia să fi avut legătură cu însuși Talismanul. Cunoscuse momentul revenirii lui.

– Sunt aici, mamă, șopti. Un balonaș de mucozități i se umflă din nări. Se șterse neceremonios la nas cu mâneca hainei, observând pentru prima oară că tremura din tot corpul. L-am adus, spuse. Îl încercă un moment de mândrie radiantă, de împlinire pură. Am adus Talismanul, adăugă el.

Cu blândețe, îi depuse pe plapumă mâna uscată ca o nucă.

Aflat pe podea, lângă scaun, unde îl așezase (cu gesturi cât se poate de delicate), Talismanul continua să strălucească. Însă lumina lui era palidă, șovăitoare, încețoșată. Îl lecuise pe Richard doar rostogolindu-i globul de-a lungul trupului; la fel procedase și în cazul lui Speedy. Dar acum avea să se petreacă altceva. Știa asta, dar nu avea idee *ce* anume... decât dacă se punea problema de-a ști și de-a refuza să creadă.

Îi era imposibil să spargă Talismanul, fie și chiar pentru a salva viața mamei lui – atâta lucru *într-adevăr* știa.

Apoi, interiorul Talismanului se umplu încet de o albeață cețoasă. Pulsațiile se contopiră una cu alta, devenind o singură lumină, statornică. Jack își puse mâinile pe el, iar Talismanul trimise un orbitor zid de lumină – un *curcubeu*, ce părea să vorbească. ÎN SFÂRȘIT!

Străbătu odaia înapoi spre pat, cu Talismanul tresăltând și răspândindu-și lumina peste pereți, pardoseală și tavan, luminând intermitent patul cu razele sale țipătoare.

De îndată ce ajunse lângă patul mamei lui, textura Talismanului păru să se modifice subtil sub degetele lui Jack. Duritatea sa sticloasă se *comută* oarecum, devenind mai puțin lunecoasă, mai poroasă. Vârfurile degetelor păreau aproape să se afunde în Talisman. Ceața dinăuntru fierbea, întunecându-se.

Și, în acest moment, pe Jack îl cuprinse un simțământ puternic – ba chiar pătimaș –, pe care l-ar fi crezut imposibil, în ziua aceea de demult, când pornise pentru prima oară pe jos, prin

Teritorii. Știa că, într-un chip neprevăzut, Talismanul, obiect al atâtor necazuri și vărsări de sânge, avea să se schimbe. Avea să se schimbe pentru totdeauna, iar el urma să-l piardă. Talismanul *nu-i mai aparține*a. Și învelișul lui exterior se întuneca, iar întreaga suprafață rotunjită, frumos gravată, se înmuia. Când îl atinse, avu senzația că nu mai era din sticlă, ci din plastic ce se încălzea.

Jack așeză Talismanul aflat în schimbare în mâinile mamei lui. Își cunoștea datoria; fusese făurit pentru acest moment; în cine știe ce făurărie fabuloasă, fusese creat pentru a răspunde anume cerințelor acestui moment, și nu ale altuia.

Nu știa ce aștepta să se întâmple. O explozie de lumină? Un iz de medicamente? *Big bang*-ul Creației?

Nu se petrecu nimic. Mama sa continua, neclintit, dar vizibil, să moară.

– O, te rog, izbucni Jack, te rog... mamă... te rog...

Respirația i se solidifică în mijlocul pieptului. O fantă, cândva una dintre brazdele verticale ale Talismanului, se deschise tăcută. Lumina se scurgea încet afară, adunându-se în jurul mâinilor mamei lui. Din interiorul încețoșat al globului lăsat liber, golindu-se, tot mai multă lumină se revărsa prin deschizătură.

De-afară se auzi un neașteptat și sonor cântec de păsări sărbătorindu-și existența.

12

Dar Jack nu sesiză acest lucru decât în parte. Se aplecă, cu răsuflarea tăiată, și privi Talismanul scurgându-se peste patul mamei lui. Ceața strălucitoare izvora dinlăuntrul său. O însuflețeau cute și scânteieri de lumină. Ochii lui Lily tresăriră.

– O, mamă, șopti băiatul. O...

Lumina gri-aurie se revărsa prin deschizătura Talismanului, plutind ca un nor în jurul brațelor lui Lily. Chipul ei măsliniu, ofilit, se încruntă aproape neobservat.

Jack trase aer în piept, instinctiv.

(*CE?*)

(*Muzică?*)

Norul de aur cenușiu din inima Talismanului se alungea peste trupul mamei lui, învesmântând-o într-o membrană translucidă, dar ușor opacă, animată de mișcări delicate. Jack privi această țesătură fluidă lunecând peste sărmanul piept al lui Lily, de-a lungul picioarelor ei sfârșite. Din fanta deschisă în Talisman se răspândea, împreună cu norul gri-auriu, un miros minunat, o mireasmă dulce și nedulce, de flori și de pământ, savuroasă; *o aromă de naștere*, își spuse Jack, deși niciodată nu văzuse o naștere în realitate. O inspiră în plămâni și, în plină uimire, primi în dar gândul că el însuși, Jack-O Sawyer, se năștea chiar în acel minut – iar apoi își imagină, cu un abia perceptibil șoc de recunoaștere, că despicătura Talismanului semăna cu un vagin. (Firește, nu văzuse nicicând un vagin și avea doar o idee rudimentară despre conformația lui.) Jack privi direct în deschizătura Talismanului fragil și destins.

Acum deveni pentru întâia dată conștient de incredibilul vacarm, într-un fel amestecat cu o muzică slabă, al păsărilor de dincolo de ferestrele întunecate.

(*Muzică? Ce...?*)

O mică sferă colorată, inundată de lumină, zbură prin dreptul ochilor lui, fulgerând o clipă în fanta deschisă, după care își continuă drumul pe sub suprafața înnourată a Talismanului, cufundându-se în interiorul gazos mobil, schimbător. Jack clipi din ochi. Semănase... Alta o urmă, iar de astă-dată avu răgaz să vadă demarcațiile în albastru, maro și verde ale micului glob, contururile litoralurilor și micuțele lanțuri muntoase. În lumea aceea infimă, îi trecu prin minte, stătea un Jack Sawyer paralizat, privind o și mai măruntă fărâmă colorată, iar pe acea fărâmă stătea un Jack-O de mărimea unui fir de praf, privind o lume minusculă cât un atom. O alta le urmă pe primele două, rotindu-se, ieșind, intrând, și iar ieșind din norul tot mai larg dinlăuntrul Talismanului.

Mama lui își mișcă mâna dreaptă și gemu.

Jack începu să plângă de-a binelea. Avea să trăiască, și el știa. Totul mersese așa cum spusese Speedy, iar Talismanul împingea viața la loc în trupul istovit, pustiit de boală, al mamei

lui, ucigând răul care-o ucidea pe ea. Se aplecă în față, aproape dăruindu-se o clipă imaginii lui însuși, sărutând Talismanul, ce-i inunda mintea. Miresmele de iasomie, ibisc și pământ proaspăt răscolit îi umpleau nările. O lacrimă i se rostogoli de pe vârful nasului, scânteind ca o nestemată în razele de lumină din Talisman. Văzu un șirag de stele plutind prin dreptul deschizăturii, un soare galben, radios, înotând prin imensitatea neagră a spațiului. Muzica părea să inunde Talismanul, odaia, întreaga lume de-afară. Un chip de femeie, chipul unei necunoscute, trecu pe lângă fantă. Apoi, fețe de copii și fețele altor femei... Pe chipul băiatului șiroiau lacrimi, căci văzuse înotând în Talisman fața propriei lui mame, trăsăturile blânde și îngerești ale Reginei din cincizeci de filme ușoare. Când își văzu chipul lui însuși lunecând printre toate lumile și viețile ce se prăvăleau către naștere înlăuntrul Talismanului, crezu că va exploda de emoție. Se extinse. Inhală lumină. Și, în cele din urmă, deveni conștient, cu uimire, de zgomotele ce răsunau peste tot în jurul lui, când văzu ochii mamei rămânând deschiși timp aproape două binecuvântate secunde...

(căci vii ca păsările, vii ca lumile conținute în sânul Talismanului ajungeau la el sunetele de trompete și tromboane, țipetele saxofoanelor; glasurile îngemănate ale brotacilor, țestoaselor și turturelelor cântând. *Oamenii care-mi cunosc vraja au umplut tărâmul cu fum*; răzbătură până la el glasurile Wolfilor cântându-i Lunii muzică-de-Wolfi. Apa plesni etrava unei corăbii, și un pește plesni suprafața unui lac cu o latură a trupului, și un curcubeu plesni solul, și un băiat călător plesni un strop de salivă ca să-i spună încotro s-o ia, și un bebeluș plesnit își schimonosi fețișoara și căscă gura; iar apoi veni vocea tumultuoasă a unei orchestre cântând din toată inima ei masivă; încăperea se umplu de dâra fumegândă a unui singur glas, înălțându-se și-nălțându-se și iar înălțându-se peste toată această invazie de sunete. Camioane scrâșneau din frâne, sunau sirene de fabrică, și undeva explodă un cauciuc, și altundeva o pocnitoare se consumă zgomotos, și o amantă șopti *mai vreau*, și un copil țipă, iar glasul se-nălță și se-nălță, și scurt timp Jack nu-și dădu seama că nu putea să vadă; dar apoi văzu din nou).

Ochii lui Lily se deschiseră larg. Priviră în sus spre chipul lui Jack cu o expresie uimită, gen unde-mă-aflu. Era expresia copilului nou-născut, care tocmai a fost plesnit de bun-venit pe lume. Apoi trase aer în piept, smucit...

... și un fluviu de lumi și galaxii și universuri fu absorbit în sus și afară din Talisman, când ea făcu acest lucru. Fură trase într-un șuvoi de culori ale curcubeului. Șiroiră în gura și în nasul ei... se așezară, lucind, pe pielea ei măslinie, ca niște broboane de rouă, și se topiră spre înlăuntru. Un moment, mama lui fu învăluită toată în raze...

... un moment mama lui fu ea-însăși Talismanul.

Toată boala îi zbură de pe față. Nu se întâmplă în maniera unei imagini de cinema filmată fotogramă cu fotogramă. Se întâmplă dintr-o dată. Se întâmplă într-o clipă. Era bolnavă... – iar apoi era sănătoasă. O roșeață proaspătă îi înflori în obraji. Părul rar, în smocuri, deveni bogat, des și neted, de culoarea mierii brune.

Jack o privi cu ochi mari, în timp ce ea privea chipul lui.

– *O... o... DOAMNE...* șopti Lily.

Acum văpaia ca de curcubeu pălea... dar sănătatea rămânea.

– Mamă?

Se aplecă în față. Ceva îi foșni sub degete, ca un celofan. Era învelișul aspru al Talismanului. Îl puse deoparte, pe noptieră, împingând mai încolo câteva sticluțe de medicamente. Unele căzură pe jos, spărgându-se; nu conta. Nu mai avea nevoie de doctorii. Depuse folia uscată cu gingășie respectuoasă, bănuind – ba nu, *știind* – că va dispărea chiar și aceea, foarte curând.

Mama lui zâmbi. Era un zâmbet fermecător, împlinit, oarecum surprins – *Salut, lume, iată-mă-s din nou! Ce zici de chestia asta?*

– Jack, te-ai întors acasă, spuse ea, într-un târziu, și se frecă la ochi ca se convingă că nu era un miraj.

– Sigur, răspunse el. Încercă să surâdă. Era un surâs nostim, în pofida lacrimilor care-i șiroiau pe față. Sigur, mie-mi spui?

– Mă simt... mult mai bine, Jack-O.

– Zău? Zâmbi și își șterse ochii umezi cu palmele. Asta-i bine, mămico.

Ochii ei răspândeau mii de raze.

– Îmbrățișează-mă, Jacky.

Într-o cameră de la etajul al patrulea al unui hotel de vacanță pustiu, pe minusculul litoral al statului New Hampshire, un băiat de treisprezece ani, pe nume Jack Sawyer, se aplecă în față, închise ochii și-și strânse puternic în brațe mama, surâzând. Viața lui obișnuită, cu școală, prieteni, jocuri și muzică, o viață unde existau școli de urmat și cearșafuri apretate între care să te strecori noaptea, viața banală a unui băiat de treisprezece ani (dacă viața unei asemenea creaturi poate fi considerată vreodată, cu toate culorile și vâltorile ei, banală) îi fusese restituită. Și asta o făcuse pentru el Talismanul. Când își aminti să se întoarcă și să se uite la el, Talismanul nu mai era.

Epilog

Într-un dormitor alb, învolburat, plin de femei îngrijorate, Laura deLoessian, Regina Teritoriilor, deschise ochii.

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 215

Încheiere

Așa se sfârșește cronica de față. Fiind numai și numai povestea unui *băiat*, trebuie să se oprească aici; dacă ar mai înainta mult, ar deveni povestea unui *bărbat*. Când scrii o poveste despre oameni maturi, știi foarte bine unde trebuie să te oprești, știi că trebuie să închei cu o căsătorie. Când scrii însă despre copii, te oprești unde-ți vine mai bine la socoteală.

Cei mai mulți dintre eroii acestei cărți sunt încă în viață, o duc bine și-s fericiți. S-ar putea ca, într-o bună zi, să fim ispitiți a relua povestea celor mici, ca să vedem ce... au ajuns, așa că nu este înțelept să dezvăluim, deocamdată, nici o fărâmă din acea parte a vieții lor.

Mark Twain, *Tom Sawyer*.

CUPRINS

PARTEA A PATRA: TALISMANUL

XXXIV Anders 7

INTERLUDIU
Sloat în astă lume (IV) 27

XXXV Ținuturile Spulberate 32

XXXVI Jack și Richard se duc la război 68

XXXVII Richard își amintește 89

XXXVIII Capătul drumului 119

XXXIX Point Venuti 127

XL Speedy pe plajă 143

INTERLUDIU
Sloat în astă lume (V) 160

XLI Hotelul Negru 167

XLII Jack și Talismanul 183

XLIII Știri de pretutindeni 202

XLIV Cutremurul 212

XLV În care multe lucruri se rezolvă pe plajă 230

XLVI Altă călătorie 253

XLVII Sfârșitul călătoriei 268

Epilog 284

Încheiere 285

secolul XX Un munte de cărți, un singur pisc, Nemi

Dacă ai călătorit prin Galaxia Gutenberg

Navighează prin Oceanul Internet

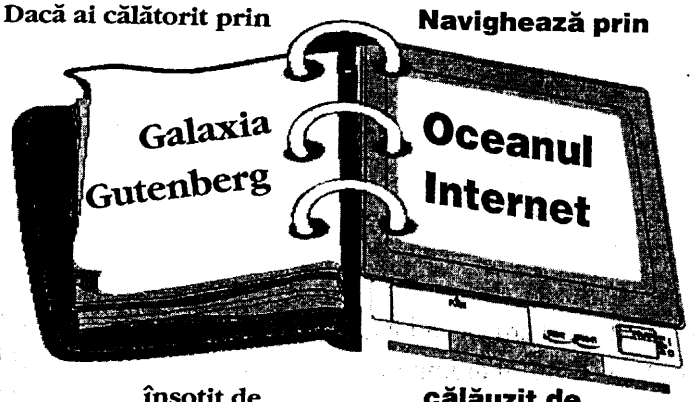

însoțit de Editura Nemira

călăuzit de nemira.net

Dorești să fii în pas cu timpul, vrei să te informezi, încerci să comunici, trebuie să te faci cunoscut

Lasă nemira.net să lucreze în interesul tău:

E-MAIL,
ACCES INTERNET ȘI
5 MB GRATUIT PENTRU PAGINA TA WEB

Pentru abonații nemira.net, cărțile Nemira pot fi obținute cu 10 % REDUCERE (procent care se adaugă celorlalte avantaje obținute în calitate de membru al Clubului cărții Nemira)

Sună la 223 00 81 și treci într-o secundă de la Gutenberg la Internet

Pe un Ocean de informații, sub un singur pavilion, nemira.net

secolul XXI

Printed in Romania
grupul dragoprint
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335 93 18, 335 97 47
Fax: 337 33 77

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: MARCELA IONESCU
Tehnoredactare computerizată: CAMELIA MAREŞ

Apărut 1998, Bucureşti
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR – sector 1, Bucureşti

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 215

nautilus

Stephen King & Peter Straub

TALISMANUL

***

Talismanul

TE APROPII DE SFÂRȘITUL DRUMULUI, JACK SAWYER.
ȘTII CĂ MAMA TA POATE FI SALVATĂ.
ȘTII CĂ FIUL CELUI CARE VREA SĂ TE OMOARE ÎȚI ESTE PRIETEN.
NU ȘTII ÎNSĂ CE ESTE TALISMANUL.
NU ȘTII ÎNSĂ CE TE AȘTEAPTĂ PE DRUMUL CĂTRE EL.
ȘI NU ȘTII, NU AI HABAR CE SE GĂSEȘTE ÎN HOTELUL NEGRU...

ISBN 973-569-251-8
ISBN 973-569-254-2